

Today's Church Practices Are They Tradition or Scripture?

Randolph Dunn

Introduction

Perhaps most of us have heard statements such as "The Worship Service" was dull, boring, impractical, and irrelevant, orchestrated and doesn't meet my needs. They have become frustrated and apathetic while others are satisfied.

Since the resurrection of Christ many "learned men / Bible Scholars" have translated and interpreted the available manuscripts of the Gospels and Epistles. For years the kings and religious leaders allowed only a select few to have access to them. As years passed several earlier manuscripts were discovered producing different translations, mistranslations and biased interpretations.

The teachings and practices presented in this booklet are the personal understandings, interpretations, by the authors which include disagreements between them as to meanings. The compiler does not endorse their opinions but presents them for comparison to the Bible, evaluation and interpretation based upon personal understanding of the scriptures.

Interpretations of teachings are not facts as is the Gospel. Therefore, differing interpretations can be held. An open mind is needed to examine interpretations and practices, to measure them against the Bible.

Is My Church Really A New Testament Church?"
Will The Real Heretics Please Stand Up?
Pagan Christianity? Exploring The Roots Of Our Church Practices
Where Did The Christian Sermon Come From?
Concerns about House/ Small Churches

Note; Page references (xx) refer to the books page number while subscripts y refers to footnotes within chapters. My comments are identified as (rd).

Is My Church Really A New Testament Church?

In his paper Darryl M. Erkel states: "Many churches claim to base all that they do upon the New Testament, but the sad fact is that most churches claiming to be "evangelical" practice very little of what the Scriptures have patterned for local assemblies." Consider his following questions:

1. The New Testament teaches that the local church is to be pastored and taught by a plurality of scripturally qualified men known as elders (Acts 20:17,28; 1 Thessalonians 5:12-13; 1 Timothy 5:17; Hebrews 13:17; James 5:14; 1 Peter 5:1-4).

இன்றைய தேவாலய

நடைமுறைகள்

அவை பாரம்பரியமா அல்லது

வேதவா?

Randolph Dunn

அறிமுகம்

"வழிபாட்டு சேவை" என்பது மந்தமானதாகவும், சலிப்பூட்டுவதாகவும், நடைமுறைக்கு மாறானதாகவும், பொருத்தமற்றதாகவும், திட்டமிடப்பட்டதாகவும், எனது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யாததாகவும் இருந்தது போன்ற அறிக்கைகளை நம்மில் பெரும்பாலோர் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். மற்றவர்கள் திருப்தியடையும் போது அவர்கள் விரக்தியும் அக்கறையின்மையும் அடைந்துள்ளனர்.

கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு, பல "கற்றறிந்த மனிதர்கள் / பைபிள் அறிஞர்கள்" சுவிசேஷங்கள் மற்றும் நிருபங்களின் கிடைக்கக்கூடிய கையெழுத்துப் பிரதிகளை மொழிபெயர்த்து விளக்கியுள்ளனர். பல ஆண்டுகளாக மன்னர்களும் மதத் தலைவர்களும் குறிப்பிட்ட சிலரை மட்டுமே அணுக அனுமதித்தனர். பல ஆண்டுகள் கடந்து செல்ல, பல முந்தைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் வெவ்வேறு மொழிபெயர்ப்புகள், தவறான மொழிபெயர்ப்புகள் மற்றும் பக்கச்சார்பான விளக்கங்களை உருவாக்குவது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள போதனைகள் மற்றும் நடைமுறைகள், ஆசிரியர்களின் தனிப்பட்ட புரிதல்கள், விளக்கங்கள், அர்த்தங்கள் தொடர்பாக அவர்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. தொகுப்பாளர் அவர்களின் கருத்துக்களை ஆதரிக்கவில்லை, ஆனால் பைபிளுடன் ஒப்பிடுவதற்கும், வேதவசனங்களைப் பற்றிய தனிப்பட்ட புரிதலின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்வதற்கும் விளக்குவதற்கும் அவற்றை முன்வைக்கிறார்.

போதனைகளின் விளக்கங்கள் நற்செய்தியைப் போல உண்மைகள் அல்ல. எனவே, வெவ்வேறு விளக்கங்கள் நடத்தப்படலாம். விளக்கங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை ஆராயவும், அவற்றை பைபிளுக்கு எதிராக அளவிடவும் திறந்த மனது தேவை.

This being true, why are most of our churches only pastored by one man (i.e., "the pastor")? Why do so many churches today divide their leadership into a hierarchy of "senior pastor," "associate pastor," and "board of elders" - particularly when the New Testament makes no such distinctions among congregational leaders?

2. The New Testament teaches that church shepherds are to arise from the church's own rank and assembly (Acts 14:23; 2 Timothy 2:2; Titus 1:5).

This being true, why do our churches always look for potential pastors outside of their present congregations? Why aren't our churches raising and training their own men for pastoral leadership? Is our current practice of forming a "pastoral search committee" based on Scripture or the traditions of men?

3. The New Testament teaches that the congregational meeting is to be a place where Christians exercise their spiritual gifts and encourage one another to love and good deeds (Romans 12:6-8; 1 Corinthians 12:4-14; 14:12,26; Colossians 3:16; Hebrews 10:24-25; 1 Peter 4:10-11).

This being true, why do most of us not say or do anything within the church service? Why is coming to church primarily a spectator event instead of a participating event? Why have we placed our responsibility of mutual edification and ministry into the hands of professional clergymen?

4. The New Testament teaches that the local church is to be edified and ministered to by all the members present - "for the body is not one member, but many" (1 Corinthians 12:14; cf. 14:12,26-31; Ephesians 4:16).

This being true, why do our church services focus on only one part of the body (i.e., "the pastor")? Where, in the New Testament, is it taught that one's man ministry or sermon is to be the focal-point of church gatherings?

5. The New Testament teaches that every Christian is a minister [*diakonos* (rd)] and priest before God (1Peter 2:5,9; Revelation 1:6).

This being true, why do we continue to make such distinctions as "clergy" and "laity"? On what scriptural basis do we divide the body of Christ into two classes of people: "clergy" and "laity"? Moreover, if every Christian is a minister, why are we not

என் சர்ச் உண்மையில் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டு சபையா?"

உண்மையான மதவெறியர்கள் தயவு செய்து எழுந்து நிற்பார்களா?

பேகன் கிறிஸ்தவமா? எங்கள் சர்ச்

நடைமுறைகளின் வேர்களை ஆராய்தல்

கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் எங்கிருந்து வந்தது?

வீடு/ சிறிய தேவாலயங்கள் பற்றிய கவலைகள்

குறிப்பு; பக்க குறிப்புகள் (xx) புத்தகங்களின் பக்க எண்ணைக் குறிக்கின்றன, அதே சமயம் சந்தாக்கள் y என்பது அத்தியாயங்களுக்குள் உள்ள அடிக்குறிப்புகளைக் குறிக்கிறது. எனது கருத்துகள் (rd) என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

ராபர்டோ சாண்டியாகோவால் திருத்தப்பட்டது
பைபிள்வே பப்ளிஷிங் மறுஉருவாக்கம் செய்ய
அனுமதி வழங்குகிறது

வணிக சாராத நோக்கங்கள் மற்றும் அவை
முழுவதுமாக மாற்றம் இல்லாமல்.

எங்களை தொடர்பு

கொள்ளவும் info.BiblewayPublishing@gmail.com

ஜூலை 2019

**எனது தேவாலயம் உண்மையில் ஒரு
புதிய ஏற்பாட்டு சபையா?**

டாரில் எம். எர்கெல் தனது
ஆய்வறிக்கையில் கூறுகிறார்: "பல
தேவாலயங்கள் தாங்கள் செய்யும்
அனைத்தையும் புதிய ஏற்பாட்டின்
அடிப்படையில் கூறுகின்றன, ஆனால்

allowed to minister to one another within the church service?

6. The New Testament records examples where the Lord's Supper was a full-on meal within the context of joyous, brotherly fellowship (Acts 2:46; 1 Corinthians 10:16-22; 11:18-34).

This being true, why have we turned the Lord's Supper into an elaborate and even mystical ritual? Why is our current practice of the Lord's Supper more like a funeral than a festival? Why do we believe that only the "ordained" clergy have the right to "administer the sacraments" when the New Testament does not teach this?

7. Jesus taught that His people were not to give or take upon themselves honorific titles which set them apart from the rest of the Christian brotherhood (Matthew 23:6-12; Mark 10:35-45).

This being true, why do so many church leaders today give themselves such lofty titles as "Reverend," "Minister," "Bishop," "Pastor," "Senior Pastor" [or "Brother" (rd)]? Why do they feel it necessary to preface their names with such titles - particularly when the New Testament forbids it?

8. The New Testament teaches that Christians are to practice hospitality towards both fellow believers and outsiders (Matthew 25:34-40; Romans 12:13; 1 Timothy 6:18; Titus 3:8, 14; Hebrews 13:2; 1 Peter 4:9).

This being true, why do most of us rarely open our homes to others? Why do so many Christians ignore the physical needs of one another? Why is hospitality a forgotten virtue in most churches? With such an evident lack of love and concern towards others, is it any wonder why so many of our churches are cold and dying? [But, hospitality is not restricted to something occurring in one's home. (rd)]

9. The early church met almost exclusively in homes as opposed to large, religious edifices (Acts 20:20; Romans 16:5; 1 Corinthians 16:19; Colossians 4:15; Philemon v.2; 2 John v.10). [The practice of meeting in homes was not commanded and may have been all that was available. (rd)]

This being true, why do we feel it necessary to spend large sums of the Lord's money on church buildings and cathedrals which might only be used once or twice a week? Is this being a good steward of the financial resources which God provides? Why do so

சோகமான உண்மை என்னவென்றால், "சுவிசேஷம்" என்று கூறிக்கொள்ளும் பெரும்பாலான தேவாலயங்கள் உள்ளூர் கூட்டங்களுக்கு வேதாகமம் வடிவமைத்ததை மிகக் குறைவாகவே பின்பற்றுகின்றன. . அவரது பின்வரும் கேள்விகளைக் கவனியுங்கள்:

10. உள்ளூர் தேவாலயம் பெரியவர்கள் என்று அறியப்படும் வேதப்பூர்வ தகுதியுள்ள மனிதர்களால் போதிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு கற்பிக்கிறது (அப்போஸ்தலர் 20:17,28; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:12-13; 1 தீமோத்தேயு 5:17; எபிரெயர் 13:17 ; யாக்கோபு 5:14; 1 பேதுரு 5:1-4).

இது உண்மையாக இருந்தாலும், நமது பெரும்பாலான தேவாலயங்கள் ஏன் ஒரு மனிதனால் (அதாவது, "பாஸ்டர்") மட்டுமே போதிக்கப்படுகின்றன? இன்று பல தேவாலயங்கள் ஏன் தங்கள் தலைமைத்துவத்தை "மூத்த போதகர்," "அசோசியேட் பாஸ்டர்," மற்றும் "மூப்பர்கள் வாரியம்" என்ற படிநிலையாக பிரிக்கின்றன - குறிப்பாக புதிய ஏற்பாட்டில் சபைத் தலைவர்களிடையே இத்தகைய வேறுபாடுகள் எதுவும் இல்லை?

11. தேவாலய மேய்ப்பர்கள் தேவாலயத்தின் சொந்த நிலை மற்றும் கூட்டத்திலிருந்து எழ வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு கற்பிக்கிறது (அப்போஸ்தலர் 14:23; 2 தீமோத்தேயு 2:2; தீத்து 1:5).

இது உண்மையாக இருப்பதால், நமது தேவாலயங்கள் தங்கள் தற்போதைய சபைகளுக்கு வெளியே சாத்தியமான போதகர்களை ஏன் எப்போதும் தேடுகின்றன? ஏன் நமது தேவாலயங்கள் ஆயர் தலைமைத்துவத்திற்காக தங்கள் சொந்த ஆட்களை வளர்த்து பயிற்சியளிக்கவில்லை? நமது தற்போதைய நடைமுறையில் "ஆயர் தேடல் குழு" என்பது வேதத்தின்

many churches have a larger budget for building projects, staff salaries, and maintenance than for missions, the poor, and people-oriented ministries? What does this reveal about our priorities?

Erkel concludes: "The truth is, we have inherited traditions and practices within our churches which simply have no basis in the New Testament. Sadly, most of us have never bothered to question or investigate these traditions. But if we are to see genuine church renewal, we must rethink this whole thing called "church" and seek to conform all that we say and do in light of New Testament patterns and principles. [Letters to the seven churches of Asia in Revelation of the Apostle John lets us know that not all patterns and practices of the early churches should be followed. (rd)]

"Are you ready for the challenge and willing to "put everything to the test and hold fast to that which is true" (1 Thessalonians 5:21; cf. Acts 17:11)? . . . There is a better way!" (www.5solas.org/media.php?id=82)

Will the Real Heretics Please Stand Up?

David Bercot in Will the Real Heretics Please Stand Up? Third Edition, 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA examines some teachings in the New Testament that first century Christians believed and practiced. He states "Early Christianity was a revolution that swept through the ancient world like a fire through dry timber. It was a counterculture movement that challenged the pivotal institutions of Roman society. As Tertullian wrote: "Our contest lies against the institutions of our ancestors, against the authority of tradition, against man-made laws, against the reasonings of the worldly wise, against antiquity and against customs." 1 (pg. 25)

Some distinguishing marks of the early faithful followers were:

- Separation from the world
- Unconditional love
- Obedient trust (pg. 15)

"How strange it is, therefore, that the modern evangelical church claims that the Christians of the first few centuries were merely teaching and practicing the culture of the day. That is particularly ironic since the Romans bitterly criticized the Christians for just the opposite - for not following the culture norms of the day." (pg. 25)

Many Christians today appear no different than conservative non-Christians except they attend church regularly. For instance, they:

அடிப்படையிலா அல்லது மனிதர்களின் மரபுகளின் அடிப்படையிலா?

12. கிறிஸ்தவர்கள் தங்களுடைய ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பிரயோகித்து, ஒருவரையொருவர் அன்பு மற்றும் நற்செயல்களில் ஊக்குவிக்கும் இடமாக சபைக் கூட்டம் இருக்க வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு கற்பிக்கிறது (ரோமர் 12:6-8; 1 கொரிந்தியர் 12:4-14; 14:12,26; கொலோசெயர் 3:16; எபிரெயர் 10:24-25; 1 பேதுரு 4:10-11).

இது உண்மையாக இருப்பதால், நம்மில் பெரும்பாலோர் ஏன் தேவாலய சேவையில் எதையும் சொல்லவோ அல்லது செய்வதோ இல்லை? தேவாலயத்திற்கு வருவது, பங்கேற்கும் நிகழ்வுக்கு பதிலாக பார்வையாளர் நிகழ்வாக இருப்பது ஏன்? பரஸ்பர வளர்ச்சி மற்றும் ஊழியத்தின் எங்கள் பொறுப்பை தொழில்முறை மதகுருமார்களின் கைகளில் ஏன் ஒப்படைத்தோம்?

13. புதிய ஏற்பாடு உள்ளூர் தேவாலயத்தில் இருக்கும் அனைத்து அங்கத்தினர்களாலும் மேம்படுத்தப்பட்டு ஊழியம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று போதிக்கிறது - "சரீரம் ஒரு உறுப்பு அல்ல, ஆனால் பல" (1 கொரிந்தியர் 12:14; cf. 14:12,26-31; எபேசியர் 4:16).

இது உண்மையாக இருப்பதால், நமது தேவாலய சேவைகள் உடலின் ஒரு பகுதியில் மட்டும் (அதாவது, "பாஸ்டர்") கவனம் செலுத்துவது ஏன்? எங்கே, புதிய ஏற்பாட்டில், ஒருவரின் மனித ஊழியம் அல்லது பிரசங்கம் தேவாலயக் கூட்டங்களின் மையப் புள்ளியாக இருக்க வேண்டும் என்று கற்பிக்கப்படுகிறது?

14. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனும் கடவுளுக்கு முன்பாக ஒரு ஊழியக்காரன் [டையகோனோஸ் (rd)] மற்றும் பாதிரியார் என்று புதிய ஏற்பாடு

- Watch the same entertainment.
- Are concerned about the same problems of the world.
- Are just as involved in the world's materialistic pursuits. (pg. 16)

Most of the cultural issues facing the twentieth - century Christians are the very same issues that faced the early church.

- Divorce
- Abortion
- High fashion - low modesty
- R-rated entertainment
- Evolution theories
- Inequality of persons
- Role of women in religion (pgs. 26-38)

"First century Christians had a completely different set of principles and values as they rejected entertainment, honors and riches as they considered themselves to be sojourners in this world." (pg. 17) "Their lifestyle was their primary means of witnessing." (pg. 39)

The testimony (witnessing) and lifestyle of the early Christians was an absolute surrender made possible by:

1. The supportive role of the church

The church [those put into Christ by God (rd)] is those with whom you constantly associated, who held the same values and attitude and who always encouraged and edified you to remain faithful. They were a disciplined body but they did not attempt to legislate or regulate righteousness. Instead they relied upon sound teaching, example and the transforming power of the Holy Spirit. (pg. 42) Converts must change from within by changing their heart not complying to some rigid requirement. (pg. 43)

Their leaders called overseers, sentinels, guardians, elders and pastors (shepherds) were from within their local assembly. Their strengths and weaknesses were known by all. These men taught by word and example even before assuming the function of guiding and leading. (pg. 45) Their sole concern was the spiritual well-being of each person within their congregation. In fact, they may have spent their full time performing this most important function. If so, they were probably supported on the same basis as that of the widows and orphans.⁹ (pg. 47)

2. The message of the cross - Their most powerful means of evangelizing was their endurance of suffering and death because they refused to deny Christ. (pg.49)

Clement wrote that to the average Christian, "The cross might be represented by enduring marriage to an unbelieving spouse, obeying unbelieving parents, or

போதிக்கிறது (1 பேதுரு 2:5,9; வெளிப்படுத்துதல் 1:6).

இது உண்மையாக இருந்து, நாம் ஏன் "குருமார்கள்" மற்றும் "பாமரர்கள்" போன்ற வேறுபாட்டைத் தொடர்கிறோம்? எந்த வேத அடிப்படையில் கிறிஸ்துவின் உடலை "குருமார்கள்" மற்றும் "பாமரர்கள்" என இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கிறோம்? மேலும், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் ஒரு ஊழியராக இருந்தால், தேவாலய சேவைக்குள் நாம் ஏன் ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்ய அனுமதிக்கப்படவில்லை?

- மகிழ்ச்சியான, சகோதர ஐக்கியத்தின் பின்னணியில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் ஒரு முழு உணவாக இருந்த உதாரணங்களை புதிய ஏற்பாடு பதிவு செய்கிறது (அப்போஸ்தலர் 2:46; 1 கொரிந்தியர் 10:16-22; 11:18-34).

இது உண்மையாக இருந்து, நாம் ஏன் இறைவனின் விருந்தை ஒரு விரிவான மற்றும் மாய சடங்காக மாற்றியுள்ளோம்? நமது இன்றைய நடைமுறையில் ஆண்டவரின் இராப் போஜனம் ஏன் திருவிழாவை விட இறுதிச் சடங்கு போன்றது? புதிய ஏற்பாட்டில் இதைப் போதிக்காதபோது, "பணிக்கப்பட்ட" மதகுருமார்களுக்கு மட்டுமே "சாத்திரங்களை நிர்வகிப்பதற்கு" உரிமை உண்டு என்று நாம் ஏன் நம்புகிறோம்?

- தம்முடைய மக்கள் தங்களை மற்ற கிறிஸ்தவ சகோதரத்துவத்திலிருந்து வேறுபடுத்தும் மரியாதைக்குரிய பட்டங்களை கொடுக்கவோ எடுத்துக்கொள்ளவோ கூடாது என்று இயேசு கற்பித்தார் (மத்தேயு 23:6-12; மாற்கு 10:35-45).

இது உண்மையாக இருந்தாலும், இன்று பல சர்ச் தலைவர்கள் ஏன் தங்களுக்கு "ரெவரெண்ட்", "மினிஸ்டர்", "பிஷப்", "பாஸ்டர்", "மூத்த போதகர்" [அல்லது "சகோதரர்" (rd)] போன்ற உயர்ந்த

suffering as a slave under a pagan master. All of those situations could entail much emotion and physical suffering; they were rather mild form of the cross for anyone who had already committed himself to endure torture and death for Christ (Rom. 8:17; Rev. 12:11)." (pg. 50)

3. The belief that obedience was a joint venture between man and God - Initially, a new Christian walks closely with God depending on His power. But as time passes, they often begin to pull away from that dependency. (pg. 52) Martin Luther taught that one is totally incapable of doing any good by one's self and that both desire and power to obey God came from Him alone.¹⁵ Early Christians believed just the opposite. Origen wrote "He [God] makes himself known to those who, after doing all that their power will allow, confesses that they need help from Him."¹⁷ (pg. 53) ["I can do everything through him who gives me strength. (Phil. 4:13) (rd)] It is not a onetime request but a continual process. Putting to death our fleshly way is going to hurt, and if we aren't willing to suffer internally, wrestling with our sins, then God isn't going to supply the power (Rom. 8:13; 1 Cor. 9:27).²⁰ (pg. 54) One can easily avoid the pain and suffering if they wish to do so, by denying Christ. But one will endure it by putting their trust in God.²¹ (pg. 55)

Early Christian writings contradicted my theological beliefs so states David Bercot. He identifies five and provides evidence:

1. What They Believed About Salvation

a. Are we saved by faith alone?

We have been told that "after Constantine corrupted the church, it gradually began to teach that works play a role in our salvation. Fairly typical of the scenario painted is the following passage from Francis Schaeffer's How Should We Live Then? After describing the fall of the Roman Empire and the decline of learning in the west, Scheaffer wrote, "Thanks to the monks, the Bible was preserved - along with sections of Greek and Latin classics.... Nevertheless, the pristine Christianity set forth in the New Testament gradually became distorted. A Humanistic element was added: Increasingly, the authority of the church took precedence over the teaching of the Bible. And there was an ever-growing emphasis on salvation as resting on man's meriting the merit of Christ, instead of on Christ's work alone."¹

"Like Schaeffer, most evangelical writers give the impression that the belief that our own merits and works affect our salvation was something that

பட்டங்களை வழங்குகிறார்கள்? அத்தகைய தலைப்புகளுடன் தங்கள் பெயர்களை முன்னுரை செய்வது அவசியம் என்று அவர்கள் ஏன் நினைக்கிறார்கள் - குறிப்பாக புதிய ஏற்பாடு அதைத் தடுக்கும்போது?

17. கிறிஸ்தவர்கள் சக விசுவாசிகளுக்கும் வெளியாட்களுக்கும் விருந்தோம்பல் செய்ய வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு போதிக்கிறது (மத்தேயு 25:34-40; ரோமர் 12:13; 1 தீமோத்தேயு 6:18; தீத்து 3:8, 14; எபிரேயர் 13:2; 1 பேதுரு 4 :9).

இது உண்மையாக இருந்தாலும், நம்மில் பெரும்பாலோர் ஏன் நம் வீடுகளை மற்றவர்களுக்கு அரிதாகவே திறக்கிறோம்? பல கிறிஸ்தவர்கள் ஏன் ஒருவருக்கொருவர் உடல் தேவைகளை புறக்கணிக்கிறார்கள்? பெரும்பாலான தேவாலயங்களில் விருந்தோம்பல் ஏன் மறக்கப்பட்ட நற்பண்பு? மற்றவர்களிடம் இவ்வளவு வெளிப்படையான அன்பும் அக்கறையும் இல்லாத நிலையில், நம்முடைய பல தேவாலயங்கள் ஏன் குளிர்ச்சியாகவும் இறக்கவும் செய்கின்றன என்பதில் ஆச்சரியமில்லையா? [ஆனால், விருந்தோம்பல் என்பது ஒருவரது வீட்டில் நிகழும் ஏதோவொன்றுக்கு மட்டும் அல்ல. (ஆர்டி)]

18. ஆரம்பகால தேவாலயம் பெரிய, மத கட்டிடங்களுக்கு மாறாக வீடுகளில் மட்டுமே கூடியது (அப். 20:20; ரோமர் 16:5; 1 கொரிந்தியர் 16:19; கொலோசெயர் 4:15; பிலேமோன் வ.2; 2 யோவான் வ.10). [வீடுகளில் கூடும் பழக்கம் கட்டளையிடப்படவில்லை மற்றும் கிடைக்கக்கூடிய அனைத்தும் இருக்கலாம். (ஆர்டி)]

இது உண்மையாக இருந்தாலும், வாரத்திற்கு ஒருமுறை அல்லது இரண்டு முறை மட்டுமே பயன்படுத்தக்கூடிய தேவாலய கட்டிடங்கள் மற்றும் கதீட்ரல்களுக்கு கர்த்தருடைய பணத்தை அதிக அளவில் செலவழிக்க வேண்டும் என்று நாம் ஏன் நினைக்கிறோம்? இது

gradually crept into the church after the time of Constantine and the fall of Rome. But that's not really the case.

"The early Christians universally believed that works or [and (rd)] obedience play an essential role in our salvation?" (pg 57) Polycarp wrote "He who raised Him up from the dead will also raise us up - if we do his will and walk in His commandments." (pg. 58) Clement of Alexander wrote, "Whoever obtains [the truth] and distinguishes himself in good works shall gain the prize of everlasting life." Origen, Hippolytus, Cyprian and Lactantius all wrote summarily. (pg. 59)

b. Does This Mean That Christians Earn Their Salvation By Works?

No, the early Christians did not teach that we earn salvation by the accumulation of good works. (pg. 60) For instance: Clement of Rome - "[We] are neither justified by ourselves, nor by our wisdom, understanding godliness or works done in holiness of heart; but by that faith through which almighty God has justified all men since the beginning." So also do Polycarp, Barnabas, Justin Martyr and Clement of Alexander state about the same. (pg. 61)

c. Are Faith and Works Mutually Exclusively?

No, but "Augustine, Luther and other western theologians have convinced us there's an irreconcilable conflict between salvation based on grace and salvation conditioned on works or obedience. They have used a fallacious form of argumentation known as 'false dilemma,' by asserting that there are only two possibilities regarding salvation: it's either (1) a gift from God or (2) it's something we earn by our works. The early Christians would have replied that a gift is no less a gift simply because it's conditioned on obedience." (pg. 62)

The early Christians believed that salvation is a gift from God but God gives His gift to whomever He chooses. He chooses to give it to those who love, trust and obey Him. (pg. 62)

Simply because a person is selective in his giving, it doesn't change the gift to a wage. (pg. 62)

d. Yes, But the Bible Says ...

- Not everyone who says to me, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven, but he who does the will of My Father who is in heaven." (Matt. 7:21)

கடவுள் வழங்கும் நிதி ஆதாரங்களின் நல்ல காரியதரிசியாக இருக்கிறதா? மிஷன்கள், ஏழைகள் மற்றும் மக்கள் சார்ந்த அமைச்சகங்களை விட பல தேவாலயங்களில் கட்டுமானத் திட்டங்கள், ஊழியர்களின் சம்பளம் மற்றும் பராமரிப்பு ஆகியவற்றிற்கு ஏன் அதிக பட்ஜெட் உள்ளது? இது நமது முன்னுரிமைகள் பற்றி என்ன வெளிப்படுத்துகிறது?

எர்கல் முடிக்கிறார்: "உண்மை என்னவென்றால், புதிய ஏற்பாட்டில் எந்த அடிப்படையும் இல்லாத நமது தேவாலயங்களுக்குள்ளேயே மரபுகள் மற்றும் நடைமுறைகளை நாம் பெற்றுள்ளோம். துரதிர்ஷ்டவசமாக, நம்மில் பெரும்பாலோர் இந்த மரபுகளை கேள்வி கேட்கவோ அல்லது விசாரிக்கவோ கவலைப்படவில்லை. ஆனால் உண்மையான தேவாலயத்தை நாம் பார்க்க வேண்டும் என்றால் புதுப்பித்தல், "தேவாலயம்" என்று அழைக்கப்படும் இந்த முழு விஷயத்தையும் நாம் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டு முறைகள் மற்றும் கொள்கைகளின் வெளிச்சத்தில் நாம் சொல்லும் மற்றும் செய்யும் அனைத்தையும் பின்பற்ற முற்பட வேண்டும். ஆரம்பகால தேவாலயங்களின் அனைத்து முறைகளும் நடைமுறைகளும் பின்பற்றப்பட வேண்டும். (rd)]

"நீங்கள் சவாலுக்குத் தயாராக இருக்கிறீர்களா மற்றும் "எல்லாவற்றையும் சோதித்து, உண்மையானதை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ள" தயாராக உள்ளீர்களா? (1 தெசலோனிகேயர் 5:21; cf. அப்போஸ்தலர் 17:11) (www.5solas.org/media.php?id=82)

உண்மையான மதவெறியர்கள் தயவு செய்து எழுந்து நிற்பார்களா?

டேவிட் பெர்காட், உண்மையான மதவெறியர்கள் தயவு செய்து எழுந்து நிற்பார்களா? மூன்றாம் பதிப்பு, 1989, ஸ்க்ரோல் பப்ளிஷிங், அம்பர்சன், PA புதிய ஏற்பாட்டில் முதல் நூற்றாண்டு

- He who endures to the end will be saved. (Matt. 24:13)
- All who are in the graves will hear His voice and come forth - those who have done good, to the resurrection of life, and those who have done evil, to the resurrection of condemnation. (John 5:28, 29)
- Behold, I am coming quickly, and My reward is with Me, to give to everyone according to his work. (Rev. 22:12)
- Take heed to yourself and to the doctrine. Continue in them, for in doing this you will save both yourself and those who hear you. (1 Tim. 4:16)

So, the real issue is not a matter of believing the Scriptures, but one of interpreting the Scripture. The Bible says that "by grace you have been saved through faith, and that not of yourselves; it is the gift of God, not of works, lest anyone should boast." (Eph. 2:8, 9) And yet the Bible also says, "You see that a man is justified by works, and not by faith only" (Jas. 2:24) Our [Christendom in general but specifically Bercot's church] doctrine of salvation accepts that first statement but essentially nullifies the second. The early Christian doctrine of salvation gives equal weight to both. Also, the early Christians didn't believe that man is totally depraved and incapable of doing any good. (pg. 64)

e. Can A Saved Person Be Lost?

Since the early Christians believed that our continued faith and obedience are necessary for salvation, it naturally follows that they believed that a "saved" person could still end up being lost. (pg. 65)

Tertullian (c. 160 - c. 225) wrote, "Some people act as though God were under an obligation to bestow even on the unworthy His intended gift. They turn His liberality into slavery.... For do not many afterwards fall out of grace? Is not this gift taken away from many."²³ Cyprian told his fellow believers; "It is written, 'He who endures to the end, the same shall be saved.' [Matt. 10:22] (pg. 65)

One of the scriptures cited is Hebrews 10:26: "If we deliberately keep on sinning after we have received the knowledge of the truth, no sacrifice for sin is left."

f. The Group That Preached Salvation By Grace Alone

There was a group, the Gnostics, who taught that man was totally depraved and that works play no role in our salvation. They claimed that God had

கிறிஸ்தவர்கள் நம்பிய மற்றும் நடைமுறைப்படுத்திய சில போதனைகளை ஆராய்கிறது. அவர் கூறுகிறார், "ஆரம்பகால கிறித்துவம் பழங்காலத்தை உலர் மரத்தின் மூலம் நெருப்பைப் போல சுழற்றிய ஒரு புரட்சியாகும். இது ரோமானிய சமுதாயத்தின் முக்கிய நிறுவனங்களுக்கு சவால் விடும் ஒரு எதிர் கலாச்சார இயக்கம். டெர்டுல்லியன் எழுதியது போல்: "எங்கள் போட்டி எங்கள் முன்னோர்களின் நிறுவனங்களுக்கு எதிராக உள்ளது, பாரம்பரியத்தின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக, மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கு எதிராக, உலக ஞானிகளின் தர்க்கங்களுக்கு எதிராக, பழங்காலத்திற்கும் பழக்கவழக்கங்களுக்கும் எதிராக." 1 (பக். 25)

ஆரம்பகால உண்மையுள்ள பின்பற்றுபவர்களின் சில தனித்துவமான அடையாளங்கள்:

- d. உலகத்திலிருந்து பிரிதல்
- e. நிபந்தனையற்ற அன்பு
- f. கீழ்ப்படிதல் நம்பிக்கை (பக். 15)

"எவ்வளவு விசித்திரமானது, எனவே, முதல் சில நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவர்கள் அன்றைய கலாச்சாரத்தை கற்பிப்பதாகவும் நடைமுறைப்படுத்துவதாகவும் நவீன சுவிசேஷ சபை கூறுகிறது. ரோமானியர்கள் கிறிஸ்தவர்களை எதிர்மாறாக கடுமையாக விமர்சித்ததால் இது மிகவும் முரண்பாடானது. அன்றைய கலாச்சார விதிமுறைகளை பின்பற்றவில்லை." (பக்கம் 25)

இன்று பல கிறிஸ்தவர்கள் தேவாலயத்தில் தவறாமல் கலந்துகொள்வதைத் தவிர, பழமைவாத கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களை விட வித்தியாசமாக தோன்றவில்லை. உதாரணமாக, அவர்கள்:

- d. அதே பொழுதுபோக்கைப் பாருங்கள்.
- e. உலகின் அதே பிரச்சனைகளைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள்.
- f. உலகின் பொருள்முதல்வாத நோக்கங்களில் ஈடுபடுவது போலவே. (பக்கம் 16)

revealed special knowledge to them that the main body of Christians did not have. They believed that God, the creator, was an inferior God, a different God than God the father of Jesus. Therefore, man was created by an inferior God who botched things up and man is inherently depraved as a result. Since man was inherently depraved, God the Son could not have actually become a man. He only took on the appearance of man. [Meaning if He was flesh and blood, He would have not been sinless. (rd)] (pg. 66)

The Apostle John said: "Many deceivers have gone out into the world who do not confess Jesus Christ as coming in the flesh. This is a deceiver and an antichrist." (2 John 7) The Gnostics were the ones who denied that Christ had come in the flesh. (pg. 67)

2. What They Believed About Predestination and Free will

a. Believers in Free Will

The early Christians were strong believers in free will. For example, Justin Martyr made this argument to the Romans: "We have learned from the prophets, and we hold it to be true that punishment, chastisements and rewards are rendered according to the merit of each man's action. Otherwise, if all things happen by fate, then nothing is in our power. For if it is predestined that one man be good or the other to be evil, then the first is not deserving of praise or the other to be blamed. Unless humans have the power of avoiding evil and choosing good by free choice, they are not accountable for their actions."² (pg. 70) These sentiments are echoed by Clement³, Archelaus⁴, and Methodis⁵. (pg. 71)

Early Christians based their beliefs upon:

- For God so loved the world that he gave his one and only Son [unique, one and only (rd)], that whoever believes in him shall not perish but have eternal life. (John 3:16)
- The Lord is not slow in keeping his promise, as some understand slowness. He is patient with you, not wanting anyone to perish, but everyone to come to repentance. (2 Peter 3:9)
- The Spirit and the bride say, "Come!" And let him who hears say, "Come!" Whoever is thirsty, let him come; and whoever wishes, let him take the free gift of the water of life. (Revelation 22:17)
- This day I call heaven and earth as witnesses against you that I have set before you life and death, blessings and curses. Now choose

இருபதாம் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பெரும்பாலான கலாச்சார பிரச்சினைகள் ஆரம்பகால தேவாலயத்தை எதிர்கொண்ட அதே பிரச்சினைகளாகும்.

- h. விவாகரத்து
- i. கருக்கலைப்பு
- j. உயர் ஃபேஷன் - குறைந்த அடக்கம்
- k. R- மதிப்பிடப்பட்ட பொழுதுபோக்கு
- l. பரிணாமக் கோட்பாடுகள்
- m. நபர்களின் சமத்துவமின்மை
- n. மதத்தில் பெண்களின் பங்கு (பக். 26-38)

"முதல் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவர்கள் முற்றிலும் மாறுபட்ட கொள்கைகள் மற்றும் மதிப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர், ஏனெனில் அவர்கள் இந்த உலகில் தங்களைப் புலம்பெயர்ந்தவர்களாகக் கருதியதால் அவர்கள் பொழுதுபோக்கு, மரியாதைகள் மற்றும் செல்வங்களை நிராகரித்தனர்." (பக். 17) "அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை சாட்சி கொடுப்பதற்கான முதன்மையான வழிமுறையாக இருந்தது." (பக்கம் 39)

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களின் சாட்சியம் (சாட்சியளித்தல்) மற்றும் வாழ்க்கை முறை ஆகியவை ஒரு முழுமையான சரணடைதல் மூலம் சாத்தியமானது:

1. தேவாலயத்தின் ஆதரவு பங்கு
தேவாலயம் [கடவுளால் கிறிஸ்துவுக்குள் வைக்கப்பட்டவர்கள் (rd)] நீங்கள் தொடர்ந்து தொடர்பு கொண்டவர்கள், அதே மதிப்புகள் மற்றும் மனப்பான்மைகளைக் கொண்டிருந்தவர்கள் மற்றும் எப்போதும் விசுவாசமாக இருக்க உங்களை ஊக்குவித்து, மேம்படுத்தியவர்கள். அவர்கள் ஒரு ஒழுக்கமான அமைப்பாக இருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் நீதியை சட்டமாக்கவோ அல்லது ஒழுங்குபடுத்தவோ முயற்சிக்கவில்லை. மாறாக அவர்கள் நல்ல போதனை, உதாரணம் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியின் மாற்றும் சக்தியை நம்பியிருந்தனர். (பக். 42) சில கடினமான தேவைகளுக்கு இணங்காமல் தங்கள் இதயத்தை

life, so that you and your children may live.
(Deuteronomy 30:19)

b. But Doesn't The Bible Say ...?

- Choose life that you may live.
- Salvation does not depend on man's desire or effort.
- God does not want any to perish but to come to repentance.
- God has mercy upon whom He wills. (pg. 73)

The early Church believed there will be a just judgment by God but it is our responsibility to live righteously. So, consider:

- He has showed you, O man, what is good. And what does the Lord require of you? To act justly and to love mercy and to walk humbly with your God. (Micah 6:8)
- See, I set before you today life and prosperity, death and destruction. For I command you today to love the Lord your God, to walk in his ways, and to keep his commands, decrees and laws. (Deuteronomy 30:15-16)
- Do you show contempt for the riches of his kindness, tolerance and patience, not realizing that God's kindness leads you toward repentance [a lifestyle change]? But because of your stubbornness and your unrepentant heart, you are storing up wrath against yourself for the day of God's wrath, when his righteous judgment will be revealed. God "will give to each person according to what he has done." To those who by persistence in doing good seek glory, honor and immortality, he will give eternal life. But for those who are self-seeking and who reject the truth and follow evil, there will be wrath and anger. (Romans 2:4-8)
- There is significant difference between foreseeing something and causing it. (pg. 76)

3. What Baptism Meant To The Early Christians

Jesus' statement to Nicodemus that one must be born of water and spirit was universally understood by early Christians to refer to water baptism [Gr. *baptizo* -to immerse. (rd)]. (pg. 77) Irenaeus wrote "This class of men [Gnostics who said humans cannot be reborn or regenerated through water baptism] have been instigated by Satan to a denial of the baptism which is regeneration to God.¹ (pg. 77)

Early Christians associated three very important matters with water baptism and since this washing was completely independent of any merit on the

மாற்றிக்கொண்டு உள்ளிருந்து மாற வேண்டும். (பக்கம் 43)

மேற்பார்வையாளர்கள், காவலர்கள், பாதுகாவலர்கள், மூப்பர்கள் மற்றும் போதகர்கள் (மேய்ப்பர்கள்) என்று அழைக்கப்படும் அவர்களின் தலைவர்கள் அவர்களின் உள்ளூர் சபைக்குள் இருந்தவர்கள். அவர்களின் பலம் மற்றும் பலவீனம் அனைவருக்கும் தெரியும். வழிகாட்டுதல் மற்றும் வழிநடத்துதல் ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பே இந்த மனிதர்கள் வார்த்தை மற்றும் உதாரணத்தால் கற்பிக்கப்பட்டனர். (பக். 45) அவர்களின் ஒரே அக்கறை அவர்களின் சபையில் உள்ள ஒவ்வொரு நபரின் ஆன்மீக நல்வாழ்வாகும். உண்மையில், அவர்கள் இந்த மிக முக்கியமான செயல்பாட்டைச் செய்வதில் தங்கள் முழு நேரத்தையும் செலவிட்டிருக்கலாம். அப்படியானால், அவர்கள் விதவைகள் மற்றும் அனாதைகளின் அதே அடிப்படையில் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.9 (பக். 47)

2. சிலுவையின் செய்தி - அவர்கள்

கிறிஸ்துவை மறுக்க மறுத்ததால் அவர்கள் துன்பத்தையும் மரணத்தையும் சகித்துக்கொள்வதே சுவிசேஷம் செய்வதற்கான அவர்களின் மிக சக்திவாய்ந்த வழிமுறையாகும். (பக்.49) கிளெமென்ட் ஒரு சராசரி கிறிஸ்தவருக்கு எழுதினார், "அவிசுவாசியான மனைவியுடன் திருமணத்தை சகித்துக்கொள்வதன் மூலமும், நம்பிக்கையற்ற பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலமும், அல்லது ஒரு புறமத எஜமானரின் கீழ் அடிமையாக துன்பப்படுவதன் மூலமும் சிலுவை பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படலாம். அந்தச் சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் அதிக உணர்ச்சிகளையும் மற்றும் உடல் ரீதியான துன்பங்கள்; கிறிஸ்துவுக்காக சித்திரவதை மற்றும் மரணத்தை சகிக்க ஏற்கனவே தன்னை ஒப்புக்கொடுத்த எவருக்கும் அவை சிலுவையின் லேசான வடிவமாக

baptized person's part, baptism was frequently referred to as "grace." (pg. 78)

a. Remission of sins - based upon the following:

- And now what are you waiting for? Get up, be baptized and wash your sins away, calling on his name. (Acts 22:16)
- He saved us, not because of righteous things we had done, but because of his mercy. He saved us through the washing of rebirth and renewal by the Holy Spirit. (Titus 3:5)
- Peter relating Christian baptism to Noah and the flood stated - Water symbolizes baptism that now saves you also - not the removal of dirt from the body but the pledge of a good conscience toward God. It saves you by the resurrection of Jesus Christ. (1 Peter 3:21-22)
- "Repent and be baptized, every one of you, in the name of Jesus Christ for the forgiveness of your sins. And you will receive the gift of the Holy Spirit. (Acts 2:38)
- The New Birth - Based upon Jesus' words to Nicodemus, the early Christians also believed water baptism was the channel through which a person was born again. Irenaeus mentioned this in a discussion on baptism, "As we are lepers in sin, we are made clean from our old transgressions by means of the sacred water and the invocation of the Lord. We are thus spiritually regenerated as newborn infants, even as the Lord has declared: 'Except a man be born again through water and the spirit, he shall not enter the kingdom of heaven.'"³ (John 3:5) (pg. 79)
- Spiritual Illumination - They believed that the newly-baptized person, after receiving the Holy Spirit had a clearer vision of spiritual matters.
- Baptism Was Not An Empty Ritual - Baptism was the supernatural rite of initiation by which a new believer passed from being the old man of the flesh to being a newly reborn man of the spirit. They did not separate baptism from faith and repentance. They specifically taught that God was under no necessity to grant forgiveness of sins simply because a person went through the motions of baptism.⁶ (pg. 80)
- Were Unbaptized Persons Automatically Damned? - The early Christians believed that God would do what was loving and just toward pagans who had never had the opportunity to hear about Christ.
- The Evangelical Rite Of Passage - Generally we evangelicals have rejected the historical ceremony of the baptismal rebirth and have

இருந்தன (ரோமர். 8:17; வெளி. 12:11).
(பக்கம் 50)

3. கீழ்ப்படிதல் என்பது மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையிலான கூட்டு முயற்சி என்ற நம்பிக்கை - ஆரம்பத்தில், ஒரு புதிய கிறிஸ்தவர் கடவுளின் சக்தியைப் பொறுத்து அவருடன் நெருக்கமாக நடந்துகொள்கிறார். ஆனால் காலப்போக்கில், அவர்கள் பெரும்பாலும் அந்த சார்புநிலையிலிருந்து விலகத் தொடங்குகிறார்கள். (பக். 52) மார்ட்டின் லூதர், ஒருவரால் சுயமாக எந்த நன்மையும் செய்ய இயலாது என்றும், கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கான ஆசை மற்றும் சக்தி இரண்டும் அவரிடமிருந்தே வந்தது என்றும் கற்பித்தார். ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் இதற்கு நேர்மாறாக நம்பினர். ஆரிஜென் எழுதினார் "அவர் [கடவுள்] தன்னைத்தானே அறியும்படி செய்கிறார், அவர்களின் சக்தி அனுமதிக்கும் அனைத்தையும் செய்துவிட்டு, அவரிடமிருந்து உதவி தேவை என்று ஒப்புக்கொள்கிறார். (பிலி. 4:13) (rd)] இது ஒருமுறை கோரிக்கை அல்ல, ஆனால் ஒரு தொடர்ச்சியான செயல்முறை. நம் மாம்ச வழியைக் கொண்டுபோடுவது புண்படுத்தப் போகிறது, மேலும் நம் பாவங்களோடு மல்யுத்தம் செய்து உள்ளார்களுக்கு துன்பப்படுவதற்கு நாம் தயாராக இல்லை என்றால், கடவுள் இல்லை. t சக்தியை வழங்கப் போகிறது (ரோ. 8:13; 1 கொரி. 9:27).20 (பக். 54) கிறிஸ்துவை மறுதலிப்பதன் மூலம் ஒருவர் அவ்வாறு செய்ய விரும்பினால், வலியையும் துன்பத்தையும் எளிதில் தவிர்க்கலாம். ஆனால் ஒருவர் கடவுள் மீது நம்பிக்கை வைத்து அதைத் தாங்குவார்.21 (பக்கம் 55)

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ எழுத்துக்கள் எனது இறையியல் நம்பிக்கைகளுக்கு முரணாக இருந்தன என்று டேவிட் பெர்காட் கூறுகிறார். அவர் ஐவரை அடையாளம் கண்டு ஆதாரங்களை வழங்குகிறார்:

developed our own special ceremony - the altar call. When Peter was asked "What Shall we do?" he did not say come down front and invite Jesus into your heart. No, he told them "Repent, and let every one of you be baptized into the name [authority (rd)] of Jesus for the remission of sins. Acts 2:38 "Actually, the altar calls and associated prayers are a product of the revival movements of the eighteenth and nineteenth centuries. " (pg. 82) [Refer to TBibleWay lesson Baptism into Christ]

4. Prosperity: A Blessing Or A Snare

Beloved, I pray that you may prosper in all thing and be in health, just as your soul prospers. (3 John 2) Was John promising them riches and health from God, the health and wealth gospel? The following are some other passages from the Bible. (pg. 84)

- For the love of money is a root of all kinds of evil. Some people, eager for money, have wandered from the faith and pierced themselves with many griefs. (1 Timothy 6:10)
- Keep your lives free from the love of money and be content with what you have. (Hebrews 13:5)
- Do not store up for yourselves treasures on earth, where moth and rust destroy, and where thieves break in and steal. But store up for yourselves treasures in heaven, where moth and rust do not destroy, and where thieves do not break in and steal. For where your treasure is, there your heart will be also. (Matthew 6:19-21)
- No one can serve two masters. Either he will hate the one and love the other, or he will be devoted to the one and despise the other. You cannot serve both God and Money. (Matthew 6:24)
- But if we have food and clothing, we will be content with that. People who want to get rich fall into temptation and a trap and into many foolish and harmful desires that plunge men into ruin and destruction. (1 Timothy 6:8-9)
- a. The Dangers of Prosperity - Hermes (prior to 150 AD) wrote: "These are those who have faith indeed, but also have riches of this world. When tribulation comes, they deny the Lord on account of their riches and business.... As a result, those who are rich in this world cannot be useful to the Lord unless their riches are first cut down."³ (pg. 85) [But God does not demand poverty neither does He condemn wealth. He condemns the desire or love of wealth. Paul in Ephesians 4 advises Christians to work to have to give to others. (rd)] But how can a person out give God? If wealth is from God, a Christian can't lose it by obeying God's

1. இரட்சிப்பைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நம்பினார்கள்

அ. விசுவாசத்தினால் மட்டும் நாம் இரட்சிக்கப்பட்டோமா?

"கான்ஸ்டான்டைன் தேவாலயத்தை சிதைத்த பிறகு, அது படிப்படியாக நமது இரட்சிப்பில் படைப்புகள் ஒரு பங்கு வகிக்கிறது என்று கற்பிக்கத் தொடங்கியது. ஃபிரான்சிஸ் ஷேஃபரின் பின் நாம் எப்படி வாழ வேண்டும்? அதன் வீழ்ச்சியை விவரித்தபின், வரையப்பட்ட காட்சியின் மிகவும் பொதுவானது. ரோமானியப் பேரரசு மற்றும் மேற்கில் கற்றல் சரிவு, ஷேஃபர் எழுதினார், 'துறவிகளுக்கு நன்றி, பைபிள் பாதுகாக்கப்பட்டது - கிரேக்க மற்றும் லத்தீன் கிளாசிக் பிரிவுகளுடன்.... இருந்தபோதிலும், புதிய ஏற்பாட்டில் அமைக்கப்பட்ட பழமையான கிறிஸ்தவம் படிப்படியாக சிதைந்தது. ஒரு மனிதநேய கூறு சேர்க்கப்பட்டது: பெருகிய முறையில், தேவாலயத்தின் அதிகாரம் பைபிளின் போதனைக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. மேலும், கிறிஸ்துவின் பணிக்கு பதிலாக, மனிதனின் கிறிஸ்துவின் தகுதியின் மீது தங்கியிருக்கும் இரட்சிப்பின் மீது எப்போதும் வளர்ந்து வரும் முக்கியத்துவம் இருந்தது. '1

"ஷாஃபரைப் போலவே, பெரும்பாலான சுவிசேஷ எழுத்தாளர்கள், நம்முடைய சொந்தத் தகுதிகளும் படைப்புகளும் நமது இரட்சிப்பைப் பாதிக்கின்றன என்ற நம்பிக்கையை, கான்ஸ்டன்டைன் காலம் மற்றும் ரோமின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு படிப்படியாக தேவாலயத்தில் ஊடுருவியது. ஆனால் உண்மையில் அப்படி இல்லை.

"நமது இரட்சிப்பில் வேலைகள் அல்லது [மற்றும் (rd)] கீழ்ப்படிதல் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்று ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் உலகளவில் நம்பினார்கள்?" (பக்கம் 57) பாலிகார்ப் எழுதினார் "அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பியவர்

Word and sharing his wealth with the poor. (pg. 87)

- b. What A Contrast Between Their Message And Today's Message Today the gospel of prosperity states "The Lord continued, 'You say, Satan, take your hands off my money!' because it's Satan who is keeping it from coming to you - not Me."10 (pg.88)
- c. Did Christians Enjoy Better Health - Letters written by early Christians testify they suffered from the same plagues and calamities as the rest of mankind. (pg. 89)

5. Is Old Testament Morality Still Good Enough?

John Calvin taught emphatically that there was little difference between the two [morality of the Old and New Testaments (rd)].¹ (pg. 91) However, the understanding of the early Christians was that the moral teachings of Christ surpassed the moral teachings of the Old Testament as the teachings of Christ went to the spiritual meaning. (pg. 92)

The author raises several questions

- a. What Did Jesus mean when He Said "Do Not Swear"? [Originally swearing meant calling upon God to attest to or verify statements one had made. Today it appears to mean "Is what you are about to say completely the truth? The statement "As God is my witness" appears to convey the original meaning of swearing. (rd)]
- b. Is War Morally Wrong? [God used and probably still uses nations to produce situations in which His will can be accomplished. (rd)]
- c. How Should A Christian View Capital Punishment?
[God ordained government to bring order from chaos. (rd)]

Pagan Christianity? Exploring The Roots Of Our Church Practices,

Frank Viola and George Barna studied some writings during the first three centuries to see if they could provide and insight into teachings and practices of the first century Christians. In their book Pagan Christianity? Exploring The Roots Of Our Church Practices, 1998, Tyndale House Publishing, Inc. they set forth charges that today's practices are in conflict with Biblical teachings and first century practices.

"It's time that the body of Christ get in touch with both the Word of God and the history of the church to arrive at a better understanding of what we can and should do as well as what we cannot and should not do." (Introduction pg. xxvii) [Caution should be exercised in relying on history

நம்மையும் எழுப்புவார் - நாம் அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கட்டளைகளின்படி நடந்தால்." (பக். 58) அலெக்சாண்டரின் கிளெமென்ட் எழுதினார், "[உண்மையை] பெற்று, நற்செயல்களில் தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்பவர் நித்திய வாழ்வின் பரிசைப் பெறுவார்." ஆரிஜென், ஹிப்போலிடஸ், சைப்ரியன் மற்றும் லாக்டான்டியஸ் ஆகியோர் சுருக்கமாக எழுதினர். (பக்கம் 59)

பி. கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் இரட்சிப்பை கிரியைகளால் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறதா? இல்லை, நற்செயல்களின் மூலம் இரட்சிப்பைப் பெறுகிறோம் என்று ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் கற்பிக்கவில்லை. (பக். 60) உதாரணமாக: ரோமின் கிளெமென்ட் - "[நாம்] எங்களால், அல்லது நமது ஞானம், தெய்வபக்தி அல்லது இதயப் பரிசுத்தத்தில் செய்யப்படும் செயல்கள் ஆகியவற்றால் நியாயப்படுத்தப்படவில்லை; ஆனால் அந்த விசுவாசத்தின் மூலம் சர்வவல்லமையுள்ள கடவுள் எல்லா மனிதர்களையும் நியாயப்படுத்தினார். ஆரம்பம்." பாலிகார்ப், பர்னபாஸ், ஜஸ்டின் தியாகி மற்றும் அலெக்சாண்டர் மாநிலத்தின் கிளெமென்ட் ஆகியோரும் இதையே செய்கிறார்கள். (பக்கம் 61)

c. நம்பிக்கையும் செயல்களும் ஒன்றுக்கொன்று பிரத்தியேகமானவையா?

இல்லை, ஆனால் "அகஸ்டின், லூதர் மற்றும் பிற மேற்கத்திய இறையியலாளர்கள் இரட்சிப்பின் அடிப்படையிலான இரட்சிப்புக்கும், செயல்கள் அல்லது கீழ்ப்படிதலின் அடிப்படையிலான இரட்சிப்புக்கும் இடையே சமரசம் செய்ய முடியாத மோதல் இருப்பதாக நம்ப வைத்துள்ளனர். அவர்கள் 'தவறான

as it often reflects erroneous practices and teachings rather than the truth. (rd)]

Pagan Christianity? charges that a great number of activities and practices of the churches of today are in conflict with biblical practices and teachings. They also charge that by using the proof texting method, scripture is taken out of context to support a teaching and/or practice.

The areas being challenged are:

- Church Buildings
- Order of Worship
- Worship
- Pastor
- Sunday Morning Costumes
- Ministers of Music
- Tithing and Clergy Salaries
- Baptism
- Lord's Supper
- Christian Education
- Approach to Understanding the New Testament

[Note: These charges cannot be blindly accepted or rejected neither can our current church practices. Therefore, scriptures used by the author supporting his charges must be kept the context, analyzed, including the determination of audience to whom written, the problems being addressed and discussed with other Christians. Keep mind open. Be aware of personal traditions in our interpretation. Hold any suggested changes, if any, until all analysis is completed. Then review as a total package. (rd)]

Church Buildings

"Ancient Judaism was centered on three elements: The Temple, the priesthood and the sacrifice. When Christ came, He ended all three by fulfilling them in Himself. He is the temple who embodies a new and living house made of living stones - "without hands." He is the priest who has established a new priesthood. He is the perfect and finished sacrifice.¹ Consequently, the Temple, the professional priesthood, and the sacrifices of Judaism all passed away with the coming of Jesus Christ.² Christ was the fulfillment and the reality of it all.³ It can be rightly said that Christianity was the first non-temple-based religion to ever emerge. According to footnote 6 Arthur Wallis in The Radical Christian, on page 83 he wrote "In the Old Testament, God had a sanctuary for His people, in the New, God has His people as a sanctuary." (pg. 10-11)

After the destruction of Jerusalem Jewish Christians waned and Gentile Christians with their pagan backgrounds become more prominent.

Clement of Alexander [united Greek philosophical traditions with Christian doctrine

சங்கடம்' எனப்படும் தவறான வாதத்தை பயன்படுத்தியுள்ளனர். இரட்சிப்பைப் பற்றிய இரண்டு சாத்தியக்கூறுகள் மட்டுமே: அது (1) கடவுளிடமிருந்து கிடைத்த பரிசு அல்லது (2) இது நம் செயல்களால் நாம் சம்பாதிக்கும் ஒன்று. ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள், கீழ்ப்படிதலின் அடிப்படையில் ஒரு பரிசு குறைவான பரிசு அல்ல என்று பதிலளித்திருப்பார்கள்." (பக்கம் 62)

முற்கால கிறிஸ்தவர்கள் இரட்சிப்பு என்பது கடவுளின் பரிசு என்று நம்பினர், ஆனால் கடவுள் தாம் தேர்ந்தெடுக்கும் எவருக்கும் அவருடைய பரிசை வழங்குகிறார். அவரை நேசிப்பவர்களுக்கும், நம்புகிறவர்களுக்கும், கீழ்ப்படிந்தவர்களுக்கும் கொடுக்க அவர் தேர்ந்தெடுக்கிறார். (பக்கம் 62)

ஒரு நபர் தனது கொடுப்பதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவராக இருப்பதால், அது பரிசை ஊதியமாக மாற்றாது. (பக்கம் 62)

ஈ. ஆம், ஆனால் பைபிள் சொல்கிறது ...

- என்னை நோக்கி, ஆண்டவரே, ஆண்டவரே என்று சொல்லுகிற எவனும் பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பதில்லை, பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே" (மத். 7:21)
- இறுதிவரை நிலைத்திருப்பவன் இரட்சிக்கப்படுவான். (மத். 24:13)
- கல்லறைகளில் உள்ள அனைவரும் அவருடைய குரலைக் கேட்டு, வெளியே வருவார்கள் - நன்மை செய்தவர்கள், வாழ்க்கையின் உயிர்த்தெழுதலுக்கும், தீமை செய்தவர்கள் கண்டனத்தின் உயிர்த்தெழுதலுக்கும். (யோவான் 5:28, 29)
- இதோ, நான் சீக்கிரமாக வருகிறேன், ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் கிரியையின்படி கொடுக்க

(Wikipedia/wiki/clement_of_alexander and wiki/platoism) was the first person to use the phrase "go to church."⁹ However, Christians did not erect special buildings for worship until the Constantinian era in the fourth century.¹² (pg.12)

When Christianity was born, it was the only religion on the planet that had no sacred objects, no sacred persons and no sacred spaces.¹⁸ The Christianity that conquered the Roman Empire was essentially a home-centered movement.²² Worship, therefore is not spatially located, nor extracted from the totality of life. Biblically speaking, Christians 'holy place' is as omnipresent as their ascended Lord. Worship is not something that happens in a certain place at a certain time. (refer to John 4) It is a lifestyle. Worship happens in spirit and reality inside God's people, for that is where God lives today. [footnote 17 See J. G. Davis, The Secular use of Church Buildings, 3-4] (pg. 14)

In the second and third centuries a shift occurred. The Christians began to adopt the pagan view of reverencing the dead.³⁰ Their burial places were later viewed as "holy space" resulting in the building of small monuments and shrines to honor their dead. (pg. 15-16)

Prior to Constantine granting them freedom from persecution, Christians were a small despised minority. But the Roman Empire was divided between pagans and Christians and Constantine needed to unite it. [In an attempt to unite it, he established a state church and began merging Christian and pagan doctrines by renaming pagan practices with Christian names. (rd)] He also began the construction of church buildings. So, if Christians had their sacred buildings as did the Jews and the pagans, their faith would be regarded as legitimate." (pg. 18) [This feeling is current today. Thus, by focusing on buildings we may distract from Christ. (rd)]

Constantine's church buildings were spacious and magnificent modeled after the basilica (common government buildings designed after pagan temples).⁸⁰ They were wonderful for seating passive and docile crowds to watch a performance. This was one of the reasons Constantine chose the basilica model.⁸⁵ The basilica also allowed the sun to fall upon the speaker when he faced the congregation.⁸⁶ (pg. 22)

The Christian basilica had an elevated platform with an altar and bishop's chair, the cathedra or throne.⁹⁴ This chair replaced the seat of judgment of the Roman basilica.⁹⁵ Therefore power and authority rested with the chair. From this seat the bishop delivered his sermon.⁹⁷ (pg. 23) The chair or pulpit elevated the clergy to a position of prominence thus placing him high and above the other of God's people. Then the pew inhibited face to face fellowship, ushering in or becoming a symbol of

என்னுடைய வெகுமதி என்னோடே இருக்கிறது. (வெளி. 22:12)

- உங்களையும் கோட்பாட்டையும் கவனியுங்கள். அவற்றில் தொடர்ந்து இருங்கள், ஏனென்றால் இதைச் செய்வதன் மூலம் உங்களையும் உங்களைக் கேட்பவர்களையும் காப்பாற்றுவீர்கள். (1 தீமோ. 4:16)

எனவே, உண்மையான பிரச்சினை வேதத்தை நம்புவது பற்றிய விஷயம் அல்ல, மாறாக வேதத்தை விளக்குவதுதான். "கிருபையினாலே விசுவாசத்தினாலே இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள், அது உங்களாலேயல்ல; இது தேவனுடைய பரிசு, கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல, எவரும் மேன்மைபாராட்டக்கூடாது" என்று பைபிள் கூறுகிறது. (எபே. 2:8, 9) இன்னும் பைபிள் கூறுகிறது, "ஒரு மனிதன் விசுவாசத்தினால் மட்டும் அல்ல, செயல்களினால் நீதிமானாக்கப்படுகிறான் என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்" (யாக். 2:24) நமது [கிறிஸ்தவம் பொதுவாக ஆனால் குறிப்பாக பெர்காட்டின் தேவாலயம்] இரட்சிப்பின் கோட்பாடு அந்த முதல் அறிக்கையை ஏற்றுக்கொள்கிறது, ஆனால் அடிப்படையில் இரண்டாவது அறிக்கையை ரத்து செய்கிறது. இரட்சிப்பின் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவக் கோட்பாடு இரண்டிற்கும் சமமான எடையைக் கொடுக்கிறது. மேலும், மனிதன் முற்றிலும் சீரழிந்தவன், எந்த நன்மையும் செய்ய இயலாதவன் என்று ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் நம்பவில்லை. (பக்கம் 64)

இ. காப்பாற்றப்பட்ட நபரை இழக்க முடியுமா?

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் நமது தொடர்ச்சியான விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் இரட்சிப்புக்கு அவசியம் என்று நம்பியதால், "இரட்சிக்கப்பட்ட" நபர் இன்னும் தொலைந்து போகக்கூடும் என்று அவர்கள்

lethargy and passivity making corporate worship a spectator sport.¹⁷⁵ (pg. 34)

The advent of the church building brought significant changes to the Christian worship:

- Rituals of the imperial court were incorporated into the liturgy.
- Candles appeared following the practice of carrying candles before the emperor's entrance.
- Burning of incense when clergy entered room.
- Special robes patterned after those of Roman government officials.
- Processional music for the beginning of services by choirs.
- Professional clergy performed the "worship service" replacing open participation and intimacy of all worshippers.

As one Catholic scholar wrote, with the coming of Constantine "various customs of ancient Roman culture flowed into the Christian liturgy ... even the ceremonies involved in ancient worship of the emperor as a deity found their way into the church's worship, only in their secularized form."¹⁰⁹ (pg. 24-25) With the advent of church buildings with elevated or raised floor, significance is added to one function over others. By inhibiting fellowship worship begins to become non-participatory. Therefore, an activity done in a specific place and removed from everyday life. (pg. 38) [The Bible is silent on the assembly facility: its arrangement, size or ownership. (rd)]

Order of Worship

The meeting of the early church was marked by spontaneity, freedom, every-member functioning, vibrancy and open participation. (pg. 50)

Consider:

- 1 Corinthians 12:14 Now the body is not made up of one part but of many.
- 1 Corinthians 12:18 God has arranged the parts in the body, every one of them, just as he wanted them to be.
- 1 Corinthians 12:27 Now you are the body of Christ, and each one of you is a part of it.
- 1 Corinthians 12:31 But eagerly desire the greater gifts.
- 1 Corinthians 13:13-14:1 And now these three remain: faith, hope and love. But the greatest of these is love. Follow the way of love and eagerly desire spiritual gifts, especially the gift of prophecy.

1 Corinthians 14:12 Try to excel in gifts that build up the church, [the assembled Christians (rd)].

நம்புவதை இயல்பாகவே பின்பற்றுகிறது. (பக்கம் 65)

டெர்டுல்லியன் (c. 160 - c. 225) எழுதினார், "சிலர் கடவுள் தாம் விரும்பிய வரத்திற்குத் தகுதியற்றதைக் கூட வழங்குவதற்குக் கடமைப்பட்டிருப்பது போல் நடந்து கொள்கிறார்கள். அவர்கள் அவருடைய தாராளமயத்தை அடிமைத்தனமாக மாற்றுகிறார்கள். ஏனென்றால், பலர் கருணையிலிருந்து வெளியேற மாட்டார்கள். இந்த பரிசு பலரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதல்லவா." 23 சைப்ரியன் தன் சக விசுவாசிகளிடம் கூறினார்; "முடிவுபெறியந்தம் நிலைத்திருப்பவனே இரட்சிக்கப்படுவான்' என்று எழுதியிருக்கிறது. [மத். 10:22] (பக். 65)

எபிரெயர் 10:26 வசனங்களில் ஒன்று மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது: "சத்தியத்தின் அறிவைப் பெற்ற பிறகு நாம் வேண்டுமென்றே பாவம் செய்துகொண்டே இருந்தால், பாவத்திற்கான தியாகம் எஞ்சாது."

f. கிருபையால் மட்டுமே இரட்சிப்பைப் போதித்த குழு

மனிதன் முற்றிலும் சீரழிந்துவிட்டான் என்றும், நமது இரட்சிப்பில் படைப்புகள் எந்தப் பங்கையும் வகிக்காது என்றும் கற்பித்த ஞானவாதிகள் என்ற ஒரு குழு இருந்தது. கிறிஸ்தவர்களின் முக்கிய அமைப்பிடம் இல்லாத சிறப்பு அறிவை கடவுள் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியதாக அவர்கள் கூறினர். கடவுள், படைப்பாளி, ஒரு தாழ்ந்த கடவுள், இயேசுவின் தந்தை கடவுளை விட வேறுபட்ட கடவுள் என்று அவர்கள் நம்பினர். எனவே, மனிதன் ஒரு தாழ்ந்த கடவுளால் படைக்கப்பட்டான், அவன் விஷயங்களைக் குழப்பி, அதன் விளைவாக மனிதன் இயல்பாகவே சீரழிந்து போகிறான். மனிதன் இயல்பாகவே சீரழிந்தவனாக இருந்ததால், குமாரனாகிய கடவுள்

Paul discussing activities of the assembled church states "When you come together, everyone has a hymn, or a word of instruction, a revelation, a tongue [a language foreign to either the speaker or hearer therefore in need of translation. (rd)] or an interpretation. All of these must be done for the strengthening of the church. If anyone speaks in a tongue, two - or at the most three - should speak, one at a time, and someone must interpret. If there is no interpreter, the speaker should keep quiet in the church and speak to himself and God. Two or three prophets should speak, and the others should weigh carefully what is said. And if a revelation comes to someone who is sitting down, the first speaker should stop. For you can all prophesy in turn so that everyone may be instructed and encouraged. The spirits of prophets are subject to the control of prophets. For God is not a God of disorder but of peace. (1 Corinthians 14:26-33)

So, what are the points he is making?

- When you come together Assembled Corinth Christians
- Christian men and women have total participation
 - a hymn >
 - a word of instruction >> different activities based on
 - a revelation >> individual functions, gifts.
 - a tongue or an interpretation >

Today's church practice has revised the assembly into two parts:

- a. Bible study where women are allowed to speak
- b. Worship Service where they are not allowed to speak
 - All of these must be done for the strengthening of those assembled.
 - Let us not give up [abandon, forsake (rd)] meeting together, as some are in the habit of doing, but let us encourage one another - and all the more as you see the Day approaching. (Hebrews 10:25)

Peel away the superficial alterations that make each protestant church service distinct you will find essentially the same liturgy [a prescribed order (rd)] but not necessarily in the same order: (pg. 48-50)

- The greeting as one enters the building
- Prayer and / or scripture reading
- Song service
- Announcements
- Offering
- Sermon
- Benediction

So, where did the protestant order of worship originate?

உண்மையில் மனிதனாக மாறியிருக்க முடியாது. அவர் மனிதனின் தோற்றத்தை மட்டுமே எடுத்தார். அவர் இரத்தமும் சதையுமாக இருந்திருந்தால், அவர் பாவமற்றவராக இருந்திருக்க மாட்டார். (rd)] (பக்கம் 66)

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் கூறினார்: "இயேசு கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்ததாக ஒப்புக்கொள்ளாத பல ஏமாற்றுக்காரர்கள் உலகத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். இது ஒரு ஏமாற்றுக்காரனும் ஆண்டிகிறிஸ்ட்." (2 யோவான் 7) கிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்ததை மறுத்தவர்கள் ஞானவாதிகள். (பக்கம் 67)

2. முன்னறிவிப்பு மற்றும் சுதந்திர விருப்பம் பற்றி அவர்கள் என்ன நம்பினார்கள்

அ. சுதந்திரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள்

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் சுதந்திரமான விருப்பத்தில் வலுவான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். உதாரணமாக, ஜஸ்டின் தியாகி ரோமானியர்களிடம் இந்த வாதத்தை முன்வைத்தார்: "நாங்கள் தீர்க்கதரிசிகளிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டோம், ஒவ்வொரு மனிதனின் செயலின் தகுதிக்கு ஏற்ப தண்டனை, தண்டனைகள் மற்றும் வெகுமதிகள் வழங்கப்படுகின்றன என்பதை நாங்கள் உண்மையாக கருதுகிறோம். இல்லையெனில், எல்லாம் நடந்தால். விதியால், எதுவும் நம் சக்தியில் இல்லை, ஏனென்றால், ஒரு மனிதன் நல்லவனா அல்லது மற்றவன் தீயவனா என்று முன்னறிவிக்கப்பட்டால், முதல்வன் புகழ்வதற்கும் அல்லது மற்றவரைக் குறை கூறுவதற்கும் தகுதியற்றவன், தீமையைத் தவிர்க்கும் சக்தி மனிதர்களுக்கு இல்லையென்றால். மற்றும் இலவசத் தேர்வு மூலம் நல்லதைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவர்கள்

1. It has its roots in the medieval Catholic Mass⁹ which incorporated

- Vestments of pagan priest
- Use of incense and holy water in purification rites
- Burning of candles in worship
- Architecture of the Roman basilica
- Law of Rome as the basis of "canon law"
- Title of Pontifex Maximus for the head bishop
- Pagan rituals for the Mass¹⁷ (pg. 53)

2. Luther railed against the miters and staffs of the Roman Catholic leadership and its teaching on the Eucharist. Therefore, he made preaching, rather than the Eucharist, the center of the gathering.²⁶ "A Christian congregation should never gather together without preaching of God's Word and prayer, no matter how brief" ... "the preaching and teaching of God's Word is the most important part of Divine service."²⁹ (pg. 53)

The major changes that Luther made to the Catholic Mass [Eucharistic or Lord's Supper (rd)] were:

- Performed in language of the people
- Gave sermon the central part
- Introduced [returned to (rd)] congregational singing
- Abolished the idea that the Mass was a sacrifice of Christ
- Allowed congregation to partake of bread and cup, rather than just the priest. (pg. 55)

3. Calvin did away with the pipe organ and choirs as they were not explicitly mentioned in the New Testament.⁶⁴ (pg.58)

4. Puritan Calvinists forsake the clerical vestments, icons, and ornaments.⁸⁶ The sermon reached its zenith in the American puritans. They also punished by putting in stocks and fined members who missed the Sunday morning sermon.^{88, 89} (pg. 63)

5. The Methodists popularized the Sunday evening worship.⁹⁸ (pg. 64)

6. The Frontier-Revivalists changed the goal of preaching to evangelist sermons.¹⁰¹ (pg.65)

7. The Methodists and the Frontier Revivalists gave birth to the "altar call."¹¹² (pg. 66) Referred to as the "anxious bench" by Charles Finney.¹¹³ The most lasting element of Finley was pragmatism if something works, it should be embraced regardless of ethical considerations.¹¹² (pg. 67) Or, "the ends justifies the means." (pg.68) American Frontier-Revivalism turned the church into a preaching station and reduced the assembly experience of edification into an evangelistic mission.¹²⁵ It created pulpit personalities as the dominating attraction for the church.

தங்கள் செயல்களுக்குப் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள்.

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டனர்:

- ஏனென்றால், கடவுள் உலகத்தை மிகவும் நேசித்தார், அவர் தம்முடைய ஒரே குமாரனைக் கொடுத்தார் [தனித்துவமான, ஒரே ஒரு (ஆர்.டி.)], அவரை விசுவாசிக்கிற எவரும் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனைப் பெறுவார்கள். (யோவான் 3:16)
- சிலர் தாமதத்தை புரிந்துகொள்வது போல, கர்த்தர் தம்முடைய வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவதில் தாமதிக்கவில்லை. அவர் உங்கள் மீது பொறுமையாக இருக்கிறார், யாரும் அழிவதை விரும்பவில்லை, ஆனால் அனைவரும் மனந்திரும்ப வேண்டும். (2 பேதுரு 3:9)
- ஆவியும் மணமகளும், "வா!" கேட்கிறவன், "வா!" தாகமாயிருக்கிறவன் வரட்டும்; எவர் விரும்புகிறாரோ, அவர் ஜீவத் தண்ணீரை இலவசமாகப் பெறட்டும். (வெளிப்படுத்துதல் 22:17)
- வாழ்வையும் மரணத்தையும் ஆசீர்வாதங்களையும் சாபங்களையும் உங்கள் முன் வைத்துள்ளேன் என்பதற்கு இன்று வானத்தையும் பூமியையும் உங்களுக்கு எதிராக சாட்சிகளாக அழைக்கிறேன். இப்போது வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுங்கள், அதனால் நீங்களும் உங்கள் குழந்தைகளும் வாழலாம். (உபாகமம் 30:19)

பி. ஆனால் பைபிள்

சொல்லவில்லையா...?

- நீங்கள் வாழக்கூடிய வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுங்கள்.

As a result mutual edification of every-member functioning to corporately manifest Jesus Christ before principalities and powers was lost.¹²⁷ (pg. 69)

8. D. L. Moody in the late 1800's introduced the "sinner's prayer"¹³⁶ and Billy Graham updated Moody's technique some fifty years later.¹³⁷ (pg. 70)

9. Beginning in 1906 the Pentecostal movement introduced the lifting of hands, dancing in pews, hand clapping, speaking in tongues [not some known language but gibberish (rd)] and the use of tambourines. (pg. 72)

Therefore, the protestant order of worship is: (pg. 73-77)

- Officiated and directed by a clergyman.
- The sermon was made the center of a worship service that was highly predictable, perfunctory and mechanical, and with no spontaneity.
- Mutual edification with participation by members was repressed therefore became silent.
- Passive liturgy with its limited functions implies the putting in an hour per week is the key to victorious Christian life.

The Sermon

By the removal of the sermon, the attendance at the Sunday morning service is doomed to drop as the sermon is the bedrock of the protestant liturgy. (pg. 85) It actually detracts from the purpose for which God designed the church to gather and has very little to do with genuine spiritual growth. (pg. 86-87)

- It is a regular occurrence - once every week.
- It is delivered by the same person - professional speaker.
- It is delivered to a passive audience - a monologue, or lecture.
- It is a cultivated form of speech - a specific structure around 3 to 5 points.

In contrast the apostles' preaching was: (pg. 88)

- Sporadic.
- Delivered on special occasions to deal with specific problems.
- Extemporaneous without rhetorical structure.
- In a dialogue form with questioning and interruptions from the audience.

The earliest record of Christian source of regular sermonizing is found during the second century.¹⁴ Clement of Alexander lamented the fact that sermons did so little to change Christians.¹⁵ (pg. 89)

The headwaters of the sermon goes back to the wandering teachers, called sophists, of the fifth-century BC. They were expert debaters using emotional appeals. Physical appearance and clever language to "sell" their

- இரட்சிப்பு என்பது மனிதனின் ஆசை அல்லது முயற்சியை சார்ந்தது அல்ல.
- கடவுள் யாரும் அழிவதை விரும்பவில்லை, மாறாக மனந்திரும்ப வேண்டும்.
- கடவுள் தான் நாடியவர்கள் மீது கருணை காட்டுகிறார். (பக்கம் 73)

கடவுளால் நியாயமான தீர்ப்பு இருக்கும் என்று ஆரம்பகால திருச்சபை நம்பியது, ஆனால் நேர்மையாக வாழ்வது நமது பொறுப்பு. எனவே, கருத்தில் கொள்ளுங்கள்:

- மனிதனே, எது நல்லது என்பதை அவன் உனக்குக் காட்டினான். கர்த்தர் உங்களிடமிருந்து என்ன எதிர்பார்க்கிறார்? நியாயமாக நடந்து கொள்ளவும், இரக்கத்தை விரும்பவும், உங்கள் கடவுளுடன் பணிவுடன் நடக்கவும். (மீகா 6:8)
- பார், இன்று வாழ்வையும் செழிப்பையும், மரணத்தையும் அழிவையும் உங்கள் முன் வைக்கிறேன். உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் அன்புகூரவும், அவருடைய வழிகளில் நடக்கவும், அவருடைய கட்டளைகளையும் சட்டங்களையும் கைக்கொள்ளவும் நான் இன்று உங்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறேன். (உபாகமம் 30:15-16)
- கடவுளின் இரக்கம் உங்களை மனந்திரும்புதலை நோக்கி [வாழ்க்கை மாற்றம்] கொண்டு செல்கிறது என்பதை உணராமல், அவருடைய இரக்கம், சகிப்புத்தன்மை மற்றும் பொறுமை ஆகியவற்றின் செல்வங்களுக்கு நீங்கள் அவமதிப்பைக் காட்டுகிறீர்களா? ஆனால், உனது பிடிவாதத்தினாலும், மனந்திரும்பாத இருதயத்தினாலும், தேவனுடைய நீதியான நியாயத்தீர்ப்பு வெளிப்படும் நாளுக்காக, தேவனுடைய கோபாக்கினையின் நாளுக்காக,

arguments.¹⁸ This spawned a class of men who became masters of fine phrases, "cultivating style for styles sake." They were experts at imitating form rather than substance.²⁰ Sophists were identified by special clothing, had a fixed residence where they gave regular sermons to the same audience and earned a good deal of money. (pg.89)

About a century later Aristotle gave to rhetoric the three-point speech.²² Orators could bring a crowd to a frenzy by their powerful speaking skills.²⁷

The Greek sermon type found its way into the Christian church around the third century...open meetings begin to die out, and church gatherings became more and more liturgical [rites prescribed for a religious service or public worship (rd)] developing into a "service."³⁰ Thus the pagan notion of a trained professional speaker who delivers orations for a fee moved straight into the Christian bloodstream. (pg. 91) This new style emphasized polished rhetoric, sophisticated grammar, flowery eloquence, and monologue. (pg. 92)

This type of teaching or preaching has had a negative impact on the church:

- It makes the preacher the virtuoso performer.
- It encourages passivity thus suffocating mutual ministry and open participation meetings of members.
- It preserves the clergy even if not called such.
- It de-skills the saints.
- It produces impractical lessons.

The Pastor

Remove the present-day pastor/leader and Protestantism as we know it would die. He is the embodiment of Protestant Christianity the dominating focal point, mainstay, and centerpiece of the contemporary church. The profound irony is that there is not a single verse in the entire New Testament that supports such. However, pastor is biblical. (pg.106-7) Observe:

Ephesians 4:11 "He gave some as apostles, and some as prophets, and some as evangelists, and some as pastors and teachers" is the only verse where pastor is used. [This Greek word for pastor, *poiména*, is translated as shepherd within the same context of leader of the type mentioned in Ephesians in 1 Peter 2:25. (rd)]

- The word is plural.
- It means shepherd(s) a metaphor describing function.⁴
First century shepherds (pastors) were local elders (presbyters) and overseers (guardians, sentinels) of the church. Their function is at odds with the

உனக்கு விரோதமாக உனக்கே கோபத்தைச் சேர்த்துவைக்கிறாய். கடவுள் "ஒவ்வொருவருக்கும் அவர் செய்தவற்றின் படி கொடுப்பார்." எவர்கள் விடாமுயற்சியுடன் நல்லதைச் செய்வதால் மகிமையையும் கனத்தையும் அழியாமையையும் தேடுகிறார்களோ அவர்களுக்கு அவர் நித்திய ஜீவனைக் கொடுப்பார். ஆனால், சுயதேடும், சத்தியத்தை நிராகரித்து தீமையை பின்பற்றுபவர்களுக்கு கோபமும் கோபமும் வரும். (ரோமர் 2:4-8)

- எதையாவது முன்னறிவிப்பதற்கும் அதை ஏற்படுத்துவதற்கும் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு உள்ளது. (பக்கம் 76)

3. ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் என்றால் என்ன

ஒருவன் தண்ணீரிலும் ஆவியிலும் பிறக்க வேண்டும் என்று இயேசு நிக்கோடெமஸிடம் கூறியது, நீர் ஞானஸ்நானத்தைக் குறிக்க ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களால் உலகளவில் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது [Gr. பாப்டிசோ - மூழ்குவதற்கு. (ஆர்டி)]. (பக். 77) ஐரேனியஸ் எழுதினார் "இந்த வகை மனிதர்கள் [மனிதர்களை நீர் ஞானஸ்நானம் மூலம் மீண்டும் பிறக்கவோ அல்லது மீண்டும் உருவாக்கவோ முடியாது என்று கூறிய ஞானவாதிகள்] கடவுளுக்கு மறுபிறப்பு அளிக்கும் ஞானஸ்நானத்தை மறுப்பதற்காக சாத்தானால் தூண்டப்பட்டுள்ளனர். 1 (பக். 77)

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் மூன்று முக்கியமான விஷயங்களை தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்துடன் தொடர்புபடுத்தினர், மேலும் இந்த கழுவுதல் ஞானஸ்நானம் பெற்ற நபரின் எந்த தகுதியிலிருந்தும் முற்றிலும் சுயாதீனமாக இருந்ததால், ஞானஸ்நானம் "அருள்" என்று அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்டது. (பக்கம் 78)

contemporary pastoral role⁹ [in most protestant churches. (pg. 108)

The seeds of the contemporary pastor can even be detected in the New Testament era. Diotrephes, who "love[d] to have the preeminence" in the church (3 John 9-10).¹² (pg. 109)

Up until the third century, the church had no official leadership. That it had leaders is without dispute. But leadership was unofficial in the sense that there were no religious "offices" or sociological slots to fill.¹³

They were religious groups without priest, temple or sacrifice.¹⁴ (pg. 109-110) [Leadership was / is a function not a position. (Refer to TheBibleWay lesson Functions of God's Shepherds (rd)]

Ignatius of Antioch (35-107) was instrumental in the shift toward a single leader. He elevated one of the elders in each church above all others. The elevated elder was then called the bishop [a word for overseer (rd)].²⁰ (pg. 110-111) Ignatius thought this was necessary to remedy false doctrine and establish church unity.²⁷ (pg. 112)

The bishop eventually became the main administrator and distributor of the church's wealth.¹³ In effect he became the solo pastor of the church - the professional in common worship (their spokesperson).³⁶ (pg.112)

Clement of Rome, who died in about 100, is credited with making a distinction between leaders and non-leaders, laity³⁸ with Tertullian (c. 160 - c. 225) being the first to use clergy.⁴⁰ (pg. 113-114)

After the Council of Nicaea (325) bishops delegated the responsibility of the Lord's Supper to the presbyters, deputy bishops.⁵³ (pg. 114)

Cyprian of Carthage [third century] argued for an unbroken succession of the bishops that traced back to Peter.⁶⁰ (pg. 115)

By the fourth century, the church followed the example of the Roman Empire. Emperor Constantine organized the church into dioceses [dioceses "a governor's jurisdiction" www.etymonline.com (rd)] along the pattern of the Roman regional districts. Later Pope Gregory shaped the ministry of the entire church after Roman law.⁸¹ (pg. 119)

Constantine gave the bishop of Rome more power than he gave Roman governors. They had the prestige of church office bearers, a favored class, power of a wealthy elite

a. பாவ நிவாரணம் -

பின்வருவனவற்றின் அடிப்படையில்:

- இப்போது நீங்கள் எதற்காக காத்திருக்கிறீர்கள்? எழுந்து, ஞானஸ்நானம் பெற்று, அவருடைய பெயரைச் சொல்லி, உங்கள் பாவங்களைக் கழுவுங்கள். (அப்போஸ்தலர் 22:16)
- அவர் நம்மை இரட்சித்தது, நாம் செய்த நீதியான காரியங்களால் அல்ல, மாறாக அவருடைய இரக்கத்தினாலே. பரிசுத்த ஆவியானவரால் மறுபிறப்பு மற்றும் புதுப்பித்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் அவர் நம்மை இரட்சித்தார். (தீத்து 3:5)
- நோவாவுக்கு கிறிஸ்தவ ஞானஸ்நானம் மற்றும் வெள்ளம் பற்றி பீட்டர் கூறினார் - தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தை குறிக்கிறது, அது இப்போது உங்களையும் காப்பாற்றுகிறது - உடலில் உள்ள அழுக்குகளை அகற்றுவது அல்ல, ஆனால் கடவுளிடம் ஒரு நல்ல மனசாட்சியின் உறுதிமொழி. அது இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலால் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறது. (1 பேதுரு 3:21-22)
- "மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் உங்கள் பாவ மன்னிப்புக்காக இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெறுங்கள். பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள். (அப்போஸ்தலர் 2:38)
- புதிய பிறப்பு - நிக்கோடெமஸுக்கு இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளின் அடிப்படையில், ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் மூலம் ஒரு நபர் மீண்டும் பிறந்தார் என்று நம்பினர். ஞானஸ்நானம் பற்றிய விவாதத்தில் ஐரேனியஸ் இதைக் குறிப்பிட்டார், "நாம் பாவத்தில் தொழுநோயாளிகளாக இருப்பதால், புனித நீர் மற்றும் இறைவனின் வேண்டுகோளின் மூலம் நாம் நமது பழைய மீறல்களிலிருந்து தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறோம்.

and more of a career than a calling.⁹⁹ The net result was alarming: (pg. 120-121)

The clergy/laity gap widened as the clergy were the trained leaders, guardians of orthodoxy - the rulers and teachers of the people. They possessed gifts and graces not available to lesser mortals. The laity were second-class, untrained Christians.¹⁰³ (pg. 122) This gave way to the ordination of a spiritually elite group of "holy men."¹⁰⁸ By the fourth century the ordination ceremony was embellished by symbolic garments and solemn rituals.¹²⁰ This process used the very same words from the Roman civil world.¹²¹ (pg. 123-125)

- The unscriptural clergy/laity distinction has done untold harm to the body of Christ. (pg.136-137) It divided Christians into first and second-class Christians. It suffocated individual functioning and made ineffectual the teaching that every member has both the right and the privilege to minister in church meetings. The pastor/preacher position rivals the functioning headship of Christ in His church.¹⁸⁸
- The present-day pastor was born out of the single-bishop rule first spawned by Ignatius and Cyprian, evolving into the local presbyter, which in the Middle Ages grew into the Catholic priest. During the Reformation he was transformed from priest into "the preacher," "the minister," and finally "the pastor." (pg. 141)

"The Catholic priests had seven duties at the time of the Reformation.²⁰⁸ The protestant pastor takes upon himself all of these responsibilities plus he sometimes blesses civic events. These duties were/are: (pg.141)

1. Preaching
2. Sacraments
3. Prayers for the flock
4. A disciplined godly life
5. Church rites
6. Supporting the poor
7. Visiting the sick

Sunday Morning Costume

Every Sunday morning, millions of Protestants throughout the world put on their best clothes to attend Sunday Morning Church.¹ Originally dressing up for any occasion was only an option for the wealthiest nobility. This changed with the invention of mass textile manufacturing and the development of urban society.⁶ Fine clothes became more affordable to common people. The middle class was born and they began to emulate the envied aristocracy.⁷ (pg. 148) Their pastors distinguished their importance by their special clothing.

However, the dressing up represents: (pg. 148-150)

- a. A division between the secular and the sacred.

இவ்வாறு நாம் ஆன்மீக ரீதியில் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளாகவும், அதே போல் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளாகவும் புதுப்பிக்கப்படுகிறோம். கர்த்தர் அறிவித்தார்: 'ஒருவன் ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் மறுபடியும் பிறக்காவிட்டால், அவன் பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டான்.

- ஆன்மீக வெளிச்சம் - புதிதாக ஞானஸ்நானம் பெற்ற நபர், பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்ற பிறகு, ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றிய தெளிவான பார்வையைக் கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் நம்பினர்.
- ஞானஸ்நானம் என்பது ஒரு வெற்று சடங்கு அல்ல - ஞானஸ்நானம் என்பது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட துவக்க சடங்கு ஆகும், இதன் மூலம் ஒரு புதிய விசுவாசி மாம்சத்தின் பழைய மனிதனாக இருந்து ஆவியின் புதிதாகப் பிறந்த மனிதனாக மாறினார். அவர்கள் ஞானஸ்நானத்தை விசுவாசத்திலிருந்தும் மனந்திரும்புதலிலிருந்தும் பிரிக்கவில்லை. ஒரு நபர் ஞானஸ்நானத்தின் வழியாகச் சென்றதால் பாவ மன்னிப்பு வழங்க வேண்டிய அவசியம் கடவுள் இல்லை என்று அவர்கள் குறிப்பாகக் கற்பித்தனர்.⁶ (பக். 80)
- ஞானஸ்நானம் பெறாதவர்கள் தானாக அழிக்கப்பட்டார்களா? - கிறிஸ்துவைப் பற்றிக் கேட்க வாய்ப்பில்லாத பேசுன்களிடம் கடவுள் அன்பாகவும் நேர்மையாகவும் இருப்பார் என்று ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் நம்பினர்.
- சுவிசேஷ சடங்குகள் - பொதுவாக நாம் சுவிசேஷகர்கள் ஞானஸ்நான மறுபிறப்பு என்ற வரலாற்று விழாவை நிராகரித்து, எங்களுடைய சொந்த சிறப்பு

- b. The illusion that we are good because of our attire, thereby possibly covering up less than godly lives.
- c. Differences in social and/or racial classes.
- d. A false delusion that one is "irreverent" by wearing informal clothing [not wearing our very best (rd)].

[Note: James 2:1-2 warns about an attitude of feeling superior to others, partiality and looking down upon the poor and "less fortunate." (rd)]

It was Clement of Alexander who argued that clergy should wear better garments than laity.²⁶ (pg. 150) The official Roman dress was gradually adopted by the priest and deacons following Constantine's move to Constantinople.²⁹ Jerome (ca. 342-420) remarked that the clergy should never enter into the sanctuary wearing everyday garments.³⁴ (pg. 151) By the Middle Ages, their clothing had acquired mystical and symbolic meanings.³⁷ (pg. 152)

The Reformers adopted the scholar's black gown, also known as the philosopher's cloak.⁴³ So prevalent was the new clerical garb that the black gown of the secular scholar became the garment of the Protestant pastor.⁴⁴ (pg. 152)

All this special clothing clearly distinguishes the two classes: professional and nonprofessional perhaps even discriminating against the nonprofessional. (pg. 154)

Ministers of Music

During Constantine's reign, choirs were developed and trained to help celebrate the Eucharist. This practice was borrowed from Roman custom, which began its imperial ceremonies with professional music.² However, the root is found in pagan Greek temples and Greek drama.³ (pg. 158-159)

With the advent of the choir in the Christian church, singing was no longer done by all of God's people but by the clerical staff composed of trained singers.⁵ This shift was partly due to the fact that heretical doctrines were spread through hymn singing. The clergy felt that if singing of hymns was in their control, it would curb the heresy.⁶ This also increased the power of the clergy. (pg. 159) [Do the songs sung today promote non-biblical teachings? (rd)]

Luther encouraged congregational singing during parts of the service.²⁸ (pg. 162)

In many contemporary churches, charismatic or non-charismatic, the choir has been replaced by the praise team.⁵⁰ (pg. 164)

விழாவை - பலிபீட அழைப்பை உருவாக்கியுள்ளனர். "நாங்கள் என்ன செய்வோம்?" என்று பீட்டரிடம் கேட்கப்பட்டது. அவர் முன் வந்து இயேசுவை உங்கள் இதயத்திற்குள் அழையுங்கள் என்று கூறவில்லை. இல்லை, அவர் அவர்களிடம் கூறினார் "மனந்திரும்புங்கள், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பாவ மன்னிப்புக்காக இயேசுவின் பெயரில் [அதிகாரம் (RD)] ஞானஸ்நானம் பெறட்டும். அப்போஸ்தலர் 2:38 "உண்மையில், பலிபீடம் அழைப்புகள் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய பிரார்த்தனைகளின் விளைவாகும். பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள். " (பக். 82) [TBibleWay பாடத்தைப் பார்க்கவும் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம்]

4. செழிப்பு: ஒரு ஆசீர்வாதம் அல்லது ஒரு கண்ணி

அன்பானவர்களே, உங்கள் ஆன்மா செழிப்புடன் இருப்பதைப் போல, நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் செழித்து ஆரோக்கியமாக இருக்க பிரார்த்திக்கிறேன். (3 ஜான் 2) யோவான் அவர்களுக்கு கடவுளிடமிருந்து செல்வத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும், ஆரோக்கியம் மற்றும் செல்வ நற்செய்தியை வாக்களித்தாரா? பின்வருபவை பைபிளில் இருந்து வேறு சில பகுதிகள். (பக்கம் 84)

- ஏனெனில் பண ஆசை எல்லா வகையான தீமைக்கும் வேராகும். சிலர், பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு, விசுவாசத்தை விட்டு விலகி, பல துக்கங்களால் தங்களைத் தாங்களே துளைத்துக் கொண்டுள்ளனர். (1 தீமோத்தேயு 6:10)
- உங்கள் வாழ்க்கையை பண ஆசையிலிருந்து விடுவித்து, உங்களிடம் உள்ளதை வைத்து திருப்தியாக இருங்கள். (எபிரெயர் 13:5)

Listen to Paul's description of a New Testament church meeting: (pg. 166)

- a. Every one of you hath a song. (1 Corinthians 14:26)
- b. Speak to one another in psalms, hymns and spiritual songs. (Ephesians 5:19)

Consider the words "Every one of you." Song leaders, choirs and worship teams make it impossible by limiting the leadership of Christ - specifically of leading His brethren into singing praise songs to His Father. (pg. 166-167)

When worship songs can only be announced, initiated, and led by the talented, this element of service becomes more like entertainment than corporate worship.¹⁷ And only those who "make the cut" are allowed to participate in the ministry of leading songs. (pg. 167) [It is what is pleasing to the attendees rather than what is pleasing to God from the attendees. (rd)]

Tithing and Clergy Salaries

Tithing does appear in the Bible. So, yes, tithing is biblical. But it is not Christian. The tithe belongs to ancient Israel. It was essentially their income tax. Never in the New Testament or during the first century do you find Christians tithing. (pg. 172) With the death of Jesus, all ceremonial codes that belonged to the Jews were nailed to Christ's cross and buried, never to be used again to condemn us. [He came not to abolish the Law or the Prophets but to fulfill them Matthew 5:17 (rd)] We see the first-century Christians as stewards giving cheerfully according to their ability - not dutifully out of a command.⁷ Giving in the early church was voluntary.⁸ And those who benefited from it were the poor, sick, orphans, widows, prisoners, strangers and church planters.⁹ (pg. 173) [If a Christian must tithe because commanded, then his gift is not voluntary, not according to his ability and not from his heart but because of duty. Thus, by giving his tithe one earns his reward, salvation. (rd)]

In the third century, Cyprian of Carthage was the first Christian writer to mention the practice of financially supporting clergy. He urged that just as the Levites were supported by the tithe, so should the Christian clergy.¹⁶ (pg.176) By the end of the tenth century, the tithe had developed into a legal requirement to fund the state church - demanded by the clergy and enforced by the secular authorities!²⁸ (pg. 177 So far as clergy salaries go, ministers were unsalaried for the first three centuries. But when Constantine appeared, he instituted the practice of paying a fixed salary to the clergy from church funds and municipal and imperial treasuries.³⁰ Thus was born the clergy salary. (pg. 178)

Giving salaries to pastors elevates them above the rest of people. It creates a clerical caste that turns the living body

- அந்துப்பூச்சியும் துருவும் அழித்து, திருடர்கள் புகுந்து திருடுகிற பூமியில் உங்களுக்காகப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவைக்காதீர்கள். ஆனால், அந்துப்பூச்சியும் துருவும் அழியாத, திருடர்கள் புகுந்து திருடாத பரலோகத்தில் உங்களுக்காகப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவையுங்கள். உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கே இருக்கிறதோ, அங்கே உங்கள் இருதயமும் இருக்கும். (மத்தேயு 6:19-21)
- இரண்டு எஜமானர்களுக்கு யாரும் சேவை செய்ய முடியாது. ஒன்று அவன் ஒருவனை வெறுத்து மற்றவனை நேசிப்பான் அல்லது ஒருவனிடம் பக்தி கொண்டவனாய் மற்றவனை இகழ்வான். நீங்கள் கடவுளுக்கும் பணத்துக்கும் சேவை செய்ய முடியாது. (மத்தேயு 6:24)
- ஆனால் உணவு, உடை இருந்தால் அதில் திருப்தியடைவோம். பணக்காரர் ஆக விரும்பும் மக்கள் சோதனையிலும், பொறியிலும் விழுந்து, மனிதர்களை அழிவிலும் அழிவிலும் ஆழ்த்தும் பல முட்டாள்தனமான மற்றும் தீங்கு விளைவிக்கும் ஆசைகளில் விழுகின்றனர். (1 தீமோத்தேயு 6:8-9)
- a. செழுமையின் ஆபத்துகள் - ஹெர்ம்ஸ் (கி.பி. 150 க்கு முன்) எழுதினார்: "இவர்கள் உண்மையில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், ஆனால் இந்த உலகத்தின் செல்வங்களையும் கொண்டவர்கள். உபத்திரவம் வரும்போது, அவர்கள் தங்கள் செல்வம் மற்றும் வியாபாரத்தின் காரணமாக இறைவனை மறுக்கிறார்கள்.... விளைவு, இவ்வுலகில் செல்வந்தர்களாக இருப்பவர்கள், அவர்களுடைய செல்வங்கள் முதலில் அறுக்கப்பட்டாலன்றி, இறைவனுக்குப் பயன்பட முடியாது." அவர் செல்வத்தின் ஆசை அல்லது அன்பைக் கண்டிக்கிறார். எபேசியர் 4ல் உள்ள பவுல் கிறிஸ்தவர்களை மற்றவர்களுக்கு கொடுக்க

of Christ into a business. Since "the pastor" and his staff are compensated for ministry, they are paid professionals and the rest of the church lapses into a state of passive dependence. If all Christians got in touch with the call that lies within them to be functioning priest in the Lord's house, why would we be paying our pastor? In addition, paying a pastor encourages him to be a man pleaser. (pg. 180-181)

Baptism

Most evangelical Christians believe in and practice believer's baptism as opposed to infant baptism. Likewise, most Protestants believe in the practice of baptism by immersion or pouring rather than sprinkling.² [Baptism is from the Greek word *baptizo*, transliterated as baptism, a dipping, plunging, or immersing, the Greek word for sprinkling is *rantizo* and the Greek word for pouring is *cheo* (rd)] In the first century, water baptism was the way someone came to the Lord.⁶ For this reason, the confession and baptism are vitally linked to the exercise of saving faith. So much so that the New Testament writers often use baptism in place of the word faith and link it to being "saved."⁷ That is because baptism was the early Christians initial confession of faith in Christ. (pg. 188-189) [David Bercot stated "baptism was frequently referred to as "grace." (rd)]

In our day [in some perhaps most churches (rd)] the "sinner's prayer" has often replaced the role of water baptism. Unbelievers are told, "Say this prayer after me, accept Jesus as your personal savior, and you will be saved." But nowhere in all the New Testament do we find any person being led to the Lord by a sinner's prayer. And there is not the faintest whisper in the Bible about a "personal" Savior. Put another way water baptism was the sinner's prayer in century one! Baptism accompanied the acceptance of the gospel and it occurred immediately. (pg. 189) [Peter in 1 Peter 3:21 stated that baptism now saves you by the resurrection of Jesus Christ as one calls upon God to forgive him of his sins. (rd)]

Baptism marked a complete break with the past and a full entrance into Christ and His church. Baptism was simultaneously and act of faith as well as an expression of faith.⁸ (pg. 189)

Beginning in the second century some influential Christians taught that baptism must be preceded by a period of instruction, prayer and fasting.⁹ You must show yourself worthy of baptism by your conduct.¹¹ [Such was not the case on Pentecost as their baptism appears to have been immediate. (rd)]

Tradition has removed the true meaning and power behind water baptism. Properly conceived and practiced water baptism is the believer's confession of faith before men, demons, angels and God. Baptism is a visible sign

வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறார். (ஆர்.டி)] ஆனால் ஒரு நபர் எவ்வாறு கடவுளைக் கொடுக்க முடியும்? செல்வம் கடவுளிடமிருந்து வந்தால், ஒரு கிறிஸ்தவர் கடவுளின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலமும், ஏழைகளுடன் தனது செல்வத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலமும் அதை இழக்க முடியாது. (பக்கம் 87)

- b. அவர்களின் செய்திக்கும் இன்றைய செய்திக்கும் இடையே என்ன ஒரு வேறுபாடு இன்று செழுமையின் நற்செய்தி கூறுகிறது "கர்த்தர் தொடர்ந்தார், 'சாத்தானே, என் பணத்திலிருந்து உன் கைகளை எடு!' ஏனென்றால் அது உங்களிடம் வராமல் தடுப்பது சாத்தான் - நான் அல்ல." 10 (பக்.88)
- c. கிறிஸ்தவர்கள் சிறந்த ஆரோக்கியத்தை அனுபவித்தார்களா - ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களால் எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் மற்ற மனிதகுலம் போன்ற அதே கொள்ளைநோய்கள் மற்றும் பேரழிவுகளால் பாதிக்கப்பட்டதாக சாட்சியமளிக்கின்றன. (பக்கம் 89)

5. பழைய ஏற்பாட்டு ஒழுக்கம் இன்னும் போதுமானதா?

இரண்டிற்கும் இடையே சிறிய வித்தியாசம் இருப்பதாக ஜான் கால்வின் உறுதியாகக் கற்பித்தார் [பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டுகளின் ஒழுக்கம் (rd)].¹ (பக். 91) இருப்பினும், கிறிஸ்துவின் தார்மீக போதனைகள் தார்மீக போதனைகளை விஞ்சியது என்பதே ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களின் புரிதல். பழைய ஏற்பாட்டில் கிறிஸ்துவின் போதனைகள் ஆன்மீக அர்த்தத்திற்கு சென்றன. (பக்கம் 92)

- d. "சத்தியம் செய்யாதே" என்று இயேசு கூறியதன் அர்த்தம் என்ன? [முதலில் சத்தியம் செய்வது என்பது ஒருவர் கூறிய அறிக்கைகளை சான்றளிக்க

that depicts our separation from the world,⁴⁷ our death with Christ, the burial of our old man,⁴⁸ the death of the old creation,⁴⁹ and the washing of the Word of God. To replace the New Testament water baptism with the sinner's prayer is to deplete baptism of its God given testimony. (pg. 196) [The old or fleshly man (sinful man) believed Christ and His message, died to his sinful way of life, was buried * in water (immersion or baptism). He was cleansed of sin, resurrected as a new living spiritual being and put onto Christ's body, the church, by God by his belief, faith, trust and obedience. (rd)]

* { Greek *sunthapto* (*sun* with + *thapto* entomb) - to bury with, or together (Vine's Expository Dictionary) - so one is buried and united with Christ in His death. }

Lord's Supper

For early Christians, the Lord's Supper was a communal meal.²² The mood was one of celebration and joy. When believers first gathered for the meal, they broke bread and passed it around. Then they ate their meal, which was concluded after the cup was passed around. The Lord's Supper was essentially a banquet. And there was no clergy to officiate.³¹ Because of Paul's statement warning about unworthiness in 1 Corinthians 11:27-33 some began to teach the Lord's Supper was dangerous. Apparently, they did not relate the warning to discriminating against the poor and becoming drunk as the unworthy part. (pg. 192)

Around the time of Tertullian (c. 160 - c. 225), the bread and the cup began to be separated from the meal.²⁵ With the abandonment of the meal, the terms breaking of bread and Lord's Supper was replaced with the Greek word Eucharist.³⁰ Irenaeus (130-200) began referring to it as an "offering"³¹ or "sacrifice." An altar table where the bread and cup were placed and came to be seen as the place where the victim was offered.³² The Supper was no longer a community event. It was rather a priestly ritual that was to be watched at a distance. Throughout the fourth and fifth centuries, there was an increasing sense of awe and dread.³³ (pg. 194)

With the doctrine of transubstantiation, God's people approached the elements with a feeling of fear. They were reluctant even to approach them.⁴³ When the words of the Eucharist were spoken by the priest it was believed that the bread literally became God⁴⁴ [actually became flesh and blood (rd)]. (pg. 195) In the New Testament itself, there is no indication that it was the special privilege or duty of anyone to lead the worshipping fellowship of the Lord's Supper.⁵² (pg. 197)

Christian Education

In the mind of most Christians, formal education qualifies a person to do the Lord's work. Unless a Christian has graduated from a Bible college or seminary, he or she is

அல்லது சரிபார்க்க கடவுளை அழைப்பதாகும். இன்று அது "நீங்கள் சொல்லப்போவது முற்றிலும் உண்மையா? "கடவுள் என் சாட்சியாக" என்ற கூற்று சத்தியத்தின் அசல் பொருளை உணர்த்துவதாக தோன்றுகிறது. (rd)]

- e. போர் தார்மீக ரீதியாக தவறானதா? [கடவுள் தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றக்கூடிய சூழ்நிலைகளை உருவாக்க தேசங்களைப் பயன்படுத்தினார் மற்றும் அநேகமாக இன்னும் பயன்படுத்துகிறார். (ஆர்டி)]
- f. ஒரு கிறிஸ்தவர் மரண தண்டனையை எவ்வாறு பார்க்க வேண்டும்? [குழப்பத்திலிருந்து ஒழுங்கைக் கொண்டுவர கடவுள் அரசாங்கத்தை நியமித்தார். (ஆர்டி)]

பேகன் கிறிஸ்தவமா? எங்கள் சர்ச் நடைமுறைகளின் வேர்களை ஆராய்தல்.

ஃபிராங்க் வயோலாவும் ஜார்ஜ் பர்னாவும் முதல் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவர்களின் போதனைகள் மற்றும் நடைமுறைகளைப் பற்றிய நுண்ணறிவை வழங்க முடியுமா என்பதைப் பார்க்க முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் சில எழுத்துக்களை ஆய்வு செய்தனர். அவர்களின் புத்தகத்தில் பேகன் கிறிஸ்தவம்? எங்கள் சர்ச் நடைமுறைகளின் வேர்களை ஆராய்தல், 1998, டின்டேல் ஹவுஸ் பப்ளிஷிங், இன்க். அவர்கள் இன்றைய நடைமுறைகள் பைபிள் போதனைகள் மற்றும் முதல் நூற்றாண்டு நடைமுறைகளுடன் முரண்படுவதாக குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்தனர்.

"கிறிஸ்துவின் உடல் கடவுளின் வார்த்தை மற்றும் தேவாலயத்தின் வரலாறு ஆகிய இரண்டையும் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நேரம் இது, நம்மால் என்ன செய்ய முடியும், என்ன செய்ய வேண்டும், என்ன செய்யக்கூடாது, என்ன செய்யக்கூடாது என்பதைப் பற்றிய சிறந்த புரிதலை அடைய வேண்டும்." (அறிமுகம் பக். xxvii) [வரலாற்றை நம்புவதில் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் இது

viewed as a being "para" minister, a pseudo Christian worker. Such a person cannot preach, teach, baptize or administer the Lord's Supper since he or she has not been formally trained to do such things ...right? (pg. 199-200)

Christian training during the first century was hands-on, rather than academic. It was a matter of apprenticeship, rather than intellectual learning. It was aimed at the spirit, rather than the front lobe i.e.:

They learned the essential lessons by living a shared life with a group of Christians under the tutelage of an older, seasoned worker.

Therefore, the best structure for equipping every Christian is already in place. It predates seminaries and weekend seminars and will outlast them all. They learned in the furnace of life, in a rational, living, working and ministering context.² (pg. 200)

There have been four stages of theological education: (pg. 201-206)

- Episcopal - Theology in the patristic age (third to fifth centuries) was episcopal because the leading theologians of the day were bishops.⁶
- Monastic - The monastic stage of theological education was tied to the ascetic and mystical life. It was taught by monks living in monastic communities and at a time the Eastern church fathers became steeped in Platonic thought. For example, Justin Martyr believed that philosophy was God's revelation to the Gentiles.¹⁰
- Scholastic - The third stage of theological education owes much to the culture of the university.³³ Abelard (1079-1142) applied Aristotelian logic to reveal the truth.³⁴ Martin Luther (1483-1546) said "What else are the universities than places for training youth in Greek glory."³⁷
- Seminarian - Seminary theology grew out of the scholastic theology taught in the universities which were based upon Aristotle's philosophical system.³⁹ Aquinas probably had the greatest influence. His main thesis was that God is known through human reason and he preferred the intellect to the heart as the organ for arriving at truth.⁴¹

Reason and intellect can cause us to know about God and help us communicate what we know. But they fall short in giving us spiritual revelation. The intellect is not the gateway for knowing the Lord deeply. Neither are the emotions.⁴³ A high powered intellect and razor-sharp reasoning skills do not automatically produce spiritual men and women. Blasie Pascal (1623-1662) once stated "It is the heart which perceives God, and not the reason."⁴⁵

பெரும்பாலும் உண்மையைக் காட்டிலும் தவறான நடைமுறைகள் மற்றும் போதனைகளை பிரதிபலிக்கிறது. (ஆர்டி)]

பேகன் கிறிஸ்தவமா? இன்றைய தேவாலயங்களின் ஏராளமான செயல்பாடுகள் மற்றும் நடைமுறைகள் விவிலிய நடைமுறைகள் மற்றும் போதனைகளுடன் முரண்படுகின்றன என்று குற்றம் சாட்டுகிறது. ஆதாரம் உரையிடல் முறையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், கற்பித்தல் மற்றும்/அல்லது நடைமுறையை ஆதரிப்பதற்காக வேதம் சூழலுக்கு வெளியே எடுக்கப்பட்டது என்றும் அவர்கள் குற்றம் சாட்டுகின்றனர்.

சவால் செய்யப்படும் பகுதிகள்:

- தேவாலய கட்டிடங்கள்
- வழிபாட்டு முறை
- வழிபாடு
- ஆடு மேய்ப்பவர்
- ஞாயிறு காலை உடைகள்
- இசை அமைச்சர்கள்
- தசம்பாகம் மற்றும் குருமார்களின் சம்பளம்
- ஞானஸ்நானம்
- இறைவனின் இரவு உணவு
- கிறிஸ்தவ கல்வி
- புதிய ஏற்பாட்டைப் புரிந்துகொள்வதற்கான அணுகுமுறை

[குறிப்பு: இந்த குற்றச்சாட்டுகளை கண்மூடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ளவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ முடியாது, அதேபோல் நமது தற்போதைய தேவாலய நடைமுறைகளும் முடியாது. எனவே, ஆசிரியர் தனது குற்றச்சாட்டுகளை ஆதரிக்கும் வசனங்கள் பின்னணியில் வைக்கப்பட வேண்டும், பகுப்பாய்வு செய்யப்பட வேண்டும், இதில் பார்வையாளர்கள் யாருக்கு எழுதப்பட்டுள்ளனர், மற்ற கிறிஸ்தவர்களுடன் பேசப்படும் பிரச்சினைகள் மற்றும் விவாதிக்கப்படுகின்றன. மனதை திறந்து வைத்திருங்கள். எங்கள் விளக்கத்தில் தனிப்பட்ட மரபுகளைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள். அனைத்துப் பகுப்பாய்வும் முடியும் வரை, ஏதேனும்

(pg. 206) [One must have an intimate relationship with God. (rd)]

The Greek philosophers Plato and Socrates taught that knowledge is virtue. Good depends on the extent of one's knowledge. Hence, the teaching of knowledge is the teaching of virtue.⁹⁹ Herein lies the root and stem of contemporary education. It is built on the Platonic idea that knowledge is equivalent of moral character. [Gnosticism (rd)]

Contemporary theological teaching is data-transfer education. It moves from notebook to notebook. In the process, our theology rarely gets below the neck. If a student accurately parrots the ideas of his professor, he is awarded a degree. Therefore, the fallacy is that graduates are instantly qualified³⁶ even though he has little if any hands-on experience in the body of life. Perhaps the most damaging problem of the seminary and Bible college is that they perpetuate the humanly devised system in which the clergy live, breathe and have their being.¹⁰⁹ (pg. 216-218)

Re-approaching the New Testament

The church is influenced by its surrounding culture, seemingly unaware of its negative influences. Because of his training and education, we tend to accept whatever the pastor's or preacher's state as biblical.

Therefore, we generally do not consider it necessary to go to the Bible in an attempt to determine the validity of his statements as that is what "I have always heard." When we do study we commonly use the "proof text method," which dates back to the 1590's. A group of men called Protestant scholastics took the teachings of the Reformers and systemized then according to the rules of Aristotelian logic.² They held that not only is the scripture the word of God, but every part of it is the Word of God in and of itself - irrespective of context. (pg. 222-223)

Two-thirds of the New Testament is made up of Paul's letters. In the early second century when they were compiled into a volume they were arranged in order of lengthiest to shortest. Then when compiling the New Testament, the gospels and Acts were placed in front of Paul's letters and Revelation at the end. (pg. 226) In 1227 a professor in the University of Paris divided the books of the Bible into chapters. It wasn't until 1551 that sentences were numbered.¹¹ (pg. 228-229)

Christians have been taught to approach the Bible generally in one of eight ways by looking for verses that will:

- a. inspire you.

பரிந்துரைக்கப்பட்ட மாற்றங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், அப்படியே வைத்திருக்கவும். பின்னர் மொத்த தொகுப்பாக மதிப்பாய்வு செய்யவும். (ஆர்டி)]

தேவாலய கட்டிடங்கள்

"பண்டைய யூத மதம் மூன்று கூறுகளை மையமாகக் கொண்டது: கோவில், ஆசாரியத்துவம் மற்றும் தியாகம். கிறிஸ்து வந்தபோது, அவர் மூன்றையும் தன்னில் நிறைவேற்றி முடித்தார். அவர் வாழும் கற்களால் ஆன புதிய மற்றும் வாழும் வீட்டை உள்ளடக்கிய கோவில் - "இல்லாதது. கைகள்." அவர் ஒரு புதிய ஆசாரியத்துவத்தை நிறுவிய பாதிரியார். அவர் சரியான மற்றும் முடிக்கப்பட்ட தியாகம். 1 இதன் விளைவாக, கோவில், தொழில்முறை ஆசாரியத்துவம் மற்றும் யூத மதத்தின் தியாகங்கள் அனைத்தும் இயேசு கிறிஸ்துவின் வருகையுடன் மறைந்தன. 2. கிறிஸ்து எல்லாவற்றின் நிறைவாகவும் உண்மையாகவும் இருந்தது. 3 கோவில்கள் அல்லாத முதல் மதம் கிறிஸ்தவம் என்று சரியாகக் கூறலாம். அடிக்குறிப்பு 6 இன் படி ஆர்தர் வாலிஸ் தி ரேடிகல் கிறிஸ்டியன், பக்கம் 83 இல் அவர் எழுதினார். பழைய ஏற்பாட்டில், கடவுள் தனது மக்களுக்கு ஒரு சரணாலயம் வைத்திருந்தார், புதியதில், கடவுள் தனது மக்களை ஒரு புனித ஸ்தலமாக வைத்திருக்கிறார். (பக். 10-11)

ஜெருசலேமின் அழிவுக்குப் பிறகு யூத கிறிஸ்தவர்கள் குறைந்துவிட்டனர் மற்றும் புறஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் பேசுபின் பின்னணியைக் கொண்டவர்கள் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்கள்.

கிளெமென்ட் ஆஃப் அலெக்சாண்டர் [கிறிஸ்தவக் கோட்பாட்டுடன் ஐக்கிய கிரேக்க தத்துவ மரபுகள் (விக்கிபீடியா/விக்கி/க்ளெமென்ட்_ஆஃப்_அலெக்சாண்டர் மற்றும் விக்கி/பிளாட்டோயிசம்) "கோவுக்குச் செல்லுங்கள்" என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்திய முதல் நபர் ஆவார். நான்காம் நூற்றாண்டில் சகாப்தம். 12 (பக். 12)

கிறித்துவம் பிறந்தபோது, புனிதமான பொருள்கள், புனித நபர்கள் மற்றும் புனித

- b. tell you what God has promised so you can confess it in faith therefore, obligating God to do what you want.
- c. tell you what God commands you to do.
- d. Allow you can quote to scare the devil out of his wits or resist him in the hour of temptation.
- e. prove your particular doctrine so you can slice and dice your theological sparring partner.
- f. control or correct others.
- g. "preach" well and make good "sermon" material.
- h. appear when flipping randomly.

These methods do not provide opportunity to know the context of the passage and to be able to determine the message the writer is attempting to deliver. The context is so important that without it one may draw an opposite conclusion that the one intended. (pg. 230)

Jesus, the Revolutionary

The early Christians were intensely Christ-centered. Jesus Christ was their pulse beat. He was their life, their breath, and their central point reference. He was the object of their worship, the subject of their songs, and the content of their discussion and vocabulary. They made the Lord Jesus Christ central and supreme in all things.⁶ (pg. 247-249)

- The New Testament church
 - a. Had no fixed order [liturgy (rd)] of worship.
 - b. Gathered in open-participatory meetings.
 - c. Had no one as a spectator [except possibly visitors (rd)].
- The purpose of their assembling was:
 - a. Mutual edification. [encourage faithfulness to Christ. (rd)]
 - b. To make visible the Lord in every functioning of His body.
 - c. Not a religious "service."
 - d. An atmosphere of freedom, spontaneity and joy.
 - e. Not to serve as a platform for any one's particular ministry.
- The New Testament church lived as a face-to-face community.
- Christianity was the first and only religion the world has ever known that was void of ritual, clergy and sacred buildings. For the first 300 years of the church's existence, Christians gathered in homes. On special occasions they would sometimes use a larger facility (like Solomon's Porch).
- The church did not have a clergy.
- Decision making of the church fell upon the shoulders of the whole assembly.
- It was organic not organizational. They were not welded together by putting people into offices, creating programs, constructing rituals, and developing a top-down hierarchy or chain-of-

இடங்கள் இல்லாத ஒரே மதம் அது மட்டுமே. அமைந்துள்ளது, அல்லது வாழ்க்கையின் மொத்தத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்படவில்லை. பைபிளின் படி, கிறிஸ்தவர்களின் 'புனித இடம்' என்பது அவர்களின் ஏறிய இறைவனைப் போலவே எங்கும் நிறைந்தது. வழிபாடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நடப்பது அல்ல. (ஜான் 4 ஐப் பார்க்கவும்) இது ஒரு வாழ்க்கை முறை. ஆராதனை கடவுளுடைய மக்களுக்குள் ஆவியிலும் உண்மையிலும் நடக்கிறது, ஏனென்றால் கடவுள் இன்று வாழ்கிறார். [அடிக்குறிப்பு 17 ஜே.ஜி டேவிஸ், சர்ச் கட்டிடங்களின் மதச்சார்பற்ற பயன்பாடு, 3-4] (பக். 14)

இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. கிறிஸ்தவர்கள் இறந்தவர்களை வணங்கும் புறமதக் கண்ணோட்டத்தை பின்பற்றத் தொடங்கினர். 30 அவர்களின் புதைக்கப்பட்ட இடங்கள் பின்னர் "புனித இடமாக" பார்க்கப்பட்டன, இதன் விளைவாக சிறிய நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் சன்னதிகள் கட்டப்பட்டது. (பக். 15-16)

கான்ஸ்டன்டைன் அவர்களுக்கு துன்புறுத்தலில் இருந்து விடுதலை அளிப்பதற்கு முன்பு, கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு சிறிய சிறுபான்மை இழிவாக இருந்தனர். ஆனால் ரோமானியப் பேரரசு பேகன்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இடையில் பிரிக்கப்பட்டது மற்றும் கான்ஸ்டன்டைன் அதை ஒன்றிணைக்க வேண்டியிருந்தது. [அதை ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில், அவர் ஒரு மாநில தேவாலயத்தை நிறுவினார் மற்றும் கிறிஸ்தவ பெயர்களுடன் பேகன் நடைமுறைகளை மறுபெயரிடுவதன் மூலம் கிறிஸ்தவ மற்றும் பேகன் கோட்பாடுகளை இணைக்கத் தொடங்கினார். (rd)] தேவாலய கட்டிடங்களையும் கட்டத் தொடங்கினார். எனவே, யூதர்கள் மற்றும் பேகன்களைப் போலவே கிறிஸ்தவர்களும் தங்கள் புனிதமான கட்டிடங்களைக் கொண்டிருந்தால், அவர்களின் நம்பிக்கை நியாயமானதாகக் கருதப்படும்." (பக். 18) [இந்த உணர்வு இன்று நடைமுறையில்

command structure. The church was a living and breathing organism.

- Tithing was not practiced but they gave according to their ability in order to help their poor and church planters.
- Baptism was a burial in water (immersion) which occurred immediately following one's death to sin. [Peter stated in 1 Peter 3:21 "baptism now saves you - not the removal of dirt from the flesh, but an appeal to God for a good conscience - through the resurrection of Jesus Christ." (rd)]
- They did not construct buildings.
- Training was on the job by a mature seasoned Christian. [Apostles, prophets, evangelists and pastors and teachers. (Ephesians 4:11) [Refer to BibleWay lesson Servants of Christ]
- They were not divided into denominations. All were in Christ by dying to sin, being buried by immersion in water, being resurrected by God into a new living spiritual creation and put into Christ Body. [Refer to BibleWay lesson United in Christ]

Conclusions and Recommendations

The early Christian writers, often referred to as "church fathers", quoted by the authors and the authors of the listed sources used in this booklet were not inspired as were the writers of the New Testament. Some writer's doctrinal positions on certain issues often contradict interpretations of other writers of the same period and are not generally held to be in keeping with the scriptures. In fact, some writers referred to certain doctrines and beliefs as heretical. This said, their writings provide valuable information of practices in some churches during the first few centuries and the farther removed from the apostles the greater the possibility of erroneous teachings and practices.

Many, if not most, of the charges of Pagan Christianity? **may** appear to be valid to an individual. Before they are accepted as true, they **must be verified** with statements from the Bible taken in context.

1. Following individual study each issue or charge presented herein should be studied in small group studies where each participant can question or challenge the conclusion of others. Should the group agree that an issue or charge is valid, then the study should be expanded to larger groups for additional questioning and challenges. This should provide a clearer and more accurate understanding and will also help remove the appearance of forcing change upon the uninformed brothers and sisters.

2. Before replacing any practice that has been concluded to be contrary to scripture, a specified time should be set

உள்ளது. எனவே, கட்டிடங்களில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலம் நாம் கிறிஸ்துவிடமிருந்து திசைதிருப்பலாம். (rd)]

கான்ஸ்டன்டைனின் தேவாலய கட்டிடங்கள் விசாலமானதாகவும், பிரமாண்டமாகவும், பசிலிக்காவின் மாதிரியாக அமைக்கப்பட்டன (பொதுவான அரசு கட்டிடங்கள் பேகன் கோவில்களுக்குப் பிறகு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன). கான்ஸ்டன்டைன் பசிலிக்கா மாதிரியைத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.⁸⁵ அவர் சபையை எதிர்கொள்ளும் போது ஸ்பீக்கரின் மீது சூரிய ஒளி படுவதற்கு பசிலிக்கா அனுமதித்தது.⁸⁶ (பக். 22)

கிரிஸ்துவர் பசிலிக்கா ஒரு பலிபீடம் மற்றும் பிஷ்ப் நாற்காலி, கதீட்ரா அல்லது சிம்மாசனத்துடன் கூடிய உயரமான மேடையைக் கொண்டிருந்தது.⁹⁴ இந்த நாற்காலி ரோமன் பசிலிக்காவின் தீர்ப்பு இருக்கையை மாற்றியது.⁹⁵ எனவே அதிகாரமும் அதிகாரமும் நாற்காலியில் தங்கியிருந்தது. இந்த இருக்கையில் இருந்து பிஷ்ப் தனது பிரசங்கத்தை வழங்கினார்.⁹⁷ (பக். 23) நாற்காலி அல்லது பிரசங்கம் மதகுருமார்களை ஒரு முக்கிய பதவிக்கு உயர்த்தியது, இதனால் அவரை கடவுளின் மற்ற மக்களில் உயர்வாகவும் மேலேயும் வைத்தார். பின்னர் பீவ் நேருக்கு நேர் சகவாழ்வைத் தடுத்து, சோம்பல் மற்றும் செயலற்ற தன்மையின் அடையாளமாக மாறியது அல்லது பெருநிறுவன வழிபாட்டை பார்வையாளர் விளையாட்டாக மாற்றியது.¹⁷⁵ (பக்கம். 34)

தேவாலய கட்டிடத்தின் வருகை கிறிஸ்தவ வழிபாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது:

- g. ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தின் சடங்குகள் வழிபாட்டு முறைகளில் இணைக்கப்பட்டன.
- h. பேரரசரின் நுழைவாயிலுக்கு முன்பு மெழுகுவர்த்திகளை எடுத்துச் செல்லும் நடைமுறையைத் தொடர்ந்து மெழுகுவர்த்திகள் தோன்றின.
- i. மதகுருமார்கள் அறைக்குள் நுழைந்ததும் தூபம் போடுதல்.

aside and a process established for the resolution of difference of misunderstandings, opinions or conflicts. Every Christian brother or sister should have the opportunity to study, question or even challenge any or all conclusions in an environment of love. Then it should be implemented slowly in the event the conclusion is proven to have been faulty.

3. Changes should not be made just for change sake.

In a recent study the Barna Group released Who is Active in Group Expressions of Faith in which they explored profiles of Americans who actively participate in their faith. The study provides the following insights:

1. 53% of church goers are women [50.7% of US population].
2. 56% of home church participants are men.
3. 67% of church goers are married.
4. 50% of home church goers are men thus 50% are women.
5. 56% of church goers are 45 years old or older (the national population is 52%); 44% were 18 to 44.
6. The average age in the home churches was 56 and they were least likely to include parents of younger children.
7. Northeasterners were unlikely to be active in small groups.
8. Westerners had the largest share of home church participants.
9. Southerners were the least common to have house church participants but made up ½ of the small group attendees.
10. Only 6% of Catholics attend house churches.
11. Evangelistic protestants were the largest participants.
12. 26 to 30% of blacks were participants in small groups and house churches (average national black population is 13%).
13. 67% of church goers read the Bible outside "church services."
14. 84% of house church participants read the Bible outside "church services."
15. In generally simple churches, house churches and small group attendees are more active and study/read the Bible and seek to:
 - a. Identify the living presence of Christ and His Word.
 - b. Develop healthy relationship of love for one another
 - c. Go into the world and make disciples for their good and God's glory

Simple Church Concerns

Within all activities of the simple and house churches there are or should be concerns of

- a. remaining true to teaching of Christ and the apostles.

- j. ரோமானிய அரசாங்க அதிகாரிகளின் மாதிரியான சிறப்பு ஆடைகள்.
- k. பாடகர்களின் சேவைகளின் தொடக்கத்திற்கான ஊர்வல இசை.
- l. அனைத்து வழிபாட்டாளர்களின் திறந்த பங்கேற்பு மற்றும் நெருக்கத்தை மாற்றியமைக்கும் "வழிபாட்டு சேவையை" தொழில்முறை மதகுருமார்கள் நிகழ்த்தினர்.

ஒரு கத்தோலிக்க அறிஞர் எழுதியது போல், கான்ஸ்டன்டைனின் வருகையுடன் "பழங்கால ரோமானிய கலாச்சாரத்தின் பல்வேறு பழக்கவழக்கங்கள் கிறிஸ்தவ வழிபாட்டு முறைக்குள் பாய்ந்தன ... பேரரசரை ஒரு தெய்வமாக வணங்குவதில் ஈடுபட்டிருந்த சடங்குகள் கூட தேவாலயத்தின் வழிபாட்டிற்குள் நுழைந்தன, அவற்றின் மதச்சார்பற்ற வடிவத்தில் மட்டுமே. .109 (பக். 24-25) உயரமான அல்லது உயர்த்தப்பட்ட தளத்துடன் கூடிய தேவாலய கட்டிடங்களின் வருகையுடன், மற்றவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது ஒரு செயல்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் சேர்க்கப்படுகிறது. கூட்டுறவு வழிபாட்டைத் தடுப்பதன் மூலம் பங்கேற்பற்றதாக மாறத் தொடங்குகிறது. எனவே, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் செய்யப்படும் செயல்பாடு மற்றும் அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்து நீக்கப்பட்டது.

வழிபாட்டு முறை

ஆரம்பகால தேவாலயத்தின் கூட்டம் தன்னிச்சை, சுதந்திரம், ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் செயல்பாடும், துடிப்பு மற்றும் வெளிப்படையான பங்கேற்பு ஆகியவற்றால் குறிக்கப்பட்டது. (பக்கம் 50)

கருத்தில்:

- 1 கொரிந்தியர் 12:14 இப்போது உடல் ஒரு உறுப்பு அல்ல, ஆனால் பலவற்றால் ஆனது.
- 1 கொரிந்தியர் 12:18 தேவன் உடலில் உள்ள உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் தாம் விரும்பியபடியே அமைத்துள்ளார்.
- 1 கொரிந்தியர் 12:27 இப்போது நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சரீரமாயிருக்கிறீர்கள்,

b. dissolving or continuing of traditional institutional churches

1. It would encourage people to leave the traditional church.
 2. Many seminaries and Bible Colleges would close.
 3. Our sanctuaries would need to be padlocked.
 4. Many pastors would be fired.
 5. Cultism, heresies and abuses would not be controlled.
 6. Leadership would disappear.
 7. Conflicting opinions would arise.
 8. Lay leaders are not qualified for the care of others.
 9. Charismatic leaders would dominate meetings.
 10. The average of house churches is 6 months so how will Christianity survive.
 11. The unchurched and visitors would be unable to locate the church since no phone book listing.
 12. They have sold out to a culture that sinfully refuses to "Go to Church."
 13. They promote the worship of the individual and individualism.
 14. They have retrenched to a private world of faith.
 15. Orthodoxy would not be maintained
 16. Wild theologies would become prevalent.
 17. Sermons and formal Bible classes would disappear resulting in uneducated believers.
- wikipedia.org/wiki/simple_church

Where did the Christian Sermon Come From?

We come to one of the most sacrosanct church practices of all: the sermon. Remove the sermon and the Protestant order of worship becomes in large part a songfest. Remove the sermon and attendance at the Sunday morning service is doomed to drop.

The sermon is the bedrock of the Protestant liturgy. For five hundred years, it has functioned like clock-work. Every Sunday morning, the pastor steps up to his pulpit and delivers an inspirational oration to a passive, pew-warming audience.

So central is the sermon that it is the very reason many Christians go to church. In fact, the entire service is often judged by the quality of the sermon. Ask a person how church was last Sunday and you will most likely get a description of the message. In short, the contemporary Christian mind-set often equates the sermon with Sunday morning worship. But it does not end there.

Remove the sermon and you have eliminated the most important source of spiritual nourishment for countless numbers of believers (so it is thought). Yet the stunning reality is that today's sermon has no root in Scripture.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அதின் பாகமாக இருக்கிறீர்கள்.

- 1 கொரிந்தியர் 12:31 ஆனால் பெரிய வரங்களை ஆவலுடன் விரும்பு.
- 1 கொரிந்தியர் 13:13-14:1 இப்போது இந்த மூன்றும் எஞ்சியுள்ளன: நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் அன்பு. ஆனால் இவற்றில் பெரியது காதல். அன்பின் வழியைப் பின்பற்றுங்கள் மற்றும் ஆன்மீக வரங்களை, குறிப்பாக தீர்க்கதரிசன பரிசை ஆவலுடன் விரும்புங்கள்.

1 கொரிந்தியர் 14:12 தேவாலயத்தைக் கட்டமைக்கும் பரிசுகளில் சிறந்து விளங்க முயற்சி செய்யுங்கள், [கூடியிருந்த கிறிஸ்தவர்கள் (rd)].

தீர்க்கதரிசிகளின் ஆவிகள் தீர்க்கதரிசிகளின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவை. ஏனெனில் கடவுள் அமைதியின் கடவுள் அல்ல மாறாக அமைதியின் கடவுள். (1 கொரிந்தியர் 14:26-33)

எனவே, அவர் கூறும் புள்ளிகள் என்ன?

- நீங்கள் ஒன்றுகூடிய கொரிந்து கிறிஸ்தவர்களை ஒன்றிணைக்கும்போது
- கிறிஸ்தவ ஆண்களும் பெண்களும் முழு பங்கேற்பு
 - ஒரு பாடல் >
 - ஒரு அறிவுறுத்தல் >> அடிப்படையில் பல்வேறு நடவடிக்கைகள்
 - ஒரு வெளிப்பாடு >> தனிப்பட்ட செயல்பாடுகள், பரிசுகள்.
 - ஒரு மொழி அல்லது ஒரு விளக்கம் >

இன்றைய தேவாலய நடைமுறையானது சட்டசபையை இரண்டு பகுதிகளாக மாற்றியுள்ளது:

- a. பெண்கள் பேச அனுமதிக்கப்படும் பைபிள் படிப்பு
- b. அவர்கள் பேச அனுமதிக்கப்படாத வழிபாட்டு சேவை
 - இவை அனைத்தும் கூடியிருப்பவர்களை

Rather, it was borrowed from pagan culture, nursed and adopted into the Christian faith. But there is more.

The sermon actually detracts from the very purpose for which YAHUAH designed the assembly gathering. And it has very little to do with genuine spiritual growth.

The Sermon And The Bible

Doubtlessly, someone reading the previous few paragraphs will retort: "People preached all throughout the Bible. Of course, the sermon is scriptural!" Granted, the Scriptures do record men and women preaching. However, there is a world of difference between the Spirit-inspired preaching and teaching described in the Scripture and the contemporary sermon. This difference is virtually always overlooked because we have been unwittingly conditioned to read our modern-day practices back into the Scripture. So, we mistakenly embrace today's pulpiteerism as being biblical. Let's unfold that a bit. The present-day Christian sermon has the following features:

- It is a regular occurrence-delivered faithfully from the pulpit at least once a week.
- It is delivered by the same person-most typically the pastor or an ordained guest speaker.
- It is delivered to a passive audience-essentially it is a monologue. It is a cultivated form of speech-possessing a specific structure. It typically contains an introduction, three to five points, and a conclusion.

Contrast this with the kind of preaching mentioned in the Bible. In the Tanach (Old Testament), men of YAHUAH preached and taught. But their speaking did not map to the contemporary sermon. Here are the features of Tanach preaching and teaching:

- Active participation by the audience were common.
- Prophets and priests spoke extemporaneously and out of a present burden, rather than from a set script.
- There is no indication that the Tanach prophets or priests gave regular speeches to YAHUAH's people. Instead, the nature of Tanach preaching was sporadic, fluid, and open for audience participation.

Come now to the renewed Covenant (New Testament). The Master Yahushua did not preach a regular sermon to the same audience. His preaching and teaching took many different forms. And He delivered His messages to many different audiences. (Of course, He concentrated most of His teaching on His disciples. Yet the messages He brought to them were consistently spontaneous and informal.)

வலுப்படுத்துவதற்காக செய்யப்பட வேண்டும்.

- சிலர் ஒன்றாகச் சந்திப்பதை விட்டுவிடாதீர்கள், சிலர் செய்யும் பழக்கம் போல, ஒருவரையொருவர் ஊக்குவிப்போம் - மேலும் நாள் நெருங்கி வருவதை நீங்கள் பார்க்கும்போது. (எபிரெயர் 10:25)

ஒவ்வொரு புராட்டஸ்டன்ட் தேவாலய சேவையையும் தனித்துவமாக்கும் மேலோட்டமான மாற்றங்களைத் தோலுரித்து, நீங்கள் அடிப்படையில் ஒரே வழிபாட்டு முறையைக் காண்பீர்கள் [ஒரு பரிந்துரைக்கப்பட்ட வரிசை (ஆர்டி)] ஆனால் அதே வரிசையில் அவசியம் இல்லை: (பக். 48-50)

- கட்டிடத்திற்குள் நுழையும்போது வாழ்த்து
- பிரார்த்தனை மற்றும் / அல்லது வேத வாசிப்பு
- பாடல் சேவை
- அறிவிப்புகள்
- வழங்குதல்
- பிரசங்கம்
- ஆசீர்வாதம்

எனவே, புராட்டஸ்டன்ட் வழிபாட்டு முறை எங்கிருந்து வந்தது?

1. இது இடைக்கால கத்தோலிக்க மாஸ் 9 இல் அதன் வேர்களைக் கொண்டுள்ளது

- h. பேகன் பாதிரியாரின் ஆடைகள்
- i. சுத்திகரிப்பு சடங்குகளில் தூபம் மற்றும் புனித நீரின் பயன்பாடு
- j. வழிபாட்டில் மெழுகுவர்த்திகளை எரித்தல்
- k. ரோமன் பசிலிக்காவின் கட்டிடக்கலை
- l. "நியிய சட்டத்தின்" அடிப்படையாக ரோம் சட்டம்
- m. தலைமை ஆயருக்கு Pontifex Maximus என்ற தலைப்பு
- n. மாஸ் 17க்கான பேகன் சடங்குகள் (பக்கம் 53)

2. லூதர் ரோமன் கத்தோலிக்க தலைமையின் மிட்டர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள் மற்றும் நற்கருணை பற்றிய அதன் போதனைகளுக்கு எதிராக குற்றம்

Following the same pattern, the apostolic preaching recorded in Acts possessed the following features:

- It was sporadic.
- It was delivered on special occasions in order to deal with specific problems.
- It was extemporaneous and without rhetorical structure.
- It was most often dialogical (meaning it included feedback and interruptions from the audience) rather than monological (a one-way discourse).

In like manner, the renewed Covenant (New Testament) letters show that the ministry of YAHUAH's Word came from the entire assembly in their regular gatherings." From Romans 12:6-8, 15:14, 1 Corinthians 14:26, and Colossians 3:16, we see that it included teaching, exhortation, prophecy, singing and admonishment. This "every-member" functioning was also conversational (1 Corinthians 14:29) and marked by interruptions (1 Corinthians 14:30). Equally so, the exhortations of the local elders were normally impromptu.

In short, the contemporary sermon delivered for Christian consumption is foreign to both the Tanakh (Old Testament) and the renewed Covenant (New Testament). There is nothing in Scripture to indicate its existence in the early Messianic gatherings."

The spontaneous and non-rhetorical character of the apostolic messages delivered in Acts is evident upon close inspection. See for instance Acts 2:14-35, 7:1-53, 17:22-34.

The earliest recorded Christian source for regular sermonizing is found during the late second century. Clement of Alexandria lamented the fact that sermons did so little to change Christians.

Yet despite its recognized failure, the sermon became a standard practice among believers by the fourth century.

This raises a thorny question. If the first-century Christians were not noted for their sermonizing, from whom did the post apostolic Christians pick it up? The answer is telling: The Christian sermon was borrowed from the pagan pool of Greek culture!

To find the headwaters of the sermon, we must go back to the fifth century BC and a group of wandering teachers called sophists. The sophists are credited for inventing rhetoric (the art of persuasive speaking). They recruited disciples and demanded payment for delivering their orations.

சாட்டினார். எனவே, அவர் நற்கருணையை விட, பிரசங்கத்தை கூட்டத்தின் மையமாக ஆக்கினார். தெய்வீக சேவையின் மிக முக்கியமான பகுதி."29 (பக். 53)

கத்தோலிக்க மாஸில் லூதர் செய்த முக்கிய மாற்றங்கள் [Eucharistic or Lord's Supper (rd)]:

- a. மக்களின் மொழியில் நிகழ்த்தப்பட்டது
- b. மையப் பகுதியைப் பிரசங்கம் செய்தார்
- c. அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது [(rd)] சபைப் பாடலை
- d. மாஸ் கிறிஸ்துவின் தியாகம் என்ற எண்ணத்தை ஒழித்தார்
- e. பாதிரியார் மட்டும் அல்லாமல், ரொட்டி மற்றும் கோப்பையில் பங்குகொள்ள சபை அனுமதிக்கப்படுகிறது. (பக்கம் 55)

3. புதிய ஏற்பாட்டில் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படாததால், குழாய் உறுப்பு மற்றும் பாடகர்களை கால்வின் அகற்றினார்.64 (பக்.58)

4. பியூரிட்டன் கால்வினிஸ்டுகள் மதகுரு உடைகள், சின்னங்கள் மற்றும் ஆபரணங்களை கைவிடுகின்றனர்.86 அமெரிக்க பியூரிடன்களில் பிரசங்கம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை சொற்பொழிவைத் தவறவிட்ட உறுப்பினர்களுக்கு பங்குகளை வைத்து அபராதம் விதித்தும் தண்டித்தார்கள்.88, 89 (பக். 63)

5. ஞாயிறு மாலை வழிபாட்டை மெத்தடிஸ்டுகள் பிரபலப்படுத்தினர்.98 (பக்கம் 64)

6. எல்லைப்புற-புத்துயிர்ப்புவாதிகள் பிரசங்கத்தின் இலக்கை சுவிசேஷகர் பிரசங்கங்களாக மாற்றினர்.101 (பக்.65)

7. மெத்தடிஸ்டுகள் மற்றும் எல்லைப்புற மறுமலர்ச்சியாளர்கள் "பலிபீட அழைப்பை" பெற்றெடுத்தனர். 112 (பக். 66) சார்லஸ் ஃபின்னியால் "கவலையுடன் கூடிய பெஞ்ச்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. 113 ஃபின்னியின்

The sophists were expert debaters. They were masters at using emotional appeals, physical appearance, and clever language to "sell" their arguments. In time, the style, form, and oratorical skill of the sophists became more prized than their accuracy. This spawned a class of men who became masters of fine phrases, "cultivating style for style's sake." The truths they preached were abstract rather than truths that were practiced in their own lives. They were experts at imitating form rather than substance.

The sophists identified themselves by the special clothing they wore. Some of them had a fixed residence where they gave regular sermons to the same audience. Others traveled to deliver their polished orations. (They made a good deal of money when they did.)

The first recorded Christian sermon is contained in the so-called Second Letter of Clement dated between AD 100 and AD 150.

We get our words sophistry and sophisticated from the sophists. Sophistry refers to specious and fallacious (bogus) reasoning used to persuade (Soccio, Archetypes of Wisdom, 57). The Greeks celebrated the orator's style and form over the accuracy of the content of his sermon. Thus, a good orator could use his sermon to sway his audience to believe what he knew to be false. To the Greek mind, winning an argument was a greater virtue than distilling truth. Unfortunately, an element of sophistry has never left the Christian fold.

Sometimes the Greek orator would enter his speaking forum "already robed in his pulpit-gown." He would then mount the steps to his professional chair to sit before he brought his sermon.

To make his points, he would quote Homer's verses. (Some orators studied Homer so well that they could repeat him by heart.) So spellbinding was the sophist that he would often incite his audience to clap their hands during his discourse. If his speaking was very well received, some would call his sermon "inspired."

The sophists were the most distinguished men of their time. Some even lived at public expense. Others had public statues erected in their honor. About a century later, the Greek philosopher Aristotle (384-322BC) gave to rhetoric the three-point speech. "A whole," said Aristotle, "must have a beginning, a middle, and an end."

In time, Greek orators implemented Aristotle's three-point principle into their discourses. The Greeks were intoxicated with rhetoric. So, the sophists fared well. When the Romans took over Greece, they too became obsessed with rhetoric. Consequently, Greco-Roman culture developed an insatiable appetite for hearing

மிகவும் நீடித்த உறுப்பு நடைமுறைவாதம், ஏதாவது வேலை செய்தால், அது நெறிமுறைக் கருத்தாய்வுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். 112 (பக். 67) அல்லது, "தி முடிவு வழிமுறையை நியாயப்படுத்துகிறது." (பக்.68) அமெரிக்க எல்லைப்புற-புத்துயிர்வாதம் தேவாலயத்தை ஒரு பிரசங்க நிலையமாக மாற்றியது மற்றும் ஒரு சுவிசேஷ பணியாக மாற்றியமைக்கும் அனுபவத்தை குறைத்தது. இதன் விளைவாக, அதிபர்கள் மற்றும் அதிகாரங்களுக்கு முன் கூட்டாக இயேசு கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்தும் வகையில் செயல்படும் ஒவ்வொரு-உறுப்பினரின் பரஸ்பர மேம்பாடு இழக்கப்பட்டது.127 (பக். 69)

8. 1800 களின் பிற்பகுதியில் DL மூடி "பாவிகளின் பிரார்த்தனை" 136 ஐ அறிமுகப்படுத்தினார் மற்றும் பில்லி கிரஹாம் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மூடியின் நுட்பத்தை மேம்படுத்தினார்.137 (பக். 70)

9. 1906 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி, பெந்தேகோஸ்தே இயக்கம் கைகளைத் தூக்குதல், பீடங்களில் நடனமாடுதல், கைதட்டுதல், அந்நியபாஷைகளில் பேசுதல் [சில அறியப்பட்ட மொழி அல்ல, ஆனால் கிப்பரிஷ் (rd)] மற்றும் டம்பூரின் பயன்பாடு ஆகியவற்றை அறிமுகப்படுத்தியது. (பக்கம் 72)

எனவே, புராட்டஸ்டன்ட் வழிபாட்டு முறை: (பக். 73-77)

- e. ஒரு மதகுருவால் நடத்தப்பட்டு இயக்கப்பட்டது.
- f. பிரசங்கமானது மிகவும் கணிக்கக்கூடிய, செயலாக்கமான மற்றும் இயந்திரத்தனமான, மற்றும் தன்னிச்சையான ஒரு வழிபாட்டு சேவையின் மையமாக மாற்றப்பட்டது.
- g. உறுப்பினர்களின் பங்கேற்புடன் பரஸ்பர மேம்பாடு ஒடுக்கப்பட்டது எனவே அமைதியாகிவிட்டது.
- h. செயலற்ற வழிபாட்டு முறை அதன் வரையறுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைக் குறிக்கிறது,

someone give an eloquent oration. This was so fashionable that a "sermonette" from a professional philosopher after dinner was a regular form of entertainment.

The ancient Greeks and Romans viewed rhetoric as one of the greatest forms of art. Accordingly, the orators in the Roman Empire were lauded with the same glamorous status that Americans assign to movie stars and professional athletes. They were the shining stars of their day. Orators could bring a crowd to a frenzy simply by their powerful speaking skills. Teachers of rhetoric, the leading science of the era, were the pride of every major city." The orators they produced were given celebrity status. In short, the Greeks and Romans were addicted to the pagan sermon-just as many contemporary Christians are addicted to the "Christian" sermon.

The Arrival Of Another Polluted Stream

Around the third century a vacuum was created when mutual ministry faded from the body of Christ." At this time the last of the traveling Christian workers who spoke out of a prophetic burden and spontaneous conviction left the pages of church history. To fill their absence, the clergy began to emerge. Open meetings began to die out, and church gatherings became more and more liturgical. The "assembly meeting" was devolving into a "service."

As a hierarchical structure began to take root, the idea of a "religious specialist" emerged. In the face of these changes, the functioning Christians had trouble fitting into this evolving ecclesiastical structure.' There was no place for them to exercise their gifts. By the fourth century, the church had become fully institutionalized.

As this was happening, many pagan orators and philosophers were becoming Christians. As a result, pagan philosophical ideas unwittingly made their way into the Christian community. Many of these men became the theologians and leaders of the early Christian church. They are known as the "church fathers," and some of their writings are still with us.

Thus, the pagan notion of a trained professional speaker who delivers orations for a fee moved straight into the Christian bloodstream. Note that the concept of the "paid teaching specialist" came from Greece, not Hebrew. It was the custom of Hebrew teachers to take up a trade so as to not charge a fee for their teaching.

The upshot of the story is that these former pagan orators (now turned Christian) began to use their Greco-Roman oratorical skills for Christian purposes. They would sit in their official chair and expound the sacred text of Scripture, just as the sophist would supply an exegesis of the near sacred text of Homer. If you compare a third

வாரத்திற்கு ஒரு மணிநேரத்தை வைப்பது வெற்றிகரமான கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானது.

பிரசங்கம்

பிரசங்கத்தை அகற்றுவதன் மூலம், ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை சேவையில் கலந்துகொள்வது குறைந்துவிடும், ஏனெனில் பிரசங்கம் எதிர்ப்பு வழிபாட்டின் அடித்தளமாக உள்ளது. (பக். 85) இது தேவாலயத்தை எந்த நோக்கத்திற்காகக் கூட்டிச் சேர்ப்பதற்காக வடிவமைத்திருக்கிறாரோ அந்த நோக்கத்திலிருந்து இது உண்மையில் விலகுகிறது மற்றும் உண்மையான ஆன்மீக வளர்ச்சியுடன் மிகக் குறைவான தொடர்பு உள்ளது. (பக். 86-87)

- e. இது ஒரு வழக்கமான நிகழ்வு - வாரத்திற்கு ஒரு முறை.
- f. இது அதே நபரால் வழங்கப்படுகிறது - தொழில்முறை பேச்சாளர்.
- g. இது ஒரு செயலற்ற பார்வையாளர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது - ஒரு மோனோலாக் அல்லது விரிவுரை.
- h. இது ஒரு பயிரிடப்பட்ட பேச்சு வடிவம் - ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பு 3 முதல் 5 புள்ளிகள் வரை.

மாறாக அப்போஸ்தலர்களின் பிரசங்கம்: (பக். 88)

- e. ஆங்காங்கே.
- f. குறிப்பிட்ட சிக்கல்களைச் சமாளிக்க சிறப்பு சந்தர்ப்பங்களில் வழங்கப்படுகிறது.
- g. சொல்லாட்சிக் கட்டமைப்பின்றி அதீதமானது.
- h. பார்வையாளர்களிடமிருந்து கேள்விகள் மற்றும் குறுக்கீடுகளுடன் உரையாடல் வடிவத்தில்.

கிரிஸ்துவர் வழக்கமான பிரசங்கத்தின் ஆரம்ப பதிவு இரண்டாம் நூற்றாண்டில் காணப்படுகிறது. 14 அலெக்சாண்டரின் கிளெமென்ட், கிறிஸ்தவர்களை மாற்ற பிரசங்கங்கள் மிகவும் குறைவாகவே செய்யவில்லை என்று வருத்தப்பட்டார்.15 (பக். 89)

century pagan sermon with a sermon given by one of the church fathers, you will find both the structure and the phraseology to be quite similar.

So, a new style of communication was being birthed in the Christian church—a style that emphasized polished rhetoric, sophisticated grammar, flowery eloquence, and monologue. It was a style that was designed to entertain and show off the speaker's oratorical skills. It was Greco-Roman rhetoric. And only those who were trained in it were allowed to address the assembly! (Does any of this sound familiar?) One scholar put it this way: "The original proclamation of the Christian message was a two-way conversation . . . but when the oratorical schools of the Western world laid hold of the Christian message, they made Christian preaching something vastly different. Oratory tended to take the place of conversation. The greatness of the orator took the place of the astounding event of Yahushua Moshiah. And the dialogue between speaker and listener faded into a monologue.

In a word, the Greco-Roman sermon replaced prophesying, open sharing, and Spirit-inspired teaching. The sermon became the elitist privilege of church officials, particularly the bishops. Such people had to be educated in the schools of rhetoric to learn how to speak. Without this education, a Christian was not permitted to address God's people. As early as the third century, Christians called their sermons homilies, the same term Greek orators used for their discourses. Today, one can take a seminary course called homiletics to learn how to preach. Homiletics is considered a "science, applying rules of rhetoric, which go back to Greece and Rome.

Put another way, neither homilies (sermons) nor homiletics (the art of sermonizing) have a Christian origin. They were stolen from the pagans. Another polluted stream made its entrance into the Christian faith and muddied its waters. And that stream flows just as strongly today as it did in the fourth century.

Chrysostom And Augustine

John Chrysostom was one of the greatest Christian orators of his day. (Chrysostom means "golden-mouthed.") Never had Constantinople heard "sermons so powerful, brilliant, and frank" as those preached by Chrysostom. Chrysostom's preaching was so compelling that people would sometimes shove their way toward the front to hear him better.

Naturally endowed with the orator's gift of gab, Chrysostom learned how to speak under the leading sophist of the fourth century, Libanius. On his deathbed, Libanius (Chrysostom's pagan tutor) said that he would have been his worthiest successor "if the Christians had

பிரசங்கத்தின் தலைப்பகுதி கிமு ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சோஃபிஸ்ட்கள் என்று அழைக்கப்படும் அலைந்து திரிந்த ஆசிரியர்களிடம் செல்கிறது. அவர்கள் உணர்ச்சிகரமான முறையீடுகளைப் பயன்படுத்தி நிபுணத்துவ விவாதம் செய்பவர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் வாதங்களை "விற்பதற்கு" உடல் தோற்றம் மற்றும் புத்திசாலித்தனமான மொழி. பொருளைக் காட்டிலும் உருவத்தைப் பின்பற்றுவதில் அவர்கள் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள். 20 சோபிஸ்டுகள் சிறப்பு ஆடைகளால் அடையாளம் காணப்பட்டனர், அவர்கள் ஒரு நிலையான வசிப்பிடத்தைக் கொண்டிருந்தனர், அங்கு அவர்கள் அதே பார்வையாளர்களுக்கு வழக்கமான சொற்பொழிவுகளை வழங்கினர் மற்றும் நல்ல பணம் சம்பாதித்தனர். (பக்.89)

ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, அரிஸ்டாட்டில் சொல்லாட்சிக்கு மூன்று-புள்ளி உரையை வழங்கினார்.22 பேச்சாளர்கள் தங்கள் சக்திவாய்ந்த பேச்சுத் திறமையால் கூட்டத்தை வெறித்தனத்திற்கு கொண்டு வர முடியும்.27

கிரேக்க பிரசங்க வகை மூன்றாம் நூற்றாண்டில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்திற்குள் நுழைந்தது ... திறந்த கூட்டங்கள் அழியத் தொடங்கின, மேலும் தேவாலயக் கூட்டங்கள் மேலும் மேலும் வழிபாட்டு முறைகளாக மாறியது [மத சேவை அல்லது பொது வழிபாட்டிற்காக பரிந்துரைக்கப்பட்ட சடங்குகள் (rd)] ஒரு "சேவையாக வளர்ந்தது. ."30 இவ்வாறு ஒரு பயிற்சி பெற்ற தொழில்முறை பேச்சாளர் ஒரு கட்டணத்திற்கு சொற்பொழிவுகளை வழங்கும் பேசுநர் கருத்து நேரடியாக கிறிஸ்தவ இரத்த ஓட்டத்தில் நகர்ந்தது. (பக். 91) இந்தப் புதிய பாணி மெருகூட்டப்பட்ட சொல்லாட்சி, அதிநவீன இலக்கணம், மலரும் பேச்சுத்திறன் மற்றும் தனிமொழி ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது. (பக்கம் 92)

இந்த வகையான போதனை அல்லது பிரசங்கம் தேவாலயத்தில் எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது:

f. அது சாமியாரை கலைஞராக ஆக்குகிறது.

not stolen him" (Hatch, Influence of Greek Ideas and Usages, ¹⁰⁹).

So powerful were his orations that his sermons would often get interrupted by congregational applause. Chrysostom once gave a sermon condemning the applause as unfitting in God's house. But the congregation loved the sermon so much that after he finished preaching, they applauded anyway. This story illustrates the untamable power of Greek rhetoric.

We can credit both Chrysostom and Augustine (354-430), a former professor of rhetoric, for making pulpit oratory part and parcel of the Christian faith." In Chrysostom, the Greek sermon reached its zenith. The Greek sermon style indulged in rhetorical brilliance, the quoting of poems, and focused on impressing the audience. Chrysostom emphasized that "the preacher must toil long on his sermons in order to gain the power of eloquence."

In Augustine, the Latin sermon reached its heights. The Latin sermon style was more down to earth than the Greek style. It focused on the "common man" and was directed to a simpler moral point. Zwingli took John Chrysostom as his model in preaching, while Luther took Augustine as his model." Both Latin and Greek styles included a verse-by-verse commentary form as well as a paraphrasing form. Even so, Chrysostom and Augustine stood in the lineage of the Greek sophists. They gave us polished Christian rhetoric. They gave us the "Christian" sermon: biblical in content, but Greek in style."

How Sermonizing Harms The Church

Though revered for five centuries, the conventional sermon has negatively impacted the church in a number of ways.

First, the sermon makes the preacher the virtuoso performer of the regular church gathering. As a result, congregational participation is hampered at best and precluded at worst. The sermon turns the church into a preaching station. The congregation degenerates into a group of muted spectators who watch a performance. There is no room for interrupting or questioning the preacher while he is delivering his discourse. The sermon freezes and imprisons the functioning of the body of Christ. It fosters a docile priesthood by allowing pulpiteers to dominate the church gathering week after week.

Second, the sermon often stalemates spiritual growth. Because it is a one-way affair, it encourages passivity. The sermon prevents the church from functioning as intended. It suffocates mutual ministry. It smothers open participation. This causes the spiritual growth of YAHUAH's people to take a further nose dive.

g. இது செயலற்ற தன்மையை

ஊக்குவிக்கிறது.

h. அப்படி அழைக்கப்படாவிட்டாலும்

மதகுருமார்களைப் பாதுகாக்கிறது.

i. இது புனிதர்களின் திறமையைக் குறைக்கிறது.

j. இது நடைமுறைக்கு மாறான பாடங்களை உருவாக்குகிறது.

பாஸ்டர்

தற்போதைய போதகர்/தலைவர் மற்றும் புராட்டஸ்டன்டிசம் இறந்துவிடும் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். அவர் சமகால தேவாலயத்தின் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மைய புள்ளியாகவும், முக்கிய இடமாகவும், மையமாகவும் புராட்டஸ்டன்ட் கிறிஸ்தவத்தின் உருவகமாக இருக்கிறார். முழு புதிய ஏற்பாட்டிலும் இதை ஆதரிக்கும் ஒரு வசனம் இல்லை என்பது ஆழமான முரண்பாடு. இருப்பினும், போதகர் விவிலியம். (பக்.106-7) கவனிக்கவும்:

எபேசியர் 4:11 "அவர் சிலரை அப்போஸ்தலர்களாகவும், சிலரை தீர்க்கதரிசிகளாகவும், சிலரை சுவிசேஷகர்களாகவும், சிலரை போதகர்களாகவும் போதகர்களாகவும் கொடுத்தார்" என்ற வசனம் மட்டுமே போதகர் பயன்படுத்தப்படுகிறது. [1 பேதுரு 2:25 இல் எபேசியர்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வகையின் தலைவரின் அதே சூழலில் போதகர், poiména என்ற கிரேக்க வார்த்தை மேய்ப்பன் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. (ஆர்டி)]

c. சொல் பன்மை.

d. இதன் பொருள் வெப்பபர்ட்(கள்) செயல்பாட்டை விவரிக்கும் ஒரு உருவகம்.4

முதல் நூற்றாண்டு மேய்ப்பர்கள் (பாஸ்டர்கள்) உள்ளூர் பெரியவர்கள் (பிரஸ்பைட்டர்கள்) மற்றும் தேவாலயத்தின் மேற்பார்வையாளர்கள் (பாதுகாவலர்கள், காவலர்கள்). அவர்களின் செயல்பாடு சமகால ஆயர் பணிக்கு முரணாக உள்ளது9 [பெரும்பாலான எதிர்ப்பு தேவாலயங்களில். (பக்கம் 108)]

As Christians, they must function if they are to mature (see Mark 4:24-25 and Hebrews 10:24-25). No one grows by passive listening week after week. In fact, one of the goals of the New Testament teaching is to get each member to function (Ephesians 4:11-16). It is to encourage members to open their mouths in the meeting (1 Corinthians 12-14).

The conventional sermon hinders this very process.

Third, the sermon preserves the unbiblical clergy mentality. It creates an excessive and pathological dependence on the clergy. The sermon makes the preacher the religious specialist - the only one having anything worthy to say. Everyone else is treated as a second-class believer - a silent pew warmer. (While this is not usually voiced, it is the unspoken reality)"

How can the pastor learn from the other members of the body of Christ when they are muted? How can the church learn from the pastor when its members cannot ask him questions during his oration? How can the brothers and sisters learn from one another if they are prevented from speaking in the meetings?

The sermon makes "church" both distant and impersonal." It deprives the pastor of receiving spiritual sustenance from the church. And it deprives the church of receiving spiritual nourishment from one another. For these reasons, the sermon is one of the biggest road-blocks to a functioning priesthood!

Fourth, rather than equipping the saints, the sermon de-skills them. It matters not how loudly ministers drone on about "equipping the saints for the work of the ministry," the truth is that the contemporary sermon preached every week has little power to equip YAHUAH's people for spiritual service and functioning.

Unfortunately, however, many of YAHUAH's people are just as addicted to hearing sermons as many preachers are addicted to preaching them.

By contrast, New Testament-styled teaching should equip the assembly so that it can function without the presence of a clergyman.

Fifth, today's sermon is often impractical. Countless preachers speak as experts on that which they have never experienced. Whether it be abstract/theoretical, devotional/inspirational, demanding/compelling, or entertaining/amusing, the sermon fails to put the hearers into a direct, practical experience of what has been preached. Thus, the typical sermon is a swimming lesson on dry land! It lacks any practical value. Much is

சமகால போதகரின் விதைகள் புதிய ஏற்பாட்டு சகாப்தத்தில் கூட கண்டறியப்படலாம். தேவாலயத்தில் "முக்கியத்துவத்தைப் பெற விரும்புபவர்" (3 ஜான் 9-10).12 (பக். 109)

மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை, தேவாலயத்திற்கு அதிகாரப்பூர்வ தலைமை இல்லை. அதற்குத் தலைவர்கள் இருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் மத "அலுவலகங்கள்" அல்லது சமூகவியல் இடங்கள் எதுவும் நிரப்பப்படவில்லை என்ற அர்த்தத்தில் தலைமை அதிகாரப்பூர்வமற்றது.13

அவர்கள் பூசாரி, கோவில் அல்லது பலி இல்லாத மதக் குழுக்களாக இருந்தனர்.14 (பக். 109-110) [தலைமை என்பது பதவி அல்ல. (TheBibleWay பாடத்தை பார்க்கவும் கடவுளின் மேய்ப்பர்களின் செயல்பாடுகள் (rd)]

அந்தியோக்கியாவின் இக்னேஷியஸ் (35-107) ஒரு தலைவரை நோக்கி மாறுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். ஒவ்வொரு சபையிலும் உள்ள மூப்பர்களில் ஒருவரை மற்றவர்களுக்கு மேலாக உயர்த்தினார். உயர்ந்த பெரியவர் பின்னர் பிஷ்ப் என்று அழைக்கப்பட்டார் [கண்காணிப்பாளர் (ஆர்டி) என்பதற்கான சொல்].²⁰(பக். 110-111) இக்னேஷியஸ் தவறான கோட்பாட்டைப் போக்கவும், தேவாலய ஒற்றுமையை நிலைநாட்டவும் இது அவசியம் என்று நினைத்தார்.27 (பக். 112)

பிஷ்ப் இறுதியில் தேவாலயத்தின் செல்வத்தின் முக்கிய நிர்வாகியாகவும் விநியோகிப்பவராகவும் ஆனார். 13 விளைவு அவர் தேவாலயத்தின் தனி போதகரானார் - பொதுவான வழிபாட்டில் தொழில்முறை (அவர்களின் செய்தித் தொடர்பாளர்).36 (பக்.112)

சுமார் 100 இல் இறந்த ரோமின் கிளமென்ட், தலைவர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் அல்லாதவர்களிடையே வேறுபாட்டை ஏற்படுத்திய பெருமைக்குரியவர்.

preached, but little ever lands. Most of it is aimed at the frontal lobe. Contemporary pulpiteerism generally fails to get beyond disseminating information and on to equipping believers to experience and use that which they have heard.

In this regard, the sermon mirrors its true father - Greco-Roman rhetoric. Greco-Roman rhetoric was bathed in abstraction. It involved forms designed to entertain and display genius rather than instruct or develop talents in others. The contemporary polished sermon can warm the heart, inspire the will, and stimulate the mind. But it rarely if ever shows the team how to leave the huddle. In all of these ways, the contemporary sermon fails to meet its billing at promoting the kind of spiritual growth it promises. In the end, it actually intensifies the impoverishment of the church. The sermon acts like a momentary stimulant. Its effects are often short-lived.

Let's be honest. There are scores of Christians who have been sermonized for decades, and they are still babes in Christ. Christians are not transformed simply by hearing sermons week after week. They are transformed by regular encounters with the YAHUAH. Those who minister, therefore, are called to preach YAHUAH and not information about Him. They are also called to make their ministry intensely practical. They are called not only to reveal Messiah by the spoken word, but to show their hearers how to experience, know, follow, and serve Him. The contemporary sermon too often lacks these all-important elements.

If a preacher cannot bring his hearers into a living spiritual experience of that which he is ministering, the results of his message will be short-lived. Therefore, the church needs fewer pulpites and more spiritual facilitators. It is in dire need of those who can proclaim Messiah and know how to deploy YAHUAH's people to experience Him who has been preached. And on top of that, Christians need instruction on how to share this living Messiah with the rest of the assembly for their mutual edification.

Consequently, the Christian family needs a restoration of the first-century practice of mutual exhortation and mutual ministry. For the New Testament hinges spiritual transformation upon these two things.

Granted, the gift of teaching is present in the assembly. But teaching is to come from all the believers (1 Corinthians 14:26, 31) as well as from those who are specially gifted to teach.

(Ephesians 4: 11; James 3:1). We move far outside of biblical bounds when we allow teaching to take the form

நைசியா கவுன்சிலுக்குப் பிறகு (325) பிஷ்ப்புகள் ஆண்டவரின் இராப்போஜனத்தின் பொறுப்பை பிரஸ்பைட்டர்களான துணை ஆயர்களிடம் ஒப்படைத்தனர்.53 (பக். 114)

கார்தேஜின் சைப்ரியன் [மூன்றாம் நூற்றாண்டு] பீட்டரைப் பின்பற்றிய பிஷ்ப்புகளின் உடைக்கப்படாத வாரிசுக்காக வாதிட்டார்.60 (பக். 115)

நான்காம் நூற்றாண்டில், தேவாலயம் ரோமானியப் பேரரசின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியது. பேரரசர் கான்ஸ்டன்டைன் தேவாலயத்தை ரோமானிய பிராந்திய மாவட்டங்களின் மாதிரியில் மறைமாவட்டங்களாக [மறைமாவட்டங்கள் "ஒரு ஆளுநரின் அதிகார வரம்பு" www.etymonline.com (rd)] ஒழுங்கமைத்தார். பின்னர் போப் கிரிகோரி ரோமானிய சட்டத்திற்குப் பிறகு முழு தேவாலயத்தின் ஊழியத்தையும் வடிவமைத்தார்.81 (பக். 119)

கான்ஸ்டன்டைன் ரோம ஆளுநர்களுக்கு வழங்கிய அதிகாரத்தை விட ரோம் பிஷ்ப்புக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுத்தார். அவர்கள் தேவாலய அலுவலகப் பணியாளர்களின் கௌரவம், ஒரு விருப்பமான வர்க்கம், ஒரு செல்வந்த உயரடுக்கின் அதிகாரம் மற்றும் ஒரு அழைப்பை விட அதிகமான தொழில் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தனர். 99 நிகர முடிவு ஆபத்தானது: (பக். 120-121)

மதகுருமார்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட தலைவர்கள், மரபுவழி பாதுகாவலர்கள் - மக்களின் ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களாக இருந்ததால், மதகுருமார்கள்/பாமரர் இடைவெளி விரிவடைந்தது. குறைந்த மனிதர்களுக்குக் கிடைக்காத பரிசுகளும் அருளும் அவர்களிடம் இருந்தது. பாமர மக்கள் இரண்டாம் தர, பயிற்சி பெறாத கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர். 120 இந்த செயல்முறை ரோமானிய சிவில் உலகில் இருந்து அதே வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியது.121 (பக். 123-125)

of a conventional sermon and relegate it to a class of professional orators.

Wrapping It Up

Is preaching and teaching the Word of YAHUAH scriptural? Yes, absolutely. But the contemporary pulpit sermon is not the equivalent of the preaching and teaching that is found in the Scriptures.

It cannot be found in the Old Testament, the ministry of YAHUSHUA, or the life of the primitive assembly." - What is more, Shaul told his Greek converts that he refused to be influenced by the communication patterns of his pagan contemporaries (1 Corinthians 1:17,22; 2:1-5.)

But what about 1 Corinthians 9:22-23 (NLT), where Shaul says, "I try to find common ground with everyone, doing everything I can to save some"? We would argue that this would not include making a weekly sermon the focus of all worship gatherings, which would have stifled the believers' transformation and mutual edification.

The sermon was conceived in the womb of Greek rhetoric. It was born into the Christian community when pagans turned Christians began to bring their oratorical styles of speaking into the assembly. By the third century, it became common for Christian leaders to deliver a sermon. By the fourth century it became the norm.

Christianity has absorbed its surrounding culture. When your pastor mounts his pulpit wearing his clerical robes to deliver his sacred sermon, he is unknowingly playing out the role of the ancient Greek orator.

Nevertheless, despite the fact that the contemporary sermon does not have a shred of biblical merit to support its existence, it continues to be uncritically admired in the eyes of most present-day Christians. It has become so entrenched in the Christian mind that most Bible-believing pastors and laymen fail to see that they are affirming and perpetuating an unscriptural practice out of sheer tradition. The sermon has become permanently embedded.

In view of all that we have discovered about the contemporary sermon, consider these questions:

How can a man preach a sermon on being faithful to the Word of YAHUAH while he is preaching a sermon? And how can a Christian passively sit in a pew and affirm the priesthood of all believers when he is passively sitting in a pew? To put a finer point on it, how can you claim to uphold the Protestant doctrine of sola scripture ("by the Scripture only") and still support the pulpit sermon?

- வேதப்பூர்வமற்ற மதகுருமார்கள்/பாமரர்கள் என்ற வேறுபாடு கிறிஸ்துவின் உடலுக்கு சொல்லொணாத் தீங்கு செய்திருக்கிறது. (பக்.136-137) இது கிறிஸ்தவர்களை முதல் மற்றும் இரண்டாம் வகுப்பு கிறிஸ்தவர்களாக பிரித்தது. இது தனிப்பட்ட செயல்பாட்டை மூச்சுத் திணறச் செய்தது மற்றும் சர்ச் கூட்டங்களில் ஊழியம் செய்ய ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் உரிமையும் சலுகையும் உண்டு என்ற போதனையை பயனற்றதாக்கியது. போதகர்/பிரசங்கி பதவி கிறிஸ்துவின் சர்ச்சில் செயல்படும் தலைமைத்துவத்திற்கு போட்டியாக உள்ளது.188
- இன்றைய போதகர் இக்னேஷியஸ் மற்றும் சைப்ரியன் ஆகியோரால் முதன்முதலில் உருவான ஒற்றை-பிஷப் ஆட்சியில் இருந்து பிறந்தார், இது உள்ளூர் பிரஸ்பைட்டராக பரிணமித்தது, இது இடைக்காலத்தில் கத்தோலிக்க பாதிரியாராக வளர்ந்தது. சீர்திருத்தத்தின் போது அவர் பாதிரியாராக இருந்து "பிரசங்கி", "மந்திரி" மற்றும் இறுதியாக "போதகராக" மாற்றப்பட்டார். (பக்கம் 141)

"சீர்திருத்தத்தின் போது கத்தோலிக்க பாதிரியார்கள் ஏழு கடமைகளை கொண்டிருந்தனர். 208 புராட்டஸ்டன்ட் போதகர் இந்த பொறுப்புகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார், மேலும் அவர் சில சமயங்களில் குடிமை நிகழ்வுகளை ஆசீர்வதிப்பார். இந்த கடமைகள்: (பக்141)

8. பிரசங்கம்
9. சடங்குகள்
10. மந்தைக்கான பிரார்த்தனைகள்
11. ஒழுக்கமான தெய்வீக வாழ்க்கை
12. சர்ச் சடங்குகள்
13. ஏழைகளை ஆதரிப்பது
14. நோயுற்றவர்களைப் பார்வையிடுதல்

ஞாயிறு காலை ஆடை

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலும், உலகெங்கிலும் உள்ள மில்லியன் கணக்கான

As one author so eloquently put it, "The sermon is, in practice, beyond criticism. It has become an end in itself, sacred-the product of a distorted reverence for 'the tradition of the elders' . . . it seems strangely inconsistent that those who are most disposed to claim that the Bible is the Word of YAHUAH, the 'supreme guide in all matters of faith and practice' are amongst the first to reject biblical methods in favor of the 'broken cisterns' of their fathers (Jeremiah 2:13)."

Is there really any room in the church's corral for sacred cows like the sermon? Promoting Hebraic Understanding of Hebrew Scriptures; Where Did The Christian Sermon Come From?

Sources

- Pagan Christianity? exploring the Roots of Our Church Practices, Frank Viola and George Barna, 1998, Tyndale House Publishing, Inc.
- Will the Real Heretics Please Stand Up? Third Edition, David Bercot 1989, Scroll Publishing, Amberson, PA
- Shalom Institute of the South Pacific - Promoting Hebraic Understanding of Hebrew Scriptures; Where Did The Christian Sermon Come From?
<http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandingofscripture/id40.html>
- Is My Church Really A New Testament Church? Darryl M. Erkel (1994)
- Who is Active in "Group" Expressions of Faith? George Barna barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-churches
- Simple Church (Wikipedia.org/wiki/simple_church).

புராட்டஸ்டன்ட்டுகள் சண்டே மாநிங் சர்ச்சில் கலந்துகொள்வதற்காக தங்களின் சிறந்த ஆடைகளை அணிகின்றனர். 1 முதலில் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஆடை அணிவது செல்வந்த பிரபுக்களுக்கு மட்டுமே விருப்பமாக இருந்தது. வெகுஜன ஜவுளி உற்பத்தியின் கண்டுபிடிப்பு மற்றும் நகர்ப்புற சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியுடன் இது மாறியது. நடுத்தர வர்க்கம் பிறந்தது, அவர்கள் பொறாமைப்பட்ட பிரபுத்துவத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இருப்பினும், ஆடை அணிவது குறிக்கிறது: (பக். 148-150)

- e. மதச்சார்பற்ற மற்றும் புனிதமான ஒரு பிரிவு.
- f. நமது உடையின் காரணமாக நாம் நல்லவர்கள் என்ற மாயை, அதன் மூலம் தெய்வீக வாழ்வைக் காட்டிலும் குறைவானதை மறைத்துவிடலாம்.
- g. சமூக மற்றும்/அல்லது இன வகுப்புகளில் உள்ள வேறுபாடுகள்.
- h. முறைசாரா ஆடைகளை அணிவதன் மூலம் ஒருவர் "பயனற்றவர்" என்ற தவறான மாயை [நம்முடைய சிறந்த (ஆர்டி) அணியவில்லை].

[குறிப்பு: ஜேம்ஸ் 2:1-2 மற்றவர்களை விட உயர்ந்ததாக உணரும் மனப்பான்மை, பாரபட்சம் மற்றும் ஏழை மற்றும் "குறைந்த அதிர்ஷ்டம்" பற்றி எச்சரிக்கிறது. (ஆர்டி)]

அலெக்சாண்டரின் கிளெமென்ட் தான், மதகுருமார்கள் பாமர மக்களை விட சிறந்த ஆடைகளை அணிய வேண்டும் என்று வாதிட்டார்.26 (பக். 150) கான்ஸ்டான்டைன் கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்குச் சென்றதைத் தொடர்ந்து, உத்தியோகபூர்வ ரோமானிய உடை படிப்படியாக பாதிரியார் மற்றும் டீக்கன்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 29 ஜெரோம் (சுமார். 342-420) மதகுருமார்கள் அன்றாட ஆடைகளை அணிந்து சரணாலயத்திற்குள் நுழையக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டார்.

சீர்திருத்தவாதிகள் அறிஞரின் கறுப்பு மேலங்கியை ஏற்றுக்கொண்டனர், இது தத்துவஞானியின் ஆடை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.43 புதிய மதகுரு உடை மிகவும் பரவலாக இருந்தது, மதச்சார்பற்ற

அறிஞரின் கருப்பு கவுன் புராட்டஸ்டன்ட்
போதகரின் ஆடையாக மாறியது.44 (பக். 152)

இந்த சிறப்பு ஆடைகள் இரண்டு
வகுப்புகளை தெளிவாக
வேறுபடுத்துகின்றன: தொழில்முறை
மற்றும் தொழில்சார்ந்தவை, ஒருவேளை
தொழில் அல்லாதவர்களுக்கு எதிராக
பாகுபாடு காட்டலாம். (பக்கம் 154)

இசை அமைச்சர்கள்

கான்ஸ்டன்டைனின் ஆட்சியின் போது,
நற்கருணையைக் கொண்டாட உதவும்
பாடகர் குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டு
பயிற்சியளிக்கப்பட்டன. இந்த நடைமுறை
ரோமானிய வழக்கத்திலிருந்து கடன்
வாங்கப்பட்டது, இது தொழில்முறை
இசையுடன் அதன் ஏகாதிபத்திய
விழாக்களை ஆரம்பித்தது. இருப்பினும்,
பேகன் கிரேக்க கோவில்கள் மற்றும்
கிரேக்க நாடகங்களில் வேர்
காணப்படுகிறது.3 (பக். 158-159)

கிறித்துவ தேவாலயத்தில் பாடகர் குழுவின்
வருகையுடன், கடவுளின் மக்கள்
அனைவராலும் பாடப்படாமல், பயிற்சி
பெற்ற பாடகர்களைக் கொண்ட மதகுரு
ஊழியர்களால் பாடப்பட்டது. 5 இந்த
மாற்றத்திற்கு ஒரு காரணம், பாடல்
பாடுவதன் மூலம் மதங்களுக்கு எதிரான
கோட்பாடுகள் பரவியது. கீர்த்தனைகள்
பாடுவது தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தால்,
அது மதவெறியைக் கட்டுப்படுத்தும் என்று
மதகுருமார்கள் கருதினர்.6 இது
மதகுருக்களின் சக்தியையும் அதிகரித்தது.
(பக். 159) [இன்று பாடப்படும் பாடல்கள்
பைபிள் அல்லாத போதனைகளை
ஊக்குவிக்கின்றனவா? (ஆர்டி)]

லூதர் சேவையின் சில பகுதிகளின் போது
சபைப் பாடலை ஊக்குவித்தார்.28 (பக். 162)

பல சமகால தேவாலயங்களில்,
கவர்ந்திழுக்கும் அல்லது கவர்ச்சியற்ற,
பாடகர் குழுவிற்கு பதிலாக பாராட்டுக் குழு
உள்ளது.50 (பக். 164)

புதிய ஏற்பாட்டு சபைக் கூட்டத்தைப் பற்றிய பவுலின் விளக்கத்தைக் கேளுங்கள்: (பக். 166)

- c. உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பாடல் உள்ளது. (1 கொரிந்தியர் 14:26)
- d. சங்கீதங்கள், பாடல்கள் மற்றும் ஆன்மீக பாடல்களில் ஒருவருக்கொருவர் பேசுங்கள். (எபேசியர் 5:19)

"உங்களில் ஒவ்வொருவரும்" என்ற வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். பாடல் தலைவர்கள், பாடகர்கள் மற்றும் வழிபாட்டு குழுக்கள் கிறிஸ்துவின் தலைமையை கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் அதை சாத்தியமற்றதாக்குகின்றன - குறிப்பாக அவரது சகோதரர்களை அவரது தந்தைக்கு புகழ் பாடல்களைப் பாடுவதற்கு வழிநடத்துகிறது. (பக். 166-167)

வழிபாட்டுப் பாடல்களை அறிவிக்கவும், தொடங்கவும், திறமையானவர்களால் மட்டுமே வழிநடத்தவும் முடியும் போது, இந்த சேவையின் கூறு கார்ப்பரேட் வழிபாட்டை விட பொழுதுபோக்கு போன்றதாக மாறும். (பக். 167) [பக். (ஆர்டி)]

தசமபாகம் மற்றும் குருமார்களின் சம்பளம்

தசமபாகம் பைபிளில் காணப்படுகிறது. எனவே, ஆம், தசமபாகம் என்பது விவிலியம். ஆனால் அது கிறிஸ்தவம் அல்ல. தசமபாகம் பண்டைய இஸ்ரேலுக்கு சொந்தமானது. அது அவர்களின் வருமான வரியாக இருந்தது. புதிய ஏற்பாட்டிலோ அல்லது முதல் நூற்றாண்டிலோ கிறிஸ்தவர்கள் தசமபாகம் கொடுப்பதை நீங்கள் காணவில்லை. (பக். 172) இயேசுவின் மரணத்துடன், யூதர்களுக்குச் சொந்தமான அனைத்து சடங்கு நெறிமுறைகளும் கிறிஸ்துவின் சிலுவையில் அறையப்பட்டு புதைக்கப்பட்டன, நம்மைக் கண்டிக்க மீண்டும் பயன்படுத்தப்படாது. [அவர் நியாயப்பிரமாணத்தையோ தீர்க்கதரிசிகளையோ ஒழிக்க வரவில்லை, ஆனால் அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்காக மத்தேயு 5:17 (rd)] முதல் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் திறமைக்கு ஏற்ப மகிழ்ச்சியுடன் கொடுக்கின்ற காரியதரிசிகளாக நாம் பார்க்கிறோம்.

ஆரம்பகால தேவாலயம் தன்னார்வமாக இருந்தது. 9 (பக். 173) [கட்டளையின்படி ஒரு கிறிஸ்தவர் தசமபாகம் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், பின்னர் அவரது பரிசு தன்னார்வமானது அல்ல, அவருடைய திறமையின்படி அல்ல, அவருடைய இதயத்திலிருந்து அல்ல, ஆனால் கடமையின் காரணமாக. இவ்வாறு, தசமபாகம் கொடுப்பதன் மூலம் ஒருவர் தனது வெகுமதியை, இரட்சிப்பைப் பெறுகிறார். (ஆர்டி)]

மூன்றாம் நூற்றாண்டில், குருமார்களுக்கு நிதியுதவி செய்யும் நடைமுறையைக் குறிப்பிட்ட முதல் கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர் கார்தேஜின் சைப்ரியன் ஆவார். லேவியர்கள் தசமபாகத்தால் ஆதரிக்கப்படுவது போல, கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களும் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். மதகுருமார்கள் மற்றும் மதச்சார்பற்ற அதிகாரிகளால் அமல்படுத்தப்பட்டது! முனிசிபல் மற்றும் ஏகாதிபத்திய கருவூலங்கள்.

போதகர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பது அவர்களை மற்ற மக்களை விட உயர்த்துகிறது. கிறிஸ்துவின் உயிருள்ள உடலை வியாபாரமாக மாற்றும் ஒரு மதகுரு சாதியை உருவாக்குகிறது. "பாஸ்டர்" மற்றும் அவரது ஊழியர்கள் ஊழியத்திற்காக ஈடுசெய்யப்படுவதால், அவர்கள் ஊதியம் பெறும் தொழில் வல்லுநர்கள் மற்றும் தேவாலயத்தின் எஞ்சியவர்கள் செயலற்ற சார்பு நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள். எல்லா கிறிஸ்தவர்களும் கர்த்தருடைய வீட்டில் செயல்படும் பாதிரியாராக இருக்க வேண்டும் என்ற அழைப்புடன் தொடர்பு கொண்டால், நாங்கள் ஏன் எங்கள் போதகருக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும்? கூடுதலாக, ஒரு போதகருக்கு பணம் செலுத்துவது அவரை ஒரு மனிதனை மகிழ்விப்பவராக இருக்க ஊக்குவிக்கிறது. (பக். 180-181)

ஞானஸ்நானம்

பெரும்பாலான சுவிசேஷ கிறிஸ்தவர்கள் குழந்தை ஞானஸ்நானத்திற்கு மாறாக

விசுவாசிகளின் ஞானஸ்நானத்தை நம்புகிறார்கள் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்துகிறார்கள். அதேபோல, பெரும்பாலான புராட்டஸ்டன்டுகள் ஞானஸ்நானம் செய்வதை, தெளிப்பதைக் காட்டிலும் மூழ்கடிப்பதன் மூலமோ அல்லது ஊற்றுவதன் மூலமோ நம்பிக்கைக் கொண்டுள்ளனர். ஊற்றுவதற்கான சொல் cheo [rd] முதல் நூற்றாண்டில், தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் என்பது ஒருவர் இறைவனிடம் வந்த வழியாகும்.6 இந்த காரணத்திற்காக, வாக்குமூலம் மற்றும் ஞானஸ்நானம் ஆகியவை விசுவாசத்தை காப்பாற்றும் பயிற்சியுடன் முக்கியமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலும் விசுவாசம் என்ற வார்த்தைக்குப் பதிலாக ஞானஸ்நானத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர் மற்றும் அதை "இரட்சிக்கப்படுதல்" என்பதாக இணைக்கின்றனர். ஏனென்றால் ஞானஸ்நானம் என்பது ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களின் கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்தின் ஆரம்ப ஒப்புதல் வாக்குமூலமாக இருந்தது. (பக். 188-189) [டேவிட் பெர்காட் கூறினார் " ஞானஸ்நானம் "அருள்" என்று அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகிறது. (rd)]

நம் நாளில் [சில ஒருவேளை பெரும்பாலான தேவாலயங்களில் (rd)] "பாவிகளின் பிரார்த்தனை" பெரும்பாலும் தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் பங்கை மாற்றியுள்ளது. அவிசுவாசிகளிடம், "எனக்குப் பிறகு இந்த ஜெபத்தைச் சொல்லுங்கள், இயேசுவை உங்கள் தனிப்பட்ட இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள், நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்" என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் எல்லா புதிய ஏற்பாட்டிலும் எந்த ஒரு நபரும் ஒரு பாவியின் ஜெபத்தால் இறைவனிடம் வழிநடத்தப்படுவதை நாம் எங்கும் காணவில்லை. மேலும் ஒரு "தனிப்பட்ட" இரட்சகரைப் பற்றி பைபிளில் ஒரு மெல்லிய கிசுகிசு இல்லை. மற்றொரு வழியில் தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் ஒரு நூற்றாண்டில் பாவி பிரார்த்தனை! ஞானஸ்நானம் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டதுடன் அது உடனடியாக நிகழ்ந்தது. (பக். 189) [1 பேதுரு 3:21ல் உள்ள பீட்டர், இயேசு கிறிஸ்துவின்

உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் இப்போது
ஞானஸ்நானம் உங்களைக்
காப்பாற்றுகிறது என்று கூறினார், ஒருவர்
தனது பாவங்களை மன்னிக்கும்படி
கடவுளை அழைக்கிறார். (ஆர்டி)]

ஞானஸ்நானம் என்பது கடந்த
காலத்திலிருந்து ஒரு முழுமையான
முறிவைக் குறித்தது மற்றும் கிறிஸ்து
மற்றும் அவரது தேவாலயத்திற்குள் ஒரு
முழு நுழைவு. ஞானஸ்நானம் ஒரே நேரத்தில்
மற்றும் நம்பிக்கையின் செயலாகவும்,
நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகவும்
இருந்தது.8 (பக். 189)

இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து சில
செல்வாக்கு மிக்க கிறிஸ்தவர்கள்
ஞானஸ்நானத்திற்கு முன்னதாக போதனை,
பிரார்த்தனை மற்றும் உண்ணாவிரதம்
இருக்க வேண்டும் என்று கற்பித்தனர்.9
உங்கள் நடத்தை மூலம்
ஞானஸ்நானத்திற்கு தகுதியானவர்
என்பதை நீங்கள் காட்ட வேண்டும்.
உடனடியாக இருந்துள்ளன. (ஆர்டி)]

தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்திற்குப் பின்னால்
உள்ள உண்மையான அர்த்தத்தையும்
சக்தியையும் பாரம்பரியம்
அகற்றியுள்ளது. முறையாக
கருத்தரிக்கப்பட்டு
நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நீர்
ஞானஸ்நானம் என்பது மனிதர்கள்,
பேய்கள், தேவதைகள் மற்றும் கடவுள்
ஆகியோருக்கு முன்பாக விசுவாசிகளின்
நம்பிக்கையை ஒப்புக்கொள்வது.
ஞானஸ்நானம் என்பது உலகத்திலிருந்து
நாம் பிரிந்து செல்வதையும், 47
கிறிஸ்துவுடன் நமது மரணத்தையும்,
நமது பழைய மனிதனின்
அடக்கத்தையும், 48 பழைய படைப்பின்
மரணத்தையும், 49 கடவுளுடைய
வார்த்தையைக் கழுவுவதையும்
சித்தரிக்கும் ஒரு கண்கூடான
அடையாளமாகும். புதிய ஏற்பாட்டு நீர்
ஞானஸ்நானத்தை பாவியின் ஜெபத்துடன்
மாற்றுவது என்பது கடவுள் கொடுத்த
சாட்சியின் ஞானஸ்நானத்தை
குறைப்பதாகும். (பக். 196) [வயதான
அல்லது மாம்ச மனிதன் (பாவி மனிதன்)

கிறிஸ்துவையும் அவருடைய செய்தியையும் நம்பினான், அவனுடைய பாவமான வாழ்க்கை முறையால் இறந்து, தண்ணீரில் * புதைக்கப்பட்டான் (முழுகுதல் அல்லது ஞானஸ்நானம்). அவர் பாவத்திலிருந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டார், ஒரு புதிய உயிருள்ள ஆவிக்குரியவராக உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டார் மற்றும் கிறிஸ்துவின் உடலில், தேவாலயத்தில், அவருடைய நம்பிக்கை, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் கீழ்ப்படிதல் ஆகியவற்றால் கடவுளால் வைக்கப்பட்டார். (ஆர்டி)]

*{ கிரேக்க சன்தாப்டோ (சூரியன் + தப்டோ கல்லறையுடன்) -புதைக்க, அல்லது ஒன்றாக (வைன்ஸ் எக்ஸ்போசிட்டுரி டிக்ஷனரி) - எனவே ஒருவர் கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் புதைக்கப்பட்டு அவருடன் ஐக்கியப்படுகிறார்.}

இறைவனின் இரவு உணவு

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்களுக்கு, கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் ஒரு கூட்டு உணவாக இருந்தது. 22 மனநிலை கொண்டாட்டமும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்ததாக இருந்தது. விசுவாசிகள் முதன்முதலில் உணவுக்காக கூடிவந்தபோது, அவர்கள் ரொட்டியை உடைத்து அதைச் சுற்றிச் சென்றனர். பின்னர் அவர்கள் தங்கள் உணவை சாப்பிட்டனர், இது கோப்பை சுற்றி அனுப்பப்பட்ட பிறகு முடிந்தது. இறைவனின் இராப்போஜனம் அடிப்படையில் ஒரு விருந்து. 1 கொரிந்தியர் 11:27-33 இல் உள்ள தகுதியற்ற தன்மையைப் பற்றி பவுல் எச்சரித்ததன் காரணமாக, சிலர் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் ஆபத்தானது என்று கற்பிக்கத் தொடங்கினர். வெளிப்படையாக, ஏழைகளுக்கு எதிராக பாகுபாடு காட்டுவது மற்றும் குடிபோதையில் இருப்பது தகுதியற்ற பகுதியாக அவர்கள் எச்சரிக்கையுடன் தொடர்புபடுத்தவில்லை. (பக்கம் 192)

டெர்டுல்லியன் காலத்தில் (c. 160 - c. 225), ரொட்டியும் கோப்பையும் உணவில் இருந்து பிரிக்கத் தொடங்கின. 25 உணவு கைவிடப்பட்டவுடன், ரொட்டி உடைத்தல் மற்றும் லார்ட்ஸ் சப்பர் என்ற சொற்கள் கிரேக்க வார்த்தையுடன் மாற்றப்பட்டன.

Eucharist.³⁰ Irenaeus (130-200) அதை "பலி" ³¹ அல்லது "தியாகம்" என்று குறிப்பிடத் தொடங்கினார். ஒரு பலிபீட மேசை அங்கு ரொட்டியும் கோப்பையும் வைக்கப்பட்டு, பலி கொடுக்கப்பட்ட இடமாகக் காணப்பட்டது.³² இரவு உணவு இனி ஒரு சமூக நிகழ்வாக இல்லை. இது ஒரு புரோகித சடங்கு, அதை தூரத்தில் பார்க்க வேண்டும். நான்காம் மற்றும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகள் முழுவதும், பிரமிப்பு மற்றும் அச்ச உணர்வு அதிகரித்தது.³³ (பக். 194)

மாற்றத்தின் கோட்பாட்டுடன், கடவுளின் மக்கள் அச்ச உணர்வுடன் கூறுகளை அணுகினர். அவர்கள் அவர்களை அணுகுவதற்கு கூட தயங்கினார்கள்.⁴³ நற்கருணையின் வார்த்தைகளை பாதிரியார் சொன்னபோது அப்பம் உண்மையில் கடவுளாக மாறியது என்று நம்பப்பட்டது⁴⁴ [உண்மையில் சதையும் இரத்தமும் ஆனது (rd)]. (பக். 195) புதிய ஏற்பாட்டிலேயே, கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தின் ஆராதனை கூட்டுறவை வழிநடத்துவது எவருக்கும் விசேஷ பாக்கியம் அல்லது கடமை என்று எந்தக் குறிப்பும் இல்லை.⁵² (பக். 197)

கிறிஸ்தவ கல்வி

பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களின் மனதில், முறையான கல்வி ஒரு நபரை இறைவனின் வேலையைச் செய்வதற்குத் தகுதியூட்டுகிறது. ஒரு கிறிஸ்தவர் பைபிள் கல்லூரி அல்லது செமினரியில் பட்டம் பெற்றிருந்தால் ஒழிய, அவர் அல்லது அவள் ஒரு "பாரா" மந்திரியாக, ஒரு போலி கிறிஸ்தவ தொழிலாளியாக பார்க்கப்படுகிறார். அப்படிப்பட்ட ஒருவரால் பிரசங்கிக்கவோ, போதிக்கவோ, ஞானஸ்நானம் கொடுக்கவோ அல்லது கர்த்தருடைய இராப்பணத்தை நடத்தவோ முடியாது, ஏனெனில் அவர் அல்லது அவள் இதுபோன்ற விஷயங்களைச் செய்ய முறையாகப் பயிற்சி பெறவில்லை... சரியா? (பக். 199-200)

முதல் நூற்றாண்டில் கிறிஸ்துவர் பயிற்சி, மாறாக கல்வி சார்ந்தது. இது அறிவார்ந்த கற்றலை விட, தொழிற்பயிற்சியின்

விஷயமாக இருந்தது. இது முன் மடலை விட ஆவியை இலக்காகக் கொண்டது, அதாவது:

ஒரு வயதான, அனுபவமுள்ள தொழிலாளியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் கிறிஸ்தவர்களின் குழுவுடன் பகிர்ந்துகொள்வதன் மூலம் அவர்கள் அத்தியாவசிய பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டனர்.

எனவே, ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரையும் சித்தப்படுத்துவதற்கான சிறந்த அமைப்பு ஏற்கனவே இடத்தில் உள்ளது. இது செமினரிகள் மற்றும் வார இறுதிக் கருத்தரங்குகளுக்கு முந்தையது மற்றும் அவை அனைத்தையும் மிஞ்சும். அவர்கள் வாழ்க்கையின் உலையில், பகுத்தறிவு, வாழும், பணிபுரியும் மற்றும் பணிபுரியும் சூழலில் கற்றுக்கொண்டனர்.2 (பக். 200)

இறையியல் கல்வியில் நான்கு நிலைகள் உள்ளன: (பக். 201-206)

- e. எபிஸ்கோபல் - பேட்ரிஸ்டிக் யுகத்தில் (மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரை) இறையியல் ஆயர்களாக இருந்ததால், அன்றைய முன்னணி இறையியலாளர்கள் ஆயர்களாக இருந்தனர்.6
- f. துறவு - இறையியல் கல்வியின் துறவு நிலை துறவி மற்றும் மாய வாழ்க்கையுடன் பிணைக்கப்பட்டது. இது துறவற சமூகங்களில் வாழும் துறவிகளால் கற்பிக்கப்பட்டது மற்றும் ஒரு நேரத்தில் கிழக்கு தேவாலய தந்தைகள் பிளாட்டோனிக் சிந்தனையில் மூழ்கினர். உதாரணமாக, ஜஸ்டின் மார்ட்டர், தத்துவம் என்பது புறஜாதிகளுக்குக் கடவுளின் வெளிப்பாடு என்று நம்பினார்.10
- g. ஸ்காலஸ்டிக் - இறையியல் கல்வியின் மூன்றாம் நிலை பல்கலைக்கழகத்தின் கலாச்சாரத்திற்கு மிகவும் கடன்பட்டுள்ளது. 33 அபெலார்ட் (1079-1142) உண்மையை வெளிப்படுத்த அரிஸ்டாட்டிலிய தர்க்கத்தைப் பயன்படுத்தினார். கிரேக்க

மகிமையில் இளைஞர்களைப்
பயிற்றுவித்தல்."37

- h. செமினேரியன் - செமினரி
இறையியல், அரிஸ்டாட்டிலின் தத்துவ
அமைப்பை அடிப்படையாகக்
கொண்ட பல்கலைக்கழகங்களில்
கற்பிக்கப்படும் கல்வியியல்
இறையியலில் இருந்து வளர்ந்தது.
மனிதப் பகுத்தறிவின் மூலம் கடவுள்
அறியப்படுகிறார் என்பதும்,
சத்தியத்தை அடைவதற்கான
உறுப்பாக இதயத்தை விட
அறிவாற்றலை அவர் விரும்பினார்
என்பதும் அவரது முக்கிய
ஆய்வறிக்கையாக இருந்தது.41

பகுத்தறிவும் புத்திசாலித்தனமும்
கடவுளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளவும்,
நமக்குத் தெரிந்ததைத்
தொடர்புகொள்ளவும் உதவும். ஆனால்
அவை நமக்கு ஆன்மீக வெளிப்பாட்டைக்
கொடுப்பதில் குறைவு. இறைவனை
ஆழமாக அறிந்து கொள்வதற்கு புத்தி வாசல்
அல்ல. உணர்ச்சிகளும் இல்லை.43 அதிக
ஆற்றல் கொண்ட அறிவுத்திறன் மற்றும்
ரேஸர்-கூர்மையான பகுத்தறிவு திறன்
ஆகியவை ஆன்மீக ஆண்களையும்
பெண்களையும் தானாகவே உருவாக்காது.
பிளாசி பாஸ்கல் (1623-1662) ஒருமுறை
கூறினார் "இது கடவுளை உணரும் இதயம்,
காரணம் அல்ல." 45 (பக். 206) [ஒருவர்
கடவுளுடன் நெருங்கிய உறவைக்
கொண்டிருக்க வேண்டும். (ஆர்டி)]

கிரேக்க தத்துவஞானிகளான
பிளாட்டோவும் சாக்ரடீஸும் அறிவே அறம்
என்று போதித்தார்கள். நன்மை என்பது
ஒருவரின் அறிவின் அளவைப் பொறுத்தது.
எனவே, அறிவைப் போதிப்பது
நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பதாகும். அறிவு
என்பது தார்மீக தன்மைக்கு சமம் என்ற
பிளாட்டோனிக் கருத்தாக்கத்தின்
அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.
[ஞானவாதம் (ஆர்டி)]

தற்கால இறையியல் போதனை என்பது
தரவு பரிமாற்றக் கல்வி. இது நோட்புக்
இருந்து நோட்புக் நகரும். செயல்பாட்டில்,
எங்கள் இறையியல் அரிதாக கழுத்துக்கு

கீழே வருகிறது. ஒரு மாணவர் தனது பேராசிரியரின் கருத்துக்களை துல்லியமாக கிளித்தால், அவருக்கு ஒரு பட்டம் வழங்கப்படுகிறது. எனவே, வாழ்க்கையின் உடலில் எந்த அனுபவமும் குறைவாக இருந்தாலும், பட்டதாரிகள் உடனடியாக தகுதி பெறுகிறார்கள் என்பது தவறு. செமினரி மற்றும் பைபிள் கல்லூரியின் மிக மோசமான பிரச்சனை என்னவென்றால், மதகுருமார்கள் வாழும், சுவாசிக்கும் மற்றும் அவர்களின் இருப்பைக் கொண்ட மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பை அவை நிரந்தரமாக்குகின்றன.109 (பக். 216-218)

புதிய ஏற்பாட்டை மீண்டும் அணுகுதல்
தேவாலயம் அதன் சுற்றியுள்ள கலாச்சாரத்தால் பாதிக்கப்படுகிறது, அதன் எதிர்மறை தாக்கங்களை அறியவில்லை. அவரது பயிற்சி மற்றும் கல்வியின் காரணமாக, போதகரின் அல்லது போதகரின் நிலை எதுவாக இருந்தாலும் அதை பைபிளில் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

எனவே, "நான் எப்பொழுதும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று அவருடைய கூற்றுகளின் செல்லுபடியை தீர்மானிக்கும் முயற்சியில் பைபிளுக்குச் செல்வது அவசியமில்லை என்று பொதுவாக நாங்கள் கருதுவதில்லை. நாம் ஆய்வு செய்யும்போது, 1590 களில் இருந்த "ஆதார உரை முறையை" பொதுவாகப் பயன்படுத்துகிறோம். புராட்டஸ்டன்ட் ஸ்காலஸ்டிக்ஸ் என்று அழைக்கப்படும் ஆண்கள் குழு சீர்திருத்தவாதிகளின் போதனைகளை எடுத்து பின்னர் அரிஸ்டாட்டிலிய தர்க்கத்தின் விதிகளின்படி முறைப்படுத்தப்பட்டது. 2 வேதம் கடவுளின் வார்த்தை மட்டுமல்ல, அதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் கடவுளின் வார்த்தை என்று அவர்கள் நம்பினர். தன்னைப் பற்றியது - சூழலைப் பொருட்படுத்தாமல். (பக். 222-223)

புதிய ஏற்பாட்டின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பவுலின் கடிதங்களால் ஆனது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவை ஒரு தொகுதியாக தொகுக்கப்பட்டபோது அவை நீளமானது முதல் சிறியது வரை

வரிசைப்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் புதிய ஏற்பாட்டை தொகுக்கும்போது, சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர்களும் பவுலின் கடிதங்கள் மற்றும் இறுதியில் வெளிப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் முன் வைக்கப்பட்டன. (பக். 226) 1227 இல் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பேராசிரியர் பைபிள் புத்தகங்களை அத்தியாயங்களாகப் பிரித்தார். 1551 வரை வாக்கியங்கள் எண்ணப்பட்டன.11 (பக். 228-229)

கிரிஸ்துவர் பொதுவாக பைபிளை எட்டு வழிகளில் ஒன்றில் அணுகுவதற்குக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்ட வசனங்களைத் தேடுகிறார்கள்:

- i. உங்களை ஊக்குவிக்கும்.
- j. கடவுள் வாக்குறுதியளித்ததைச் சொல்லுங்கள், எனவே நீங்கள் அதை விசுவாசத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளலாம், எனவே நீங்கள் விரும்பியதைச் செய்ய கடவுளைக் கடமையாக்குகிறீர்கள்.
- k. கடவுள் உங்களுக்கு என்ன கட்டளையிடுகிறார் என்று சொல்லுங்கள்.
- l. பிசாசை அவனது புத்திசாலித்தனத்திலிருந்து பயமுறுத்த அல்லது சோதனையின் நேரத்தில் அவரை எதிர்க்க மேற்கோள்களை அனுமதிக்கவும்.
- m. உங்கள் குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டை நிரூபிக்கவும், எனவே நீங்கள் உங்கள் இறையியல் ஸ்பாரிங் கூட்டாளியை துண்டு துண்டாக வெட்டலாம்.
- n. மற்றவர்களை கட்டுப்படுத்தவும் அல்லது திருத்தவும்.
- o. நன்றாக "உபதேசம்" செய்து நல்ல "உபதேசம்" செய்ய வேண்டும்.
- p. தோராயமாக புரட்டும்போது தோன்றும்.

இந்த முறைகள் பத்தியின் சூழலை அறியவும் எழுத்தாளர் வழங்க முயற்சிக்கும் செய்தியைத் தீர்மானிக்கவும் வாய்ப்பளிக்காது. சூழல் மிகவும் முக்கியமானது, அது இல்லாமல் ஒருவர் நோக்கம் கொண்ட ஒரு எதிர் முடிவை எடுக்கலாம். (பக்கம் 230)

இயேசு, புரட்சியாளர்

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவர்கள் கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்டிருந்தனர். இயேசு கிறிஸ்து அவர்களின் துடிப்பாக இருந்தார். அவர் அவர்களின் வாழ்க்கை, அவர்களின் மூச்சு, மற்றும் அவர்களின் மைய புள்ளி குறிப்பு. அவர் அவர்களின் வழிபாட்டின் பொருளாகவும், அவர்களின் பாடல்களின் பொருளாகவும், அவர்களின் விவாதம் மற்றும் சொற்களஞ்சியத்தின் உள்ளடக்கமாகவும் இருந்தார். அவர்கள் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை எல்லாவற்றிலும் மையமாகவும் உயர்ந்தவராகவும் ஆக்கினார்கள்.6 (பக். 247-249)

- புதிய ஏற்பாட்டு தேவாலயம்
 - a. வழிபாட்டின் நிலையான ஒழுங்கு [வழிபாட்டு முறை (rd)] இல்லை.
 - b. வெளிப்படையான பங்கேற்பு கூட்டங்களில் கூடினர்.
 - c. பார்வையாளர்களாக யாரும் இல்லை [சாத்தியமான பார்வையாளர்கள் (ஆர்டி) தவிர].
- அவர்களின் கூட்டத்தின் நோக்கம்:
 - a. பரஸ்பர திருத்தம். [கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்தை ஊக்குவிக்கவும். (ஆர்டி)]
 - b. அவனது உடலின் ஒவ்வொரு செயல்பாட்டிலும் இறைவனைக் காணச் செய்தல்.
 - c. மத "சேவை" அல்ல.
 - d. சுதந்திரம், தன்னிச்சை மற்றும் மகிழ்ச்சியின் சூழ்நிலை.
 - e. எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஊழியத்திற்கும் ஒரு தளமாக செயல்படக்கூடாது.
- புதிய ஏற்பாட்டு தேவாலயம் நேருக்கு நேர் சமூகமாக வாழ்ந்தது.
- சடங்குகள், மதகுருமார்கள் மற்றும் புனித கட்டிடங்கள் இல்லாத முதல் மற்றும் ஒரே மதம் கிறிஸ்தவம். தேவாலயம் தோன்றிய முதல் 300 ஆண்டுகளுக்கு, கிறிஸ்தவர்கள் வீடுகளில் கூடினர். விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் சில சமயங்களில் ஒரு பெரிய வசதியைப் பயன்படுத்துவார்கள் (சாலமனின் தாழ்வாரம் போன்றவை).
- தேவாலயத்தில் குருமார்கள் இல்லை.

- சபையின் முடிவெடுப்பது முழு சபையின் தோள்களில் விழுந்தது.
- இது ஆர்கானிக் அல்ல நிறுவனமாக இருந்தது. மக்களை அலுவலகங்களில் வைப்பதன் மூலமும், திட்டங்களை உருவாக்குவதன் மூலமும், சடங்குகளை உருவாக்குவதன் மூலமும், மேல்-கீழ் படிநிலை அல்லது சங்கிலி-ஆஃப்-கமாண்ட் கட்டமைப்பை உருவாக்குவதன் மூலமும் அவை ஒன்றாக இணைக்கப்படவில்லை. தேவாலயம் ஒரு உயிருள்ள மற்றும் சுவாசிக்கும் உயிரினமாக இருந்தது.
- தசம்பாகம் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை, ஆனால் அவர்கள் தங்கள் ஏழைகளுக்கும் தேவாலய தோட்டக்காரர்களுக்கும் உதவுவதற்காக தங்கள் திறமைக்கு ஏற்ப கொடுத்தனர்.
- ஞானஸ்நானம் என்பது தண்ணீரில் அடக்கம் (மூழ்குதல்) ஆகும், இது ஒருவரின் பாவத்திற்கு இறந்த உடனேயே ஏற்பட்டது. [1 பேதுரு 3:21-ல் பேதுரு கூறியது, ஞானஸ்நானம் இப்போது உங்களைக் காப்பாற்றுகிறது - மாம்சத்தில் உள்ள அழுக்குகளை அகற்றுவது அல்ல, ஆனால் ஒரு நல்ல மனசாட்சிக்காக கடவுளிடம் வேண்டுகோள் - இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் மூலம்." (ஆர்டி)]
- அவர்கள் கட்டிடங்கள் கட்டவில்லை.
- ஒரு முதிர்ந்த அனுபவமுள்ள கிறிஸ்தவரால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. [அப்போஸ்தலர்கள், தீர்க்கதரிசிகள், சுவிசேஷகர்கள் மற்றும் போதகர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள். (எபேசியர் 4:11) [கிறிஸ்துவின் ஊழியர்கள் என்ற பைபிள் வழி பாடத்தைப் பார்க்கவும்]
- அவை மதப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. பாவத்திற்கு இறப்பதன் மூலமும், தண்ணீரில் மூழ்கி அடக்கம் செய்யப்படுவதன் மூலமும், கடவுளால் ஒரு புதிய உயிருள்ள ஆவிக்குரிய படைப்பாக உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு கிறிஸ்து சரீரத்திற்குள் வைக்கப்பட்டதன் மூலம் அனைவரும் கிறிஸ்துவில் இருந்தனர். [கிறிஸ்துவில் ஐக்கியப்பட்ட பைபிள்வே பாடத்தைப் பார்க்கவும்]

முடிவுகள் மற்றும் பரிந்துரைகள்

ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்கள், பெரும்பாலும் "சர்ச் பிதாக்கள்" என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள், ஆசிரியர்களால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது மற்றும் இந்த கையேட்டில் பயன்படுத்தப்பட்ட பட்டியலிடப்பட்ட ஆதாரங்களின் ஆசிரியர்கள் புதிய ஏற்பாட்டின் எழுத்தாளர்களைப் போல ஈர்க்கப்படவில்லை. சில விஷயங்களில் சில எழுத்தாளர்களின் கோட்பாட்டு நிலைப்பாடுகள் பெரும்பாலும் அதே காலகட்டத்தின் மற்ற எழுத்தாளர்களின் விளக்கங்களுடன் முரண்படுகின்றன, மேலும் அவை பொதுவாக வேதங்களுக்கு இணங்கவில்லை. உண்மையில், சில எழுத்தாளர்கள் சில கோட்பாடுகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளை மதவெறி என்று குறிப்பிட்டனர். அவர்களின் எழுத்துக்கள் முதல் சில நூற்றாண்டுகளில் சில தேவாலயங்களில் நடைமுறைகள் பற்றிய மதிப்புமிக்க தகவல்களை வழங்குகின்றன, மேலும் அப்போஸ்தலரிடமிருந்து எவ்வளவு தூரம் அகற்றப்படுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு தவறான போதனைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் சாத்தியமாகும்.

புறமத கிறித்தவத்தின் குற்றச்சாட்டுகளில் பல, இல்லாவிட்டாலும்? ஒரு தனிநபருக்கு செல்லுபடியாகும் என்று தோன்றலாம். அவை உண்மை என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு முன், அவை பைபிளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட வாசகங்களைக் கொண்டு சரிபார்க்கப்பட வேண்டும்.

1. தனிப்பட்ட ஆய்வைத் தொடர்ந்து இங்கு வழங்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரச்சினை அல்லது கட்டணமும் சிறிய குழு ஆய்வுகளில் படிக்கப்பட வேண்டும், அங்கு ஒவ்வொரு பங்கேற்பாளரும் மற்றவர்களின் முடிவை கேள்வி கேட்கலாம் அல்லது சவால் செய்யலாம். ஒரு சிக்கல் அல்லது கட்டணம் செல்லுபடியாகும் என்பதை குழு ஒப்புக்கொண்டால், கூடுதல் கேள்விகள் மற்றும் சவால்களுக்காக ஆய்வு பெரிய குழுக்களுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். இது ஒரு தெளிவான மற்றும் துல்லியமான

புரிதலை வழங்குவதோடு, தகவல் தெரியாத சகோதர சகோதரிகள் மீது கட்டாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் தோற்றத்தை அகற்றவும் உதவும்.

2. வேதத்திற்கு முரணானது என்று முடிவு செய்யப்பட்ட எந்த நடைமுறையையும் மாற்றுவதற்கு முன், ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்கி, தவறான புரிதல்கள், கருத்துகள் அல்லது மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு செயல்முறையை நிறுவ வேண்டும். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ சகோதர சகோதரிக்கும் அன்பின் சூழலில் ஏதேனும் அல்லது அனைத்து முடிவுகளையும் படிக்க, கேள்வி கேட்க அல்லது சவால் செய்ய வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். பின்னர் முடிவு தவறானது என நிரூபிக்கப்பட்டால் மெதுவாக செயல்படுத்த வேண்டும்.

3. மாற்றங்களுக்காக மட்டும் மாற்றங்கள் செய்யக்கூடாது.

ஒரு சமீபத்திய ஆய்வில், பார்னா குழுமம், நம்பிக்கையின் குழு வெளிப்பாடுகளில் யார் செயலில் உள்ளனர் என்பதை வெளியிட்டது, அதில் அவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையில் தீவிரமாக பங்கேற்கும் அமெரிக்கர்களின் சுயவிவரங்களை ஆராய்ந்தனர். ஆய்வு பின்வரும் நுண்ணறிவுகளை வழங்குகிறது:

16. தேவாலயத்திற்கு செல்வோரில் 53% பெண்கள் [50.7% அமெரிக்க மக்கள்].
17. ஹோம் சர்ச் பங்கேற்பாளர்களில் 56% ஆண்கள்.
18. தேவாலயத்திற்குச் செல்பவர்களில் 67% திருமணமானவர்கள்.
19. தேவாலயத்திற்குச் செல்வோரில் 50% ஆண்கள், 50% பெண்கள்.
20. தேவாலயத்திற்கு செல்வோரில் 56% பேர் 45 வயது அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் (தேசிய மக்கள் தொகை 52%); 44% 18 முதல் 44 வரை இருந்தது.
21. வீட்டு தேவாலயங்களில் சராசரி வயது 56 மற்றும் அவர்கள் இளைய குழந்தைகளின் பெற்றோரை உள்ளடக்கியிருக்க வாய்ப்புகள் குறைவு.
22. வடகிழக்குகள் சிறிய குழுக்களாக செயல்பட வாய்ப்பில்லை.

23. ஹோம் சர்ச் பங்கேற்பாளர்களில் மேற்கத்தியர்களே அதிகம்.
24. தேவாலயத்தில் பங்கேற்பவர்களைக் கொண்டிருப்பதில் தெற்கத்தியர்கள் மிகவும் குறைவாக இருந்தனர், ஆனால் சிறிய குழுவில் பங்கேற்பவர்களில் ½ பேர் இருந்தனர்.
25. கத்தோலிக்கர்களில் 6% மட்டுமே தேவாலயங்களுக்குச் செல்கிறார்கள்.
26. இவாஞ்சலிஸ்டிக் எதிர்ப்பாளர்கள் அதிக அளவில் பங்கேற்பவர்கள்.
27. 26 முதல் 30% கறுப்பர்கள் சிறிய குழுக்கள் மற்றும் வீட்டு தேவாலயங்களில் பங்கேற்பவர்கள் (சராசரி தேசிய கறுப்பின மக்கள் தொகை 13%).
28. 67% தேவாலயத்திற்கு செல்பவர்கள் "தேவாலய சேவைகளுக்கு" வெளியே பைபிளைப் படிக்கிறார்கள்.
29. ஹவுஸ் சர்ச் பங்கேற்பாளர்களில் 84% பேர் "தேவாலய சேவைகளுக்கு" வெளியே பைபிளைப் படிக்கிறார்கள்.
30. பொதுவாக எளிமையான தேவாலயங்களில், ஹவுஸ் சர்ச்சுகள் மற்றும் சிறு குழுவில் பங்கேற்பவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும், பைபிளைப் படிக்கவும்/படிக்கவும் மற்றும் பின்வருவனவற்றைச் செய்ய முற்படுகிறார்கள்:
 - d. கிறிஸ்துவின் உயிருள்ள பிரசன்னத்தையும் அவருடைய வார்த்தையையும் அடையாளம் காணவும்.
 - e. ஒருவருக்கொருவர் அன்பின் ஆரோக்கியமான உறவை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள்
 - f. உலகத்திற்குச் சென்று அவர்களின் நன்மைக்காகவும் கடவுளின் மகிமைக்காகவும் சீடர்களை உருவாக்குங்கள்

எளிய சர்ச் கவலைகள்

எளிய மற்றும் வீட்டு தேவாலயங்களின் அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் கவலைகள் உள்ளன அல்லது இருக்க வேண்டும்

- c. கிறிஸ்து மற்றும் அப்போஸ்தலர்களின் போதனைகளுக்கு உண்மையாக இருத்தல்.

- d. பாரம்பரிய நிறுவன தேவாலயங்களை கலைத்தல் அல்லது தொடர்தல்
18. இது பாரம்பரிய தேவாலயத்தை விட்டு வெளியேற மக்களை ஊக்குவிக்கும்.
 19. பல செமினரிகள் மற்றும் பைபிள் கல்லூரிகள் மூடப்படும்.
 20. நமது சரணாலயங்கள் பூட்டப்பட வேண்டும்.
 21. பல போதகர்கள் பணி நீக்கம் செய்யப்படுவார்கள்.
 22. மதவெறி, மதவெறி மற்றும் துஷ்பிரயோகங்கள் கட்டுப்படுத்தப்படாது.
 23. தலைமைத்துவம் மறைந்துவிடும்.
 24. முரண்பட்ட கருத்துக்கள் உருவாகும்.
 25. பாமர தலைவர்கள் மற்றவர்களின் கவனிப்புக்கு தகுதியற்றவர்கள்.
 26. கவர்ச்சியான தலைவர்கள் கூட்டங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துவார்கள்.
 27. வீட்டு தேவாலயங்களின் சராசரி 6 மாதங்கள் என்றால் எப்படி கிறிஸ்தவம் பிழைக்கும்.
 28. ஃபோன் புக் பட்டியலிடப்படாததால், தேவாலயத்தை மூடாதவர்களும் பார்வையாளர்களும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.
 29. "சர்ச்சுக்குப் போ" என்று பாவமாக மறுக்கும் கலாச்சாரத்திற்கு விற்றுவிட்டார்கள்.
 30. அவை தனிமனித வழிபாட்டையும் தனித்துவத்தையும் ஊக்குவிக்கின்றன.
 31. அவர்கள் நம்பிக்கையின் தனிப்பட்ட உலகத்திற்கு பின்வாங்கிவிட்டனர்.
 32. மரபுவழி பராமரிக்கப்படாது
 33. காட்டு இறையியல்கள் பரவலாக இருக்கும்.
 34. போதனைகள் மற்றும் முறையான பைபிள் வகுப்புகள் மறைந்துவிடும், இதன் விளைவாக படிக்காத விசுவாசிகள் உருவாகும்.
- wikipedia.org/wiki/simple_church

கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் எங்கிருந்து வந்தது?

நாங்கள் மிகவும் புனிதமான சர்ச்
நடைமுறைகளில் ஒன்றிற்கு வருகிறோம்:
பிரசங்கம். பிரசங்கத்தை அகற்றவும்,
புராட்டஸ்டன்ட் வழிபாட்டு முறை
பெரும்பகுதியில் ஒரு பாடல் விழாவாக
மாகும். பிரசங்கத்தை அகற்றி, ஞாயிறு
காலை சேவையில் கலந்துகொள்வது
கைவிடப்படும்.

பிரசங்கம் புராட்டஸ்டன்ட் வழிபாட்டு
முறையின் அடித்தளமாகும். ஐந்தாறு
ஆண்டுகளாக, அது மணிக்கூண்டு போல்
இயங்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு
ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலும்,
பாதிரியார் தனது பிரசங்க மேடைக்கு ஏறி,
ஒரு செயலற்ற, பௌர்ணமிக்கும்
பார்வையாளர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கும்
சொற்பொழிவை வழங்குகிறார்.

பல கிறிஸ்தவர்கள் தேவாலயத்திற்குச்
செல்வதற்கு இதுவே காரணம் என்று
பிரசங்கம் மையமானது. உண்மையில், முழு
சேவையும் பெரும்பாலும் பிரசங்கத்தின்
தரத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. கடந்த
ஞாயிற்றுக்கிழமை தேவாலயம் எப்படி
இருந்தது என்று ஒரு நபரிடம் கேளுங்கள்,
செய்தியின் விளக்கத்தை நீங்கள்
பெறுவீர்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால்,
சமகால கிறிஸ்தவ மனப்பான்மை
பெரும்பாலும் பிரசங்கத்தை ஞாயிறு
காலை வழிபாட்டுடன் ஒப்பிடுகிறது.
ஆனால் அது அங்கு முடிவதில்லை.

பிரசங்கத்தை அகற்றி, எண்ணற்ற
விசுவாசிகளுக்கு ஆன்மீக ஊட்டச்சத்தின்
மிக முக்கியமான ஆதாரத்தை
நீக்கிவிட்டீர்கள் (எனவே அது
கருதப்படுகிறது). ஆயினும் இன்றைய
பிரசங்கத்திற்கு வேதாகமத்தில் வேர்
இல்லை என்பது திகைப்பூட்டும் உண்மை.
மாறாக, இது பேகன் கலாச்சாரத்திலிருந்து
கடன் வாங்கப்பட்டது, பாலூட்டப்பட்டு
கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையில்
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இன்னும்
இருக்கிறது.

பிரசங்கம் உண்மையில் எந்த
நோக்கத்திற்காக யாகுவா சட்டசபை
கூட்டத்தை வடிவமைத்தார். மேலும் இது

உண்மையான ஆன்மீக வளர்ச்சியுடன் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது.

பிரசங்கம் மற்றும் பைபிள்

சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி, முந்தைய சில பத்திகளைப் படிக்கும் ஒருவர் இவ்வாறு பதிலளிப்பார்: "மக்கள் பைபிள் முழுவதும் பிரசங்கித்தனர். நிச்சயமாக, பிரசங்கம் வேதப்பூர்வமானது!" ஆண்களும் பெண்களும் பிரசங்கிப்பதை வேதவசனங்கள் பதிவு செய்கின்றன என்பது உண்மைதான். இருப்பினும், வேதாகமத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஆவியால் ஏவப்பட்ட பிரசங்கத்திற்கும் போதனைக்கும் சமகால பிரசங்கத்திற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. இந்த வேறுபாடு எப்பொழுதும் கவனிக்கப்படாமல் உள்ளது, ஏனென்றால் நாம் அறியாமலேயே நமது நவீனகால நடைமுறைகளை மீண்டும் வேதாகமத்தில் படிக்க வேண்டும். எனவே, இன்றைய பல்பிடிரிசத்தை பைபிளில் உள்ளதாக தவறாக ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அதைக் கொஞ்சம் விரிப்போம். இன்றைய கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது:

- இது ஒரு வழக்கமான நிகழ்வு-வாரத்திற்கு ஒரு முறையாவது பிரசங்கத்தில் இருந்து உண்மையாக வழங்கப்படுகிறது.
- இது ஒரே நபரால் வழங்கப்படுகிறது - பொதுவாக போதகர் அல்லது நியமிக்கப்பட்ட விருந்தினர் பேச்சாளர்.
- இது ஒரு செயலற்ற பார்வையாளர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது-அடிப்படையில் இது ஒரு மோனோலாக். இது ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டமைப்பைக் கொண்ட பேச்சின் வளர்க்கப்பட்ட வடிவமாகும். இது பொதுவாக ஒரு அறிமுகம், மூன்று முதல் ஐந்து புள்ளிகள் மற்றும் ஒரு முடிவைக் கொண்டிருக்கும்.

பைபிளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிரசங்கத்துடன் இதை வேறுபடுத்திப் பாருங்கள். தனாச்சில் (பழைய ஏற்பாட்டில்), யாஹூவாவின் மனிதர்கள் பிரசங்கித்து கற்பித்தார்கள். ஆனால் அவர்களின் பேச்சு தற்கால பிரசங்கத்திற்கு பொருந்தவில்லை.

தனாச் பிரசங்கம் மற்றும் கற்பித்தலின் அம்சங்கள் இங்கே:

- பார்வையாளர்களின் சுறுசுறுப்பான பங்கேற்பு பொதுவானது.
- தீர்க்கதரிசிகளும் பாதிரியார்களும் ஒரு ஸ்கிரிப்ட்டில் இருந்து பேசாமல், தற்போதைய சூமையிலிருந்து வெளிப்படையாகவும் பேசினர்.
- தனாச் தீர்க்கதரிசிகள் அல்லது பாதிரியார்கள் யாஹுவாவின் மக்களுக்கு வழக்கமான பேச்சுக்களை வழங்கியதாக எந்த அறிகுறியும் இல்லை. மாறாக, தனாச் பிரசங்கத்தின் தன்மை ஆங்காங்கே, திரவமாக, பார்வையாளர்களின் பங்கேற்புக்கு திறந்ததாக இருந்தது.

இப்போது புதுப்பிக்கப்பட்ட

உடன்படிக்கைக்கு (புதிய ஏற்பாடு)

வாருங்கள். மாஸ்டர் யாஹுசுவா அதே பார்வையாளர்களுக்கு ஒரு வழக்கமான பிரசங்கத்தை போதிக்கவில்லை. அவரது பிரசங்கம் மற்றும் போதனை பல்வேறு வடிவங்களை எடுத்தது. மேலும் அவர் தனது செய்திகளை பல்வேறு பார்வையாளர்களுக்கு வழங்கினார். (நிச்சயமாக, அவர் தனது பெரும்பாலான போதனைகளை தம் சீடர்களிடம் குவித்தார். ஆனாலும் அவர் அவர்களிடம் கொண்டு வந்த செய்திகள் தொடர்ந்து தன்னிச்சையாகவும் முறைசாராதாகவும் இருந்தன.)

அதே மாதிரியைப் பின்பற்றி, அப்போஸ்தலிக்கப் பிரசங்கம், அப்போஸ்தலர்களில் பதிவுசெய்யப்பட்ட பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது:

- ஆங்காங்கே இருந்தது.
- குறிப்பிட்ட சிக்கல்களைச் சமாளிக்கும் வகையில் இது சிறப்பு சந்தர்ப்பங்களில் வழங்கப்பட்டது.
- இது அசாதாரணமானது மற்றும் சொல்லாட்சி அமைப்பு இல்லாமல் இருந்தது.
- இது பெரும்பாலும் உரையாடல் சார்ந்ததாக இருந்தது (பார்வையாளர்களிடமிருந்து கருத்து மற்றும் குறுக்கீடுகளை உள்ளடக்கியது)

மாறாக மோனோலாஜிக்கல் (ஒரு வழி பேச்சு).

அதுபோலவே, புதுப்பிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கையின் (புதிய ஏற்பாடு) கடிதங்கள், யாஹுவாவின் வார்த்தையின் ஊழியம் முழு சபையிடமிருந்தும் அவர்களுடைய வழக்கமான கூட்டங்களில் வந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது." ரோமர் 12:6-8, 15:14, 1 கொரிந்தியர் 14:26 மற்றும் கொலோசெயர் ஆகியவற்றிலிருந்து 3:16, அதில் போதனை, உபதேசம், தீர்க்கதரிசனம், பாடுதல் மற்றும் அறிவுரைகள் அடங்கியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த "ஒவ்வொரு-உறுப்பினரின்" செயல்பாடும் உரையாடலாக இருந்தது (1 கொரிந்தியர் 14:29) மற்றும் குறுக்கீடுகளால் குறிக்கப்பட்டது (1 கொரிந்தியர் 14:30). , உள்ளூர் பெரியவர்களின் அறிவுரைகள் சாதாரணமாகத் துரிதமாக இருந்தன.

சுருக்கமாக, கிறிஸ்தவ நுகர்வுக்காக வழங்கப்படும் சமகால பிரசங்கம் தனாக் (பழைய ஏற்பாடு) மற்றும் புதுப்பிக்கப்பட்ட உடன்படிக்கை (புதிய ஏற்பாடு) ஆகிய இரண்டிற்கும் அந்நியமானது. ஆரம்பகால மேசியானிக் கூட்டங்களில் அதன் இருப்பைக் குறிக்க வேதத்தில் எதுவும் இல்லை."

சட்டங்களில் வழங்கப்பட்ட அப்போஸ்தலிக்க செய்திகளின் தன்னிச்சையான மற்றும் சொல்லாட்சியற்ற தன்மையை உன்னிப்பாக ஆய்வு செய்யும் போது தெளிவாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக சட்டங்கள் 2:14-35, 7:1-53, 17:22-34 ஆகியவற்றைப் பார்க்கவும்.

வழக்கமான பிரசங்கத்திற்கான ஆரம்பகால பதிவு செய்யப்பட்ட கிறிஸ்தவ ஆதாரம் இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காணப்படுகிறது. அலெக்ஸாண்ட்ரியாவின் கிளமென்ட், கிறிஸ்தவர்களை மாற்ற போதனைகள் மிகக் குறைவாகவே செய்தன என்று வருத்தப்பட்டார்.

இன்னும் அதன் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தோல்வி இருந்தபோதிலும், பிரசங்கம் நான்காம் நூற்றாண்டில் விசுவாசிகளிடையே ஒரு நிலையான நடைமுறையாக மாறியது.

இது ஒரு கடினமான கேள்வியை எழுப்புகிறது. முதல் நூற்றாண்டு கிறிஸ்தவர்கள் பிரசங்கம் செய்வதில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்றால், அப்போஸ்தலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் யாரிடமிருந்து அதை எடுத்தார்கள்? பதில் சொல்கிறது: கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் கிரேக்க கலாச்சாரத்தின் பேகன் குளத்திலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டது!

பிரசங்கத்தின் தலைப்பகுதியைக் கண்டுபிடிக்க, நாம் கிமு ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கும், சோஃபிஸ்ட்கள் என்று அலைந்து திரிந்த ஆசிரியர்களின் குழுவிற்கும் செல்ல வேண்டும். சோஃபிஸ்டுகள் சொல்லாட்சிக் கலையை (வற்புறுத்தும் பேச்சுக் கலை) கண்டுபிடித்ததற்காகப் பாராட்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சீடர்களை நியமித்தார்கள் மற்றும் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளை வழங்குவதற்கு பணம் கேட்டார்கள்.

சோஃபிஸ்டுகள் நிபுணத்துவம் வாய்ந்த விவாதக்காரர்கள். உணர்ச்சிகரமான முறையீடுகள், உடல் தோற்றம் மற்றும் புத்திசாலித்தனமான மொழியைப் பயன்படுத்தி தங்கள் வாதங்களை "விற்பதற்கு" அவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றனர். காலப்போக்கில், சோஃபிஸ்டுகளின் நடை, வடிவம் மற்றும் சொற்பொழிவு திறன் ஆகியவை அவர்களின் துல்லியத்தை விட மிகவும் மதிப்புமிக்கதாக மாறியது. இது "நடையின் பொருட்டு பாணியை வளர்ப்பது" என்ற சிறந்த சொற்றொடர்களில் தேர்ச்சி பெற்ற ஆண்களின் வகுப்பை உருவாக்கியது. அவர்கள் பிரசங்கித்த உண்மைகள் அவர்களின் சொந்த வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட உண்மைகளை விட சுருக்கமானவை. அவர்கள் பொருளைக் காட்டிலும் வடிவத்தைப் பின்பற்றுவதில் வல்லுநர்கள்.

சோஃபிஸ்டுகள் அவர்கள் அணிந்திருந்த சிறப்பு ஆடைகளால் தங்களை அடையாளம் காட்டினர். அவர்களில் சிலர் ஒரு நிலையான குடியிருப்பைக் கொண்டிருந்தனர், அங்கு அவர்கள் அதே பார்வையாளர்களுக்கு வழக்கமான பிரசங்கங்களை வழங்கினர். மற்றவர்கள் தங்கள் மெருகூட்டப்பட்ட சொற்பொழிவுகளை வழங்குவதற்காக பயணம் செய்தனர். (அவர்கள் செய்தபோது அவர்கள் ஒரு நல்ல ஒப்பந்தம் செய்தார்கள்.)

முதன்முதலில் பதிவுசெய்யப்பட்ட கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் கிபி 100 மற்றும் கிபி 150 க்கு இடையில் தேதியிட்ட கிளெமென்ட்டின் இரண்டாவது கடிதத்தில் உள்ளது.

நாம் சோஃபிஸ்ட்ரி மற்றும் சோஃபிஸ்டிக் என்ற வார்த்தைகளை சோஃபிஸ்டுகளிடமிருந்து பெறுகிறோம். சோஃபிஸ்ட்ரி என்பது நம்பத்தகுந்த மற்றும் தவறான (போகஸ்) பகுத்தறிவைக் குறிக்கிறது (சோசியோ, விஸ்டம் ஆர்க்கிடைப்ஸ், 57). கிரேக்கர்கள் சொற்பொழிவாளர் பாணியையும் வடிவத்தையும் அவரது பிரசங்கத்தின் உள்ளடக்கத்தின் துல்லியத்தின் மீது கொண்டாடினர். எனவே, ஒரு நல்ல சொற்பொழிவாளர் தனது பிரசங்கத்தைப் பயன்படுத்தி, அவர் பொய் என்று தெரிந்ததை நம்பும்படி பார்வையாளர்களை தூண்டலாம். கிரேக்க மனதில், ஒரு வாதத்தில் வெற்றி பெறுவது உண்மையை வடிகட்டுவதை விட பெரிய நற்பண்பு. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சோபிஸ்ட்ரியின் ஒரு கூறு ஒருபோதும் கிறிஸ்தவ மடியை விட்டு வெளியேறவில்லை.

சில சமயங்களில் கிரேக்க சொற்பொழிவாளர் தனது பேச்சு மன்றத்திற்குள் நுழைவார் "ஏற்கனவே அவரது பிரசங்க மேலங்கியை அணிந்திருந்தார்." அவர் தனது பிரசங்கத்தை கொண்டு வருவதற்கு முன்பு உட்காருவதற்காக அவரது தொழில்முறை நாற்காலியின் படிகளை ஏற்றுவார்.

அவரது புள்ளிகளை உருவாக்க, அவர் ஹோமரின் வசனங்களை மேற்கோள் காட்டுவார். (சில சொற்பொழிவாளர்கள் ஹோமரை நன்றாகப் படித்தார்கள், அவர்கள் அவரை இதயப்பூர்வமாக மீண்டும் சொல்ல முடியும்.) அதனால் ஸ்பெல்பைண்டிங் அவர் தனது சொற்பொழிவின் போது தனது பார்வையாளர்களை கைதட்டுமாறு அடிக்கடி தூண்டுவார். அவருடைய பேச்சு நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தால், சிலர் அவருடைய பிரசங்கத்தை "உத்வேகம்" என்று அழைப்பார்கள்.

சோஃபிஸ்டுகள் அவர்கள் காலத்தின் மிகவும் புகழ்பெற்ற மனிதர்கள். சிலர் பொதுச் செலவில் கூட வாழ்ந்தனர். மற்றவர்கள் தங்கள் நினைவாக பொது சிலைகளை நிறுவினர். சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, கிரேக்க தத்துவஞானி அரிஸ்டாட்டில் (384-322BC) சொல்லாட்சிக்கு மூன்று-புள்ளி உரையை வழங்கினார். "ஒரு முழு, ஒரு ஆரம்பம், ஒரு நடுத்தர மற்றும் ஒரு முடிவு இருக்க வேண்டும்" என்று அரிஸ்டாட்டில் கூறினார்.

காலப்போக்கில், கிரேக்க சொற்பொழிவாளர்கள் அரிஸ்டாட்டிலின் மூன்று-குறிப்புக் கொள்கையை தங்கள் சொற்பொழிவுகளில் செயல்படுத்தினர். கிரேக்கர்கள் சொல்லாட்சியில் போதையில் இருந்தனர்.' எனவே, சோஃபிஸ்டுகள் சிறப்பாக செயல்பட்டனர். ரோமானியர்கள் கிரீஸைக் கைப்பற்றியபோது, அவர்களும் சொல்லாட்சியில் வெறிகொண்டனர். இதன் விளைவாக, கிரேக்க-ரோமானிய கலாச்சாரம் யாரோ ஒரு சொற்பொழிவைக் கேட்பதைக் கேட்க ஒரு தீராத பசியை உருவாக்கியது. இது மிகவும் நாகரீகமாக இருந்தது, இரவு உணவிற்குப் பிறகு ஒரு தொழில்முறை தத்துவஞானியின் "பிரசங்கம்" ஒரு வழக்கமான பொழுதுபோக்காக இருந்தது.

பண்டைய கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் சொல்லாட்சியை கலையின் மிகப்பெரிய வடிவங்களில் ஒன்றாகக் கருதினர். அதன்படி, ரோமானியப் பேரரசின் பேச்சாளர்கள்

அமெரிக்கர்கள் திரைப்பட நட்சத்திரங்கள் மற்றும் தொழில்முறை விளையாட்டு வீரர்களுக்கு வழங்கும் அதே கவர்ச்சியான அந்தஸ்துடன் பாராட்டப்பட்டனர். அவர்கள் அன்றைய பிரகாச நட்சத்திரங்கள். சொற்பொழிவாளர்கள் தங்கள் சக்திவாய்ந்த பேச்சுத் திறமையால் ஒரு கூட்டத்தை வெறித்தனத்திற்கு கொண்டு வர முடியும். சகாப்தத்தின் முன்னணி அறிவியலான சொல்லாட்சியின் ஆசிரியர்கள், ஒவ்வொரு பெரிய நகரத்தின் பெருமையாக இருந்தனர்." அவர்கள் உருவாக்கிய சொற்பொழிவாளர்களுக்கு பிரபல அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. சுருக்கமாக, கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் புறமதப் பிரசங்கத்திற்கு அடிமையாக இருந்தனர் - பல சமகால கிறிஸ்தவர்களும் அடிமையாக இருந்தனர். "கிறிஸ்தவ" பிரசங்கத்திற்கு.

மற்றொரு மாசுபட்ட நீரோடையின் வருகை

மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பரஸ்பர ஊழியம் கிறிஸ்துவின் உடலில் இருந்து மறைந்தபோது ஒரு வெற்றிடம் உருவாக்கப்பட்டது." இந்த நேரத்தில் ஒரு தீர்க்கதரிசன சுமை மற்றும் தன்னிச்சையான நம்பிக்கையுடன் பேசிய பயண கிறிஸ்தவ ஊழியர்களில் கடைசியாக தேவாலய வரலாற்றின் பக்கங்களை விட்டு வெளியேறினார். , மதகுருமார்கள் வெளிவரத் தொடங்கினர். திறந்த கூட்டங்கள் அழியத் தொடங்கின, தேவாலயக் கூட்டங்கள் மேலும் மேலும் வழிபாட்டு முறைகளாக மாறியது. "சட்டசபை கூட்டம்" ஒரு "சேவையாக" மாறியது.

ஒரு படிநிலை அமைப்பு வேரூன்றத் தொடங்கியதும், ஒரு "மத நிபுணர்" என்ற எண்ணம் வெளிப்பட்டது. இந்த மாற்றங்களை எதிர்கொள்ளும் வகையில், செயல்படும் கிறிஸ்தவர்கள் இந்த வளர்ந்து வரும் திருச்சபைக் கட்டமைப்பில் பொருத்துவதில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. அவர்கள் தங்கள் பரிசுகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு இடமில்லை. நான்காம் நூற்றாண்டில்,

தேவாலயம் முழுமையாக
நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது.

இது நடக்கையில், பல பேகன்
சொற்பொழிவாளர்கள் மற்றும்
தத்துவவாதிகள் கிறிஸ்தவர்களாக
மாறினர். இதன் விளைவாக, புறமத
தத்துவக் கருத்துக்கள் அறியாமலேயே
கிறிஸ்தவ சமூகத்திற்குள் நுழைந்தன. இந்த
மனிதர்களில் பலர் ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ
தேவாலயத்தின் இறையியலாளர்கள்
மற்றும் தலைவர்களாக ஆனார்கள்.
அவர்கள் "சர்ச் பிதாக்கள்" என்று
அழைக்கப்படுகிறார்கள், மேலும்
அவர்களின் சில எழுத்துக்கள் இன்னும்
நம்மிடம் உள்ளன.

இவ்வாறு, பயிற்சி பெற்ற தொழில்முறை
பேச்சாளர் ஒரு கட்டணத்திற்கு
சொற்பொழிவுகளை வழங்குகிறார் என்ற
புறமத கருத்து நேரடியாக கிறிஸ்தவ இரத்த
ஓட்டத்தில் நகர்ந்தது. "கட்டணம் செலுத்தும்
நிபுணர்" என்ற கருத்து கிரேக்கத்திலிருந்து
வந்தது, ஹீப்ரு அல்ல. எபிரேய ஆசிரியர்கள்
தங்கள் கற்பித்தலுக்குக் கட்டணம்
வசூலிக்கக் கூடாது என்பதற்காக ஒரு
தொழிலை மேற்கொள்வது வழக்கம்.

கதையின் விளைவு என்னவென்றால், இந்த
முன்னாள் பேகன் பேச்சாளர்கள் (இப்போது
கிறிஸ்தவர்களாக மாறியுள்ளனர்)
அவர்களின் கிரேக்க-ரோமன்
சொற்பொழிவு திறன்களை கிறிஸ்தவ
நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தத்
தொடங்கினர். ஹோமரின் அருகில் உள்ள
புனித நூலின் விளக்கத்தை சோஃபிஸ்ட்
வழங்குவது போல, அவர்கள் தங்கள்
அதிகாரப்பூர்வ நாகாலியில் அமர்ந்து
வேதத்தின் புனித உரையை
விளக்குவார்கள். மூன்றாம் நூற்றாண்டின்
பேகன் பிரசங்கத்தை சர்ச் தந்தைகளில்
ஒருவர் வழங்கிய பிரசங்கத்துடன்
ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அமைப்பு மற்றும்
சொற்றொடர் இரண்டும் மிகவும் ஒத்ததாக
இருப்பதைக் காணலாம்.

எனவே, கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் ஒரு
புதிய பாணி தகவல்தொடர்பு பிறந்தது - இது
மெருகூட்டப்பட்ட சொல்லாட்சி, அதிநவீன

இலக்கணம், மலர்ந்த சொற்பொழிவு மற்றும் மோனோலாக் ஆகியவற்றை வலியுறுத்தியது. இது பேச்சாளரின் பேச்சுத்திறன்களை மகிழ்விப்பதற்கும் வெளிப்படுத்துவதற்கும் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு பாணியாகும். அது கிரேக்க-ரோமன் சொல்லாட்சி. மேலும் அதில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் மட்டுமே சட்டசபையில் பேச அனுமதிக்கப்பட்டனர்! (இதில் ஏதேனும் தெரிந்திருக்குமா?) ஒரு அறிஞர் இதை இவ்வாறு கூறினார்: "கிறிஸ்தவ செய்தியின் அசல் பிரகடனம் இருவழி உரையாடலாக இருந்தது. . . ஆனால் மேற்கத்திய உலகின் சொற்பொழிவு பள்ளிகள் கிறிஸ்தவ செய்தியைப் பிடித்தபோது, அவர்கள் கிறித்தவப் பிரசங்கத்தை மிகவும் வித்தியாசமானதாக மாற்றியது. உரையாடலின் இடத்தைப் பேசுதல் முனைந்தது. யாஹூசுவா மோஷியாச்சின் பிரமிக்க வைக்கும் நிகழ்வின் இடத்தைப் பேச்சாளரின் மகத்துவம் எடுத்தது.

ஒரு வார்த்தையில், கிரேக்க-ரோமன் பிரசங்கம் தீர்க்கதரிசனம், திறந்த பகிர்வு மற்றும் ஆவியால் தூண்டப்பட்ட போதனை ஆகியவற்றை மாற்றியது. பிரசங்கம் தேவாலய அதிகாரிகளின், குறிப்பாக ஆயர்களின் உயரடுக்கு சலுகையாக மாறியது. அப்படிப்பட்டவர்கள் எப்படிப் பேசுவது என்பதைக் கற்க சொல்லாட்சிப் பள்ளிகளில் கல்வி கற்க வேண்டியிருந்தது. இந்த கல்வி இல்லாமல், ஒரு கிறிஸ்தவக் கடவுளின் மக்களிடம் பேச அனுமதிக்கப்படவில்லை. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் பிரசங்கங்களை ஹோமிலிகள் என்று அழைத்தனர், அதே வார்த்தை கிரேக்க சொற்பொழிவாளர்கள் தங்கள் சொற்பொழிவுகளுக்கு பயன்படுத்தினார்கள். இன்று, பிரசங்கம் செய்வது எப்படி என்பதை அறிய ஹோமிலெடிக்ஸ் எனப்படும் செமினரி படிப்பை ஒருவர் எடுக்கலாம். ஹோமிலெடிக்ஸ் ஒரு "அறிவியல், சொல்லாட்சி விதிகளைப் பயன்படுத்துகிறது, இது கிரீஸ் மற்றும் ரோம் வரை செல்கிறது.

வேறு விதமாகச் சொன்னால், பிரசங்கங்கள் (பிரசங்கங்கள்) அல்லது ஹோமிலிடிக்ஸ் (பிரசங்கம் செய்யும் கலை) ஆகியவை கிறிஸ்தவ வம்சாவளியைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவை பாகன்களிடமிருந்து திருடப்பட்டன. மற்றொரு அசுத்தமான நீரோடை கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையில் நுழைந்து அதன் தண்ணீரை சேற்றாக்கியது. அந்த நீரோடை நான்காம் நூற்றாண்டில் இருந்ததைப் போலவே இன்றும் பாய்கிறது.

கிறிசோஸ்டம் மற்றும் அகஸ்டின்

ஜான் கிறிசோஸ்டம் அவருடைய காலத்தின் மிகச்சிறந்த கிறிஸ்தவ சொற்பொழிவாளர்களில் ஒருவர். (கிறிசோஸ்டம் என்றால் "பொன் வாய்" என்று பொருள்.) க்ரிசோஸ்டம் பிரசங்கித்ததைப் போல "இவ்வளவு சக்திவாய்ந்த, புத்திசாலித்தனமான மற்றும் வெளிப்படையான" பிரசங்கங்களை கான்ஸ்டான்டினோபிள் கேட்டதில்லை. கிறிசோஸ்டமின் பிரசங்கம் மிகவும் அழுத்தமாக இருந்தது, மக்கள் சில சமயங்களில் அவரை நன்றாகக் கேட்க முன்னோக்கிச் செல்வார்கள்.

இயற்கையாகவே சொற்பொழிவாளர் பரிசு பெற்ற காப், கிறிசோஸ்டம் நான்காம் நூற்றாண்டின் முன்னணி சோஃபிஸ்ட் லிபானியஸின் கீழ் பேச கற்றுக்கொண்டார். அவரது மரணப் படுக்கையில், லிபானியஸ் (கிறிசோஸ்டமின் பேகன் ஆசிரியர்) "கிறிஸ்தவர்கள் அவரைத் திருடாமல் இருந்திருந்தால்" (ஹட்ச், கிரேக்க யோசனைகள் மற்றும் பயன்பாடுகளின் செல்வாக்கு, 109) தனக்குத் தகுதியான வாரிசாக இருந்திருப்பார் என்று கூறினார்.

அவருடைய சொற்பொழிவுகள் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்ததால், அவருடைய பிரசங்கங்கள் சபையின் கைதட்டல்களால் அடிக்கடி குறுக்கிடப்படும். கைதட்டல் கடவுளின் வீட்டில் பொருத்தமற்றது என்று கண்டித்து கிறிசோஸ்டம் ஒரு முறை பிரசங்கம் செய்தார். ஆனால் சபை பிரசங்கத்தை மிகவும் நேசித்தது, அவர் பிரசங்கத்தை முடித்த பிறகு, எப்படியும் அவர்கள் கைதட்டினர். இந்த கதை கிரேக்க

சொல்லாட்சியின் அடக்க முடியாத சக்தியை விளக்குகிறது.

கிறிசோஸ்டம் மற்றும் முன்னாள் சொல்லாட்சிப் பேராசிரியரான அகஸ்டின் (354-430) ஆகிய இருவரையும் நாம் பிரசங்க பேச்சாற்றல் பகுதியாகவும், கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையின் பாகமாகவும் மாற்றியமைக்க முடியும்." க்ரிசோஸ்டமில், கிரேக்க பிரசங்கம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. கிரேக்க பிரசங்க பாணி சொல்லாட்சிக் கலைத் திறமையில் ஈடுபட்டது. , கவிதைகளின் மேற்கோள், மற்றும் பார்வையாளர்களைக் கவர்வதில் கவனம் செலுத்துகிறது.கிறிசோஸ்டம் "சொற்பொழிவு ஆற்றலைப் பெறுவதற்கு போதகர் தனது பிரசங்கங்களில் நீண்ட நேரம் உழைக்க வேண்டும்" என்று வலியுறுத்தினார்.

அகஸ்டினில், லத்தீன் பிரசங்கம் அதன் உச்சத்தை எட்டியது. லத்தீன் பிரசங்க பாணி கிரேக்க பாணியை விட பூமிக்கு கீழே இருந்தது. இது "சாமான்ய மனிதன்" மீது கவனம் செலுத்தியது மற்றும் எளிமையான தார்மீக புள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஸ்விங்லி பிரசங்கத்தில் ஜான் கிறிசோஸ்டமை முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொண்டார், அதே சமயம் லாதர் அகஸ்டினை தனது முன்மாதிரியாக எடுத்துக் கொண்டார்." லத்தீன் மற்றும் கிரேக்க பாணிகள் வசனத்திற்கு வசனம் மற்றும் ஒரு பாராபிரேசிங் வடிவத்தை உள்ளடக்கியது. இருப்பினும், கிறிசோஸ்டமும் அகஸ்டினும் பரம்பரையில் இருந்தனர். கிரேக்க சோஃபிஸ்டுகளின், அவர்கள் எங்களுக்கு மெருகூட்டப்பட்ட கிறிஸ்தவ சொல்லாட்சிகளை வழங்கினர், அவர்கள் எங்களுக்கு "கிறிஸ்தவ" பிரசங்கத்தை வழங்கினர்: உள்ளடக்கத்தில் விவிலியம், ஆனால் பாணியில் கிரேக்கம்."

பிரசங்கம் தேவாலயத்திற்கு எவ்வாறு தீங்கு விளைவிக்கும்

ஐந்து நூற்றாண்டுகளாக மதிக்கப்பட்டாலும், வழக்கமான பிரசங்கம் பல வழிகளில் தேவாலயத்தை எதிர்மறையாக பாதித்துள்ளது.

முதலில்,பிரசங்கம் பிரசங்கியை வழக்கமான தேவாலயக் கூட்டத்தின் கலைநயமிக்க கலைஞராக ஆக்குகிறது. இதன் விளைவாக, சபையின் பங்கேற்பு சிறந்த முறையில் தடைப்பட்டு மோசமான நிலையில் தடுக்கப்படுகிறது. பிரசங்கம் தேவாலயத்தை ஒரு பிரசங்க நிலையமாக மாற்றுகிறது. ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கும் ஒலியடக்கப்பட்ட பார்வையாளர்களின் குழுவாக சபை சீரழிகிறது. சாமியார் சொற்பொழிவு செய்யும்போது குறுக்கிடவோ கேள்வி கேட்கவோ இடமில்லை. பிரசங்கம் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் செயல்பாட்டை உறையச் செய்து சிறைப்படுத்துகிறது. வாராவாரம் தேவாலயக் கூட்டத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பிரசங்கத்தை அனுமதிப்பதன் மூலம் இது ஒரு கீழ்த்தரமான ஆசாரியத்துவத்தை வளர்க்கிறது.

இரண்டாவது, பிரசங்கம் பெரும்பாலும் ஆன்மீக வளர்ச்சியை முடக்குகிறது. இது ஒரு வழி விவகாரம் என்பதால், அது செயலற்ற தன்மையை ஊக்குவிக்கிறது. பிரசங்கம் தேவாலயம் நினைத்தபடி செயல்படவிடாமல் தடுக்கிறது. இது பரஸ்பர ஊழியத்தை திணறடிக்கிறது. இது திறந்த பங்கேற்பைத் தூண்டுகிறது. இது யாஹூவாவின் மக்களின் ஆன்மீக வளர்ச்சியை மேலும் மூக்கு இழுக்க வைக்கிறது.

கிறிஸ்தவர்களாக, அவர்கள் முதிர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் அவர்கள் செயல்பட வேண்டும் (மாற்கு 4:24-25 மற்றும் எபிரேயர் 10:24-25 ஐப் பார்க்கவும்). வாராவாரம் செயலற்ற முறையில் கேட்பதன் மூலம் யாரும் வளர மாட்டார்கள். உண்மையில், புதிய ஏற்பாட்டு போதனையின் குறிக்கோள்களில் ஒன்று ஒவ்வொரு உறுப்பும் செயல்பட வைப்பதாகும் (எபேசியர் 4:11-16). கூட்டத்தில் வாயைத் திறக்க உறுப்பினர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 12-14).

வழக்கமான பிரசங்கம் இந்த செயல்முறையைத் தடுக்கிறது.

மூன்றாவது,பிரசங்கம் பைபிளுக்கு மாறான மதகுருமார்களின் மனநிலையைப் பாதுகாக்கிறது. இது மதகுருமார்கள் மீது அதிகப்படியான மற்றும் நோயியல் சார்புநிலையை உருவாக்குகிறது. பிரசங்கம் பிரசங்கியை சமய நிபுணராக ஆக்குகிறது - ஒரே ஒருவருக்கு மட்டுமே சொல்லத் தகுதி உள்ளது. மற்ற அனைவரும் இரண்டாம் தர விசுவாசிகளாகக் கருதப்படுகிறார்கள் - அமைதியான பியூ வார்மர். (இது பொதுவாக குரல் கொடுக்கப்படவில்லை என்றாலும், இது பேசப்படாத உண்மை)"

கிறிஸ்துவின் உடலின் மற்ற உறுப்புகள் ஊமையாக இருக்கும் போது அவர்களிடமிருந்து போதகர் எவ்வாறு கற்றுக்கொள்ள முடியும்? போதகரின் சொற்பொழிவின் போது தேவாலயம் அதன் உறுப்பினர்கள் அவரிடம் கேள்விகளைக் கேட்க முடியாதபோது அவரிடமிருந்து எவ்வாறு கற்றுக்கொள்ள முடியும்? கூட்டங்களில் பேசவிடாமல் தடுக்கப்பட்டால், சகோதர சகோதரிகள் எப்படி ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் கற்றுக்கொள்ள முடியும்?

பிரசங்கம் "தேவாலயத்தை" தொலைதூரமாகவும் ஆள்மாறானதாகவும் ஆக்குகிறது." இது தேவாலயத்திலிருந்து ஆன்மீக வாழ்வாதாரத்தைப் பெறுவதை பாதிரியார் இழக்கிறது. மேலும் இது தேவாலயத்தை ஒருவருக்கொருவர் ஆன்மீக ஊட்டச்சத்தைப் பெறுவதையும் இழக்கிறது. இந்த காரணங்களுக்காக, பிரசங்கம் மிகப்பெரிய பாதைகளில் ஒன்றாகும்- செயல்படும் ஆசாரியத்துவத்திற்கு தடை!

நான்காவது,துறவிகளை ஆயத்தப்படுத்துவதை விட, பிரசங்கம் அவர்களை திறமையற்றதாக்குகிறது. "ஊழியர் பணிக்கு புனிதர்களை ஆயத்தப்படுத்துவது" பற்றி ஊழியர்கள் எவ்வளவு சத்தமாக ட்ரோன் செய்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல, உண்மை என்னவென்றால், ஒவ்வொரு வாரமும் பிரசங்கிக்கப்படும் சமகால பிரசங்கம் ஆன்மீக சேவைக்கும் செயல்பாட்டிற்கும் யெகோவாவின் மக்களை

சித்தப்படுத்துவதற்கு அதிக சக்தியைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

இருப்பினும், துரதிர்ஷ்டவசமாக, பல பிரசங்கிகள் பிரசங்கங்களைக் கேட்பதற்கு அடிமையாக இருப்பது போலவே, யாஹுவாவின் மக்களில் பலர் பிரசங்கங்களைக் கேட்பதற்கு அடிமையாக உள்ளனர்.

இதற்கு நேர்மாறாக, புதிய ஏற்பாட்டின் பாணியிலான போதனையானது, ஒரு மதகுரு இல்லாமல் செயல்படும் வகையில் கூட்டத்தை சித்தப்படுத்த வேண்டும்.

ஜந்தாவது, இன்றைய பிரசங்கம் பெரும்பாலும் நடைமுறைக்கு மாறானது. எண்ணற்ற பிரசங்கிகள் தாங்கள் அனுபவித்திராத விஷயங்களில் நிபுணர்களாகப் பேசுகிறார்கள். அது சுருக்கம்/கோட்பாட்டு, பக்தி/உத்வேகம், கோரிக்கை/நிர்ப்பந்தம், அல்லது பொழுதுபோக்கு/வேடிக்கையானதாக இருந்தாலும், பிரசங்கம் கேட்பவர்களை நேரடியாக, நடைமுறை அனுபவத்தில் போதிக்கத் தவறிவிட்டது. இவ்வாறு, வழக்கமான பிரசங்கம் வறண்ட நிலத்தில் நீச்சல் பாடம்! இது எந்த நடைமுறை மதிப்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை. நிறைய பிரசங்கிக்கப்படுகிறது, ஆனால் குறைவாகவே நிலவும். இதில் பெரும்பாலானவை முன்பக்க மடலை நோக்கியவை. சமகால பல்பிடிரிசம் பொதுவாக தகவல்களைப் பரப்புவதைத் தாண்டி விசுவாசிகளை அவர்கள் கேள்விப்பட்டதை அனுபவிக்கவும் பயன்படுத்தவும் ஆயத்தப்படுத்துவதில் தோல்வியடைகிறது.

இது சம்பந்தமாக, பிரசங்கம் அதன் உண்மையான தந்தையை பிரதிபலிக்கிறது - கிரேக்க-ரோமன் சொல்லாட்சி. கிரேக்க-ரோமன் சொல்லாட்சி சுருக்கத்தில் குளித்தது. இது மற்றவர்களுக்கு அறிவுரை அல்லது திறமைகளை வளர்ப்பதற்குப் பதிலாக மகிழ்விக்கவும் மேதைமையைக் காட்டவும் வடிவமைக்கப்பட்ட வடிவங்களை உள்ளடக்கியது. சமகால மெருகூட்டப்பட்ட பிரசங்கம் இதயத்தை வெப்பப்படுத்தவும்,

விருப்பத்தை ஊக்குவிக்கவும், மனதைத் தூண்டவும் முடியும். ஆனால் எப்போதாவது அணிக்கு எப்படி கூட்டை விட்டு வெளியேறுவது என்பதைக் காட்டுவது அரிது. இந்த எல்லா வழிகளிலும், சமகால பிரசங்கம் அது உறுதியளிக்கும் வகையான ஆன்மீக வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதில் அதன் பில்லிங்கை சந்திக்கத் தவறிவிட்டது. இறுதியில், அது உண்மையில் தேவாலயத்தின் வறுமையை தீவிரப்படுத்துகிறது. பிரசங்கம் ஒரு தற்காலிக ஊக்கியாக செயல்படுகிறது. அதன் விளைவுகள் பெரும்பாலும் குறுகிய காலமாக இருக்கும்.

நேர்மையாக இருக்கட்டும். பல தசாப்தங்களாக பிரசங்கம் செய்யப்பட்ட ஏராளமான கிறிஸ்தவர்கள் உள்ளனர், அவர்கள் இன்னும் கிறிஸ்துவில் குழந்தைகளாக உள்ளனர். வாரந்தோறும் பிரசங்கங்களைக் கேட்பதால் கிறிஸ்தவர்கள் மாற்றப்படுவதில்லை. அவர்கள் யாஹுவாவுடன் வழக்கமான சந்திப்புகளால் மாற்றப்படுகிறார்கள். ஆகவே, ஊழியம் செய்பவர்கள், யாஹுவாவைப் பிரசங்கிக்க அழைக்கப்படுகிறார்கள், அவரைப் பற்றிய தகவல் அல்ல. அவர்கள் தங்கள் ஊழியத்தை தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்தவும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பேசும் வார்த்தையின் மூலம் மேசியாவை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், அவரை எவ்வாறு அனுபவிப்பது, அறிந்து கொள்வது, பின்பற்றுவது மற்றும் சேவிப்பது என்பதை கேட்பவர்களுக்குக் காட்டுவதற்காக அழைக்கப்படுகிறார்கள். சமகால பிரசங்கம் பெரும்பாலும் இந்த அனைத்து முக்கிய கூறுகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

ஒரு பிரசங்கி தன் கேட்பவர்களை, தான் ஊழியம் செய்கிறதைப் பற்றிய உயிருள்ள ஆவிக்குரிய அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவர முடியாவிட்டால், அவனுடைய செய்தியின் முடிவுகள் குறுகிய காலமாக இருக்கும். எனவே, தேவாலயத்திற்கு குறைவான போதகர்கள் மற்றும் அதிக ஆன்மீக உதவியாளர்கள் தேவை. மேசியாவைப் பிரகடனப்படுத்தக்கூடியவர்கள் மற்றும்

பிரசங்கிக்கப்பட்ட அவரை அனுபவிக்க யாகுவாவின் மக்களை எவ்வாறு அனுப்புவது என்பது மிகவும் அவசியமானதாகும். அதற்கு மேல், கிறிஸ்தவர்களுக்கு இந்த ஜீவனுள்ள மேசியாவை எவ்வாறு தங்கள் பரஸ்பர மேம்பாட்டிற்காக சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வது என்பது குறித்த அறிவுறுத்தல் தேவை.

இதன் விளைவாக, பரஸ்பர உபதேசம் மற்றும் பரஸ்பர ஊழியத்தின் முதல் நூற்றாண்டு நடைமுறையை கிறிஸ்தவ குடும்பம் மீட்டெடுக்க வேண்டும். புதிய ஏற்பாடு இந்த இரண்டு விஷயங்களின் மீது ஆன்மீக மாற்றத்தைக் கொண்டுள்ளது.

கற்பிக்கும் பரிசு சட்டசபையில் உள்ளது என்பது உண்மைதான். ஆனால் போதனை என்பது அனைத்து விசுவாசிகளிடமிருந்தும் (1 கொரிந்தியர் 14:26, 31) மற்றும் கற்பிக்க விசேஷ திறமை உள்ளவர்களிடமிருந்தும் வர வேண்டும்.

(எபேசியர் 4:11; யாக்கோபு 3:1). கற்பித்தலை ஒரு வழக்கமான பிரசங்கத்தின் வடிவத்தை எடுக்க அனுமதிக்கும் போது நாம் விவிலிய எல்லைக்கு வெளியே நகர்கிறோம் மற்றும் அதை தொழில்முறை சொற்பொழிவாளர்களின் வகுப்பிற்குத் தள்ளுகிறோம்.

அதை மடக்குதல்

யாஹுவாவின் வார்த்தையைப் பிரசங்கிப்பதும் கற்பிப்பதும் வேதப்பூர்வமானதா? ஆம், முற்றிலும். ஆனால் சமகால பிரசங்க பிரசங்கம் வேதத்தில் காணப்படும் பிரசங்கம் மற்றும் போதனைக்கு சமமானதல்ல.

பழைய ஏற்பாட்டில், யாஹூசுவாவின் ஊழியத்திலோ அல்லது பழமையான சபையின் வாழ்க்கையிலோ இதைக் காண முடியாது." - மேலும், ஷால் தனது கிரேக்க மதம் மாறியவர்களிடம் தனது பேகன் சமகாலத்தவர்களின் தொடர்பு முறைகளால் பாதிக்கப்பட மறுத்ததாகக் கூறினார் (1 கொரிந்தியர். 1:17,22; 2:1-5.)

ஆனால் 1 கொரிந்தியர் 9:22-23 (NLT) பற்றி என்ன, ஷால், "எல்லோருடனும் பொதுவான நிலையைக் கண்டறிய முயற்சிக்கிறேன், சிலரைக் காப்பாற்ற என்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்கிறேன்"? அனைத்து வழிபாட்டு கூட்டங்களிலும் வாராந்திர பிரசங்கத்தை மையமாக வைப்பதை இது உள்ளடக்காது என்று நாங்கள் விரைவேவோம், இது விசுவாசிகளின் மாற்றம் மற்றும் பரஸ்பர முன்னேற்றத்தை முடக்கும்.

பிரசங்கம் கிரேக்க சொல்லாட்சியின் கருவறையில் உருவானது. புறமதத்தவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மாறியபோது அது கிறிஸ்தவ சமூகத்தில் பிறந்தது, அவர்கள் பேசும் பேச்சு பாணியை சட்டசபைக்குள் கொண்டு வரத் தொடங்கினார்கள். மூன்றாம் நூற்றாண்டில், கிறிஸ்தவ தலைவர்கள் பிரசங்கம் செய்வது பொதுவானதாகிவிட்டது. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குள் அது வழக்கமாகிவிட்டது.

கிறிஸ்தவம் அதன் சுற்றுப்புற கலாச்சாரத்தை உள்வாங்கியுள்ளது. உங்கள் போதகர் தனது புனித பிரசங்கத்தை வழங்குவதற்காக தனது மதகுரு ஆடைகளை அணிந்து தனது பிரசங்கத்தில் ஏறும் போது, அவர் அறியாமல் பண்டைய கிரேக்க சொற்பொழிவாளர் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார்.

ஆயினும்கூட, சமகால பிரசங்கம் அதன் இருப்பை ஆதரிக்கும் பைபிளின் தகுதியின் ஒரு சிறிய பகுதியைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்ற போதிலும், பெரும்பாலான இன்றைய கிறிஸ்தவர்களின் பார்வையில் அது விமர்சனமின்றி போற்றப்படுகிறது. பெரும்பாலான பைபிள்-நம்பிக்கையுள்ள போதகர்கள் மற்றும் பாமரர்கள், தாங்கள் ஒரு வேதப்பூர்வமற்ற நடைமுறையை சுத்த பாரம்பரியத்திற்கு வெளியே உறுதிப்படுத்துவதையும் நிலைநிறுத்துவதையும் காணத் தவறிவிடுமளவிற்கு, கிறிஸ்தவ மனதில் இது மிகவும் வேரூன்றியுள்ளது. பிரசங்கம் நிரந்தரமாக உட்பொதிக்கப்பட்டது.

சமகால பிரசங்கத்தைப் பற்றி நாம் கண்டறிந்த அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, இந்தக் கேள்விகளைக் கவனியுங்கள்:

ஒரு மனிதன் பிரசங்கம் செய்யும்போது எப்படி யெகோவாவின் வார்த்தைக்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று பிரசங்கம் செய்ய முடியும்? ஒரு கிறிஸ்தவர் எவ்வாறு செயலற்ற முறையில் ஒரு பீடத்தில் அமர்ந்து அனைத்து விசுவாசிகளின் ஆசாரியத்துவத்தை உறுதிப்படுத்த முடியும்? அதைச் சிறப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், சோலா வேதத்தின் புராட்டஸ்டன்ட் கோட்பாட்டை ("வேதத்தால் மட்டுமே") நிலைநிறுத்துவதாக நீங்கள் எப்படிச் கூற முடியும், இன்னும் பிரசங்க பிரசங்கத்தை ஆதரிக்கிறீர்கள்?

ஒரு ஆசிரியர் மிகவும் சொற்பொழிவாற்றுவது போல், "பிரசங்கம், நடைமுறையில், விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அது ஒரு முடிவாகிவிட்டது, புனிதமானது - 'பெரியவர்களின் பாரம்பரியம்' மீதான சிதைந்த மரியாதையின் விளைவாக ... இது வித்தியாசமாக முரண்படுகிறது. பைபிள் யாஹூவாவின் வார்த்தை, 'விசுவாசம் மற்றும் நடைமுறையின் அனைத்து விஷயங்களிலும் உயர்ந்த வழிகாட்டி' என்று கூறுவதற்கு மிகவும் விருப்பமுள்ளவர்கள், தங்கள் தந்தைகளின் 'உடைந்த தொட்டிகளுக்கு' ஆதரவாக விவிலிய முறைகளை நிராகரித்தவர்களில் முதன்மையானவர்கள் (எரேமியா 2:13).

பிரசங்கம் போன்ற புனித பசுக்களுக்கு தேவாலயத்தின் கோரலில் உண்மையில் இடம் உள்ளதா? எபிரேய வேதாகமத்தின் எபிரேயப் புரிதலை ஊக்குவித்தல்; கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் எங்கிருந்து வந்தது?

ஆதாரங்கள்

- பேகன் கிறிஸ்தவமா?எங்கள் சர்ச் நடைமுறைகளின் வேர்களை ஆராய்ந்து, ஃபிராங்க் வயோலா மற்றும் ஜார்ஜ் பர்னா, 1998, டின்டேல் ஹவுஸ் பப்ளிஷிங், இன்க்.

- உண்மையான மதவெறியர்கள் தயவு செய்து எழுந்து நிற்பார்களா?மூன்றாம் பதிப்பு, டேவிட் பெர்காட் 1989, ஸ்க்ரோல் பப்ளிஷிங், ஆம்பர்சன், PA
- ஷாலோம் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் தி சவுத் பசிபிக் - எபிரேய வேதாகமத்தின் ஹீப்ரைக் புரிதலை ஊக்குவித்தல்: கிறிஸ்தவ பிரசங்கம் எங்கிருந்து வந்தது?
<http://webdesign97.tripod.com/shalominstitutepromotinghebrewunderstandingofscripture/id40.html>
- என் சர்ச் உண்மையில் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டு தேவாலயமா?டாரில் எம். எர்கெல் (1994)
- நம்பிக்கையின் "குழு"
வெளிப்பாடுகளில் யார் செயலில் உள்ளனர்?ஜார்ஜ் பர்னா barna.org/faith-spirituality/400-who-is-active-in-group-expressions-of-faith-barna-study-examines-small-groups-sunday-school-and-house-churches
- எளிய தேவாலயம்(Wikipedia.org/wiki/simple_church).